JANICE MAYNARD

Casa vrăjită

Traducerea și adaptarea în limba română de:
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Ușa se închise, iar Shay se întoarse și traversă camera spre fereastră. Privi în jos, spre strada de dedesubt, dar lacrimile o năpădiră și realiză că lumea ei se prăbușește.

Greg plecase. Totul se sfârșise. Fuseseră foarte politicoși la final. Ea îi pusese deja deoparte lucrurile, să fie pregătite: cărțile, discurile, bricheta, o pereche de pantofi, alte obiecte – tot ce lăsase la ea în cameră în lunile cât durase povestea lor de dragoste. El nu le mai voise înapoi – poate doar pantofii pe care ea îi ridicase de la cizmărie, și pentru care tot ea plătise – dar Shay îi spusese că la ea este suficientă dezordine și că nu mai are nevoie și de lucrurile lui.

Așa că astăzi venise să le ia. Iar acum se grăbea în jos, pe scările de piatră ale clădirii, cărându-și valiza și arătând la fel de vinovat ca un angajat care dispare cu produsele din magazin.

Aproape îi părea rău pentru el. Bărbatul rămăsese fără cuvinte. Iar asta nu se întâmpla prea des cu Greg. Nu se intimida ușor, dar acum tot ce putuse spune fusese:

– Îmi pare rău, Shay. Nu știu ce s-a întâmplat, dar... Doamne, îmi pare rău.

El își petrecuse un deget peste guler, iar ea îl întrebase dacă n-ar dori ceva de băut.

Părea că ar fi vrut, dar răspunsese că nu dorește.

– Atunci, înseamnă că asta e tot.

– Da, răspunsese el, uitându-se la valiză. Mai bine ai fi îndesat toate astea în coșul de gunoi.

– O risipă, spusese ea. Poate le vinzi la un târg de vechituri.

Ea zâmbise, iar el nu.

– La revedere, atunci! spusese el. Ne vedem când mă întorc.

– Călătorie plăcută și succes.

Se priviseră unul pe altul încă puțin, iar apoi el plecase, închizând ușa în urma lui, fără zgomot.

Probabil că acum cobora scările, pentru că liftul era iar stricat. Va traversa holul și va ieși din clădire pe ușa principală. Ea îl va vedea. Se întrebă dacă se va grăbi spre mașina parcată puțin mai jos, vizavi, sau va ezita, se va întoarce și se va uita în sus.

Își aminti jocul acela din copilărie. "Pune-ți o dorință". Închizi ochii, îți încleștezi pumnii și-ți dorești cu toată ființa ceva, care să se întâmple. Cândva, credea în toate acestea. Vreme bună pentru o după-amiază de picnic sau câinele bolnav care se va însănătoși. Dar nu mai era copil, iar acest joc nu i-l va aduce pe Greg înapoi.

Închise ochii pentru a-și alunga lacrimile și-l văzu ieșind în stradă. Nu se opri. Grăbi pasul, legănând valiza în mână.

Portiera mașinii se deschise, iar Shay văzu pentru o clipă părul mătăsos al femeii care se întinsese să-i deschidă. Greg urcă și tânăra

trecu înapoi pe scaunul pasagerului.

Shay și-l imagină răsuflând ușurat că totul se terminase și, așezându-se confortabil la volan, cum așteaptă ca femeia de lângă el să-l întrebe cât de odioasă a fost întâlnirea. El ar ridica din umeri, mărturisind că într-adevăr așa fusese, și ar răspunde că n-ar putea spune că i-a plăcut.

Ea și-ar așeza mâna pe brațul lui și l-ar săruta încetișor pe obraz, compătimindu-l.

Mașina porni, iar Shay o urmări cu privirea.

Își dăduse seama că era vorba despre o altă femeie. Cel puțin, părea destul de probabil că asta ar fi. Știa de câteva săptămâni că ceva nu era în regulă. Ajunseseră la acea etapă în care ar fi putut petrece împreună o seară întreagă fără să fie pe aceeași lungime de undă decât câteva minute. Așa că ea îl întrebase dacă își dorește ca relația lor să se termine. "Nu crezi că ăsta e sfârșitul?" mai spusese ea.

Nu aveau verighete de returnat. Vorbiseră despre căsătorie, mai ales la început, dar nu stabiliseră nicio dată și nici nu făcuseră vreun anunț oficial. În timp ce Greg protesta că nu pomenise nimic despre niciun sfârșit, ochii îi mărturiseau ușurarea.

Așadar, plecase. Și o adusese și pe cealaltă femeie cu el, să stea în mașină și să-l aștepte până își va lua lucrurile și va juca și scena finală.

Acum, puteau să sărbătorească. Erau destule locuri unde ar fi putut merge. Nu foarte multe în care Greg să nu fi fost cu Shay... ieșeau destul de des, dar, cu noua cucerire alături, n-ar fi avut de ce să fie copleșit de amintiri.

Shay nu putea spera decât că la fel i se va întâmpla și ei. Deocamdată, nu era niciun bărbat în viața ei, și nici nu-și putea imagina unul. Ea și cu Greg lucrau la aceeași firmă de relații publice, în centrul Londrei – Shay ca secretară, iar Greg Dyson la creație; fuseseră practic nedespărțiți de când Shay se angajase acolo, în urmă cu șase luni. Va fi destul de trist fără el.

Shay avea prieteni, socializa ușor. Și curând ar putea apărea un alt bărbat; sau chiar mai mulți bărbați, dacă și-ar propune. Era genul de femeie după care bărbații întorc capul: mignonă, aproape slabă, cu chipul oval, părul drept, strălucitor și lung... În plus, avea suficientă vitalitate încât să producă scântei și-n privirile unui om de zăpadă.

Un lucru era sigur. Greg o să-i lipsească, dar n-avea de gând să-și petreacă tot restul vieții jelindu-l. Se întoarse cu spatele la fereastră. Mașina ajunsese deja la capătul străzii și cotise. Greg și femeia aceea – cine o fi fost – dispăruseră.

"Nu era o tipă de la birou", se gândi. Nu erau prea multe femei din care să alegi, iar cele care lucrau cu ei aveau deja pe câte cineva.

Oricine ar fi fost, Greg plecase cu ea. Nu va mai veni la birou în următoarea lună, din cauza campaniei americane în desfășurare. Era vorba despre un produs pe care o firmă americană dorea să-l lanseze pe piața britanică și pentru promovarea căruia fusese contactată firma la care lucra Greg Dyson. Urma să plece cu avionul luni, pentru conferințe și briefing, și trebuia să se întoarcă peste trei-patru săptămâni.

Ăsta era un lucru bun. Shay va avea răgazul necesar pentru a se adapta. Și acum, că noptiera ei fusese golită de tot ce ar fi putut

să-i amintească de Greg, tot ce avea de făcut era să pună ceasul la loc și s-o ia de la început.

Problema era că nu puteai schimba Albert Memorial. Iar Tamisa arăta la fel ca atunci când ea și cu Greg se plimbaseră pe docuri. La fel arătau practic toate locurile: cafenelele, cinematografele, teatrele. Iar la birou, la fel. Colegii ei erau și colegii lui Greg, numele lui urma să fie pomenit iar și iar, iar biroul lui era chiar acolo, în colț, așteptându-l. Dacă ar merge la o petrecere, mai mult de jumătate dintre invitați i-ar fi știut pe ea și pe Greg drept un cuplu. Timp de șase luni, fusese împreună cu el la serviciu, iar majoritatea weekendurilor și le petrecuseră tot împreună.

La o săptămână de la despărțire, trebui să admită că simțea nevoia să plece, să fugă de locurile atât de familiare care o înconjurau. Luni dimineață se trezi devreme. Nu dormise prea bine, așa că avu timp să-și fiarbă cafeaua și să-și pregătească micul dejun, chiar dacă n-avea chef să mănânce. Singură, stând pe un scaun înalt lângă plită și sorbindu-și cafeaua neagră, își scrise demisia.

Îi părea rău să plece de la firmă. Îi făcuse plăcere să lucreze acolo, dar mai existau și alte slujbe interesante și, dacă ar fi fost cazul, nicio schimbare de oraș nu i-ar fi displăcut.

În Londra era plăcut, dar lumea era mult mai mare. Ar putea să plece în străinătate. Aici urma să vină iarna, așa că – de ce nu? – se putea muta într-un loc însorit. Care mai e plăcerea să fii tânăr și fără griji dacă stai degeaba și aștepți să se adune ceața în jurul tău?

În dimineața asta, chiar era ceață. Luna noiembrie bătea la ușă, aerul era răcoros, iar lui Shay îi era cam frig, cu toate că purta un pulover lung destul de gros, de iarnă. Va fi o zi plictisitoare și

posomorâtă, iar singurătatea era suficient de neplăcută și fără asta. Spălă cana de cafea, o lăsă la îndemână pentru când se va întoarce diseară, își încălță cizmele, trase pe ea paltonul stacojiu cu glugă și porni spre stația de autobuz către oraș.

Pe drum spre ieșire, își luă corespondența: un catalog publicitar și o scrisoare pe care recunoscu scrisul mâzgălit al Emmei: "Edgeford". Citi scrisoarea în autobuz. Scrisorile de la Emma însemnau vești de acasă. Acestea veneau regulat, iar Shay îi era recunoscătoare Emmei pentru asta.

Ea și Emma Winsor fuseseră la școală împreună și erau prietene chiar dinainte de asta. Edgeford era un orășel plin de viață, situat cam la jumătatea drumului dintre Birmingham și Wolverhampton. Aici crescuse Shay.

Dacă tatăl ei n-ar fi murit, poate ar fi rămas acasă, să îngrijească de casă pentru el, lucrând ca secretară pentru o firmă locală de imobiliare. Dar John Reynolds, director de școală și tată iubitor, murise, iar Shay își părăsise orășelul natal pentru a accepta o slujbă în Londra. La început, o serie de locuri de muncă temporare; îi plăcuseră provocările și diversitatea. Iar apoi, în urmă cu șase luni, ajunsese la firma actuală, întâi în probe, apoi ca angajat. Îl întâlnise pe Greg și, deși el nu avusese nicio influență asupra deciziei directoratului de a-i cere să rămână acolo, sigur reprezentase unul dintre motivele pentru care ea acceptase.

Emma nu-l cunoștea pe Greg. Știa despre el, desigur, din scrisorile de la Shay și din discuția pe care cele două o avuseseră în urmă cu trei luni, când Shay mersese acolo pentru botezul finei sale, fiica Emmei și a lui Bill.

Iar scrisoarea se sfârșea cu "Transmite-i dragostea noastră lui Greg!" și "Adu-l și pe el aici data viitoare când vei veni și, cu sau fără el, nu uita că te așteptăm de Crăciun și de ziua ta". Ziua de naștere a lui Shay era în Ajunul Crăciunului.

Scrisoarea era plină de povești despre ce se mai întâmpla pe acasă și, pe măsură ce se chinuia să străbată autobuzul pentru a reuși să coboare în stație, lui Shay începu să i se facă dor de locurile natale.

În teorie, Edgeford nu mai reprezenta "acasă" pentru Shay. Nu mai avea vreo casă de mortar și cărămizi acolo, și nici rude. Dar avea o groază de prieteni, iar camera de oaspeți a Emmei era tot timpul pregătită pentru ea.

Se gândi că ar putea să meargă acolo pentru o vreme, cât va căuta o slujbă nouă și să decidă ce are de gând să facă în continuare.

La Edgeford chiar n-ar fi nimic care să-i aducă aminte de Greg. Prietenii ar putea-o întreba despre el, dar când le-ar spune că totul s-a terminat, ar înceta s-o mai întrebe; iar Emma era o prietenă atât de bună... și la fel era și Bill, soțul ei, iar Kate era cel mai adorabil copil.

"Asta am să fac", decise Shay. "O să mă duc acasă."

Își înaintă preavizul de cum ajunse la birou. Șefilor le păru rău că pleacă. Le explică faptul că simte nevoia de o schimbare, dar asta nu reuși să-i păcălească. Unul dintre asociați fu chiar auzit spunând că mai degrabă l-ar da afară pe Dyson și ar păstra-o pe domnișoara Reynolds.

Femeile îl vorbeau de rău. Bărbații considerau că a fost un prost. Colegii îi luară lui Shay o sticlă de parfum scump și câțiva renunțară

la ora de masă pentru a o conduce la trenul de douăsprezece și un sfert, la gara Euston, vineri.

Ea zâmbi și le făcu semne de adio cu mâna, aplecată peste geamul compartimentului, până când peronul și micuțul grup care-i răspundea la salut nu se mai văzură. Apoi se așeză pe locul ei din colț, simțind nevoia să plângă. O să-i fie dor să lucreze cu ei. O să-i fie dor chiar și de noptiera din apartament. Cel mai mult îi va fi dor de Greg, dar gândul că Emma și Bill o așteptau era liniștitor.

Încercă să se gândească numai la asta cât timp trenul înainta, iar panglica nesfârșită a peisajului se desfășura cu repeziciune în fața ochilor. Mergea acasă. Când îi telefonase Emmei luni, să o întrebe dacă poate să vină, Emma scosese un chiot de bucurie. Ar fi minunat, camera era pregătită și o aștepta. Când urmează să vină? Azi? Mâine?

Vocea joasă și caldă a lui Bill fusese la fel de primitoare. Urma s-o aștepte amândoi la Wolverhampton, îi spusese el, cu mașina.

– Totul în regulă, nu?

– E-n regulă, îl asigurase Shay. Tocmai se decisese să-și schimbe slujba și avea un pic de timp liber.

– Așa și trebuie, spusese Bill. Cele două fete ale mele deja numără orele până când vă veți revedea.

Emma fusese norocoasă că-l întâlnise pe Bill. De când Emma era în clasa a cincea, iar Bill intrase la Colegiul Tehnic, fiecare dintre ei știuse că, într-o zi, se vor căsători. Acea zi venise în urmă cu doi ani, când Emma își serba majoratul. Acum, o aveau pe Kate, fetița lor de nouă luni. Mai aveau o casă pe care o cumpăraseră ieftin, pentru că era mare și destul de dărăpănată. Iar Bill începuse să facă progrese

cu firma lui de reparații de obiecte casnice, la care el era și angajatul, și directorul.

Emma fusese norocoasă, dar la fel fusese și Bill. Amândoi meritau tot norocul din lume, iar Shay de-abia aștepta să-i vadă.

Tresări deodată când o revistă destul de grosuță căzu pe jos, în fața ei, și se aplecă s-o ridice, în timp ce fata așezată vizavi, care se aplecase prea târziu după ea, se scuză:

– Îmi pare rău!

Shay zâmbi, iar buzele fetei se arcuiră și ele într-un surâs.

– Ai citit-o? Dacă n-ai citit-o, o poți răsfoi...

Era un număr dintr-o revistă de modă. Shay răspunse simplu:

– Mulțumesc.

Nu prea avea chef de vorbă, deși câteva cuvinte ar fi dorit să mai schimbe cu fata de vizavi, dacă aceasta nu s-ar fi întors spre fereastră atât de brusc încât lui Shay îi păru aproape nepoliticoasă. "Nu sunt singura care are griji", gândi Shay, urmărind chipul tensionat și palid al fetei. O discuție ar fi fost evident deranjantă, așa că nu mai spuse nimic, ci se rezumă la a frunzări revista. O așeză lângă fată chiar înainte ca trenul să intre în Wolverhampton, mulțumindu-i încă o dată.

Imediat ce trenul opri, sări repede pe peron. Avea numai o valiză mică drept bagaj. Se grăbi pe platformă și o zări pe Emma ținând-o pe Kate în brațe și făcându-i cu mâna.

Shay le cuprinse în brațe pe amândouă.

– Vai, dar ce finuță frumușică am! spuse Shay.

– Seamănă cu mama ei, chicoti Emma.

Prietena ei nu se schimbase deloc. Nu că Shay s-ar fi așteptat la

cine știe ce schimbare în trei luni, dar părea că Emma rămăsese aceeași de câțiva ani. Tot timpul fusese o școlăriță cu obrajii rotunjori, cu părul pe care-l purta mereu într-o coadă la spate, în blugi și tricou, atunci când nu era în uniformă. Purta sandale și n-avea o haină mai groasă pe deasupra, deși era destul de frig afară, iar blugii erau prinși cu un ac de siguranță acolo unde fermoarul se rupsese.

În spatele ei, Bill, uriaș și blând, spuse:

– Îmi pare bine să te vedem.

– Și eu pe voi, spuse Shay imediat.

– Hai să mergem acasă, zise și Emma. Am lăsat ceva în cuptor și nu pot băga mâna în foc că am lăsat focul mic.

Se urcară în mașina lui Bill, cumpărată la mâna a doua. "La mâna a doua" era doar un titlu de noblețe, el fiind al patrulea cumpărător care, de fapt, salvase mașina de la cimitirul de fiare vechi.

Scaunele erau tapițate cu piele și miroseau a levănțică, pentru că Emma de-abia le lustruise. Shay stătea în spate, cu Kate în brațe, iar Emma se întoarse spre ea de pe scaunul din față, al pasagerului:

– Și ți-ai găsit o slujbă nouă?

– N-am început să caut, deocamdată.

– De ce ai plecat? Doar așa, că voiai o schimbare?

– Ceva de genul ăsta...

Își dădu seama că va fi nevoită să le spună.

– M-am despărțit de Greg și ar fi fost puțin ciudat să lucrăm în continuare împreună, așa că m-am gândit să mă desprind cu totul... Mă gândeam să emigrez.

Emma se strâmbă.

– O decizie puțin cam drastică, nu crezi? Speram că te-ai putea întoarce în Edgeford.

– Adică, să mă mut aici?

– De ce nu? Ți-ai putea găsi o slujbă și apoi ai putea sta la noi. Ai putea chiar ocupa două camere, dacă vrei.

– Ar fi o idee, recunoscu Shay.

– Așa e, spuse Bill. Să te gândești. Ești binevenită, să știi.

Casa făcea parte dintr-un șir de locuințe construite la începutul secolului și denumit, dintr-un motiv grandilocvent, "Montpelier Row". Majoritatea celorlalte case fuseseră transformate deja în apartamente, dar aceasta nu suferise nicio modificare și ar fi consumat, oricum, sume importante de bani, la o eventuală reabilitare.

Casa era mare și întunecată, mai ales din cauza pereților care se înnegriseră odată cu trecerea anilor. Și totuși, era o casă primitoare. Oricum ar fi arătat casa lui Bill și a Emmei, tot primitoare ar fi fost. Toate ușile care dădeau în hol erau deschise, iar pereții din unele camere erau pictați în culori strălucitoare.

De cum intrară, simțiră mirosul îmbietor de mâncare. Emma țipă:

– Miroase a ars!

Se grăbi spre bucătărie, iar Shay, cu Kate în brațe, o urmă.

Soba cu gaz era aproape la fel de bătrână ca și casa, iar Emma se puse în genunchi în fața cuptorului, să deschidă ușa grea. În vas, marginile se rumeniseră puțin. Mâncarea arăta încă destul de apetisant, dar era cu siguranță puțin prea mult ținută în cuptor. Emma începu să înjure, iar Shay îi acoperi urechile micuței Kate,

râzând.

– Ce-i așa de nostim? întrebă Emma. Și tu tot asta ai să mănânci.

Scoase vasul de lut pe masă și-i ridică încetișor capacul. Aburii se risipiră, dezvăluind conținutul de un maro intens, însă nu negru. Așa că Shay spuse:

– Care-i problema? Mai amestecă puțin, și o să avem o masă s-o ținem minte!

Nu era chiar rea. Aranjată în farfurie, mâncarea arăta mai bine și chiar avea un gust bun, așa că fu terminată în curând. Bill plecă spre magazinul său, iar cele două femei se așezară să-și bea cafeaua.

Kate mâncase și ea, fusese schimbată și dormea la etaj. Afară, o pasăre ciripea, iar Shay, privind spre grădina acoperită de frunze moarte, spuse:

– E frumos aici.

– Îmi place, răspunse Emma. Casa e prea mare și prea răcoroasă, iar grădina este un coșmar, dar îmi place. O să rămâi?

– Mă tentează, să știi.

Emma se aplecă spre Shay, nerăbdătoare.

– Poți să stai în cele două camere de sus, de deasupra intrării din față. Sunt spațioase și se și poate trece dintr-una într-alta. Ar putea fi ceva.

– Camera pe care o aveam la Londra ar fi încăput de două ori doar într-una din ele.

Emma era deja în picioare.

– Hai să vezi!

Camerele erau goale și destul de mari. Una pentru dormitor, iar cea mai mare ar fi putut fi transformată într-un living destul de

plăcut.

– Îmi pare rău de Greg, spuse Emma deodată. Ce s-a întâmplat?

Shay ridică din umeri.

– Pur și simplu, relația noastră s-a stins... Se mai întâmplă.

– Bănuiesc că da, aprobă Emma.

Totuși, relația ei începuse când ea avea zece ani și-l urmărea pe Bill Winsor, de la distanță, cu înflăcărarea unei fetițe.

În cazul lui Shay, lucrurile stătuseră cu totul altfel, întotdeauna. Băieții se țineau după ea, oferindu-se să-i ducă ghiozdanul cu cărți. Ei ajunsese să i se pară un lucru firesc. Emma mai spunea, din când în când, visătoare:

– Nu-i așa că Bill Winsor este minunat?

De obicei, Shay pufnea și o repezea:

– Te-ai țicnit?

Bill Winsor era băiat bun, numai că Emma era prea îndrăgostită. Acum însă, nu mai credea că Emma exagerase.

Deodată, prietena ei spuse:

– I-am spus lui David Battrick că vii.

David era un băiat din localitate. Uneori, el și cu Shay mai ieșeau împreună cu Bill și Emma, iar atunci când tatăl ei murise, el o rugase să rămână.

– Aici e casa ta, îi spunea. Toți prietenii tăi sunt aici.

Casa ei fusese foarte liniștită. Tatăl ei fusese un om liniștit, dar fără el parcă nu mai era aceeași pace, ci o liniște ascuțită, dureroasă precum lacrimile ținute în frâu, în spatele pleoapelor.

Multă lume se întrebase de ce pleacă, dar nici ea nu știa prea bine; și chiar și după ce casa fusese vândută și aranjase să stea la un

hotel la Londra, cât își căuta de lucru, David trecuse pe la ea, în acea ultimă noapte.

Era târziu. Își luase la revedere de la toți, urma să plece dis-de-dimineață, iar soneria de la ușă sună și-l văzu pe David în prag. Era un băiat nu foarte înalt, de obicei serios, dar acum afișa o mină foarte gravă. Spuse:

– A trebuit să vin și să mai încerc o dată să te fac să te răzgândești.

– E târziu, Dave. Deja am împachetat și sunt gata de plecare.

– Nu vrei să rămâi și să ne căsătorim, nu?

Mai adusese vorba de câteva ori despre asta, dar Shay nu-i dăduse apă la moară. Știa că Shay urma să spună că nu crede că ar putea să meargă și că nu este potrivită pentru el.

– Eu cred că ești. De ce nu vrei să rămâi?

Ea clătină ușurel din cap, în lumina lunii. Chipul îi era foarte palid, ochii mari și întunecați, iar părul îi strălucea precum curgerea unui râu.

– Dacă te întorci, spusese el, am să te aștept.

Trecuseră douăsprezece luni de atunci și ea se întorsese, dar nu la David. De-abia dacă se mai gândise la el, deși își mai scriseseră, din când în când.

Shay îi spuse Emmei:

– Ți-ai dat seama că am plecat de la serviciu din cauza lui Greg?

– Bill și-a dat seama, îi răspunse Emma. I s-a părut că aveai o voce cam ciudată la telefon și mi-a spus că n-ar fi surprins dacă i-ai fi dat papucii tipului aceluia. Iar eu m-am gândit cât de bine ar fi dacă te-ai întoarce definitiv.

Shay râse încetișor.

– Așa că te-ai gândit la o locuință și la un soț pentru mine. Așa servicii mai zic și eu!

– Ai putea nimeri mai rău decât David Battrick, iar el nu s-a mai implicat serios în nicio relație de la plecarea ta.

– Nu prea cred. Dave este serios în tot ce face.

Emma zâmbi.

– Ei bine, inima lui este acolo unde trebuie, orice ar însemna asta. Dacă el crede că există o șansă ca tu să te muți aici și să nu te mai întorci la Londra, pun pariu că ar veni și ne-ar pune și tapetul.

– Și de ce nu ar face-o? spuse Shay. Ar putea fi o provocare interesantă pentru un bărbat îndemânatic. Oricum, fie că stau sau nu, ar fi ceva să aranjăm camerele.

Următoarele două săptămâni trecură vesele și senine. Shay se bucura de viața de mic orășel: cafeaua de dimineață în aer liber, întâlnirile de seara. Semăna destul de bine cu viața pe care o avusese înainte ca tatăl ei să moară, cu excepția faptului că, pentru moment, nu lucra nicăieri, iar când se ducea acasă, se ducea la Emma și la Bill, în loc să meargă la casa pe care o împărțise cu tatăl său.

Într-adevăr, Greg îi lipsea. Probabil că bărbatul se întorsese deja la serviciu, colegii îi spuseseră că ea a plecat, iar el și-a dat seama de ce. Fetele aveau telefonul ei și adresa, dar, desigur, nu se aștepta ca Greg să o sune. Deși, de fiecare dată când Emma o chema la telefon, bătăile inimii i se accelerau.

De obicei, la telefon era David. Emma avusese dreptate. Apăruse chiar din acea primă seară, iar Emma și Bill probabil că-i spuseseră despre Greg, pentru că David radia de fericire.

– Shay, spusese el, arăți minunat.

Ea știa că nu-i adevărat. Arăta foarte obosită stând în fața televizorului, alături de Emma și de Bill, încercând să nu se mai gândească la Greg. Atunci când el propusese să iasă undeva, Emma se grăbise să-i răspundă "Așa să faceți!", înainte ca Shay să se poată gândi la o scuză decentă.

Capitolul 2

În acea primă seară, au mers la barul celui mai mare hotel din orășel, iar oamenii care treceau o recunoscură pe Shay. O întrebară cât are de gând să stea. Shay răspunse că nu s-a hotărât încă, iar ei se îndepărtară convinși că această secretomanie avea ceva de-a face cu David.

Fusese invitată și la masă, acasă la David. David lucra la firma de avocatură a tatălui său, despre care Shay considera că arăta ca un avocat care nu s-a ocupat decât de cazuri mărunte toată viața: îngrijit îmbrăcat, cu vorba măsurată și resemnat. Doamna Battrick era capul familiei, o femeie inimoasă și foarte activă.

Părinții lui David se bucurară s-o revadă pe Shay, iar doamna Battrick întrebase dacă e adevărat că se întorsese definitiv. Tactul nu era una dintre calitățile doamnei Battrick. Dacă era curioasă, întreba, și era nerăbdătoare să afle dacă planurile de viitor ale lui Sahy îl includeau și pe David.

Mamei lui i-ar fi plăcut să-l vadă căsătorit. Nu era una dintre acele

mame posesive, după cum le mărturisea tuturor prietenelor sale.

Shay Reynolds era o fată drăguță, dintr-o familie bună, dar întotdeauna fusese ceva în legătură cu ea care o neliniștea pe doamna Battrick. Nu putea spune exact ce anume și nici nu încerca. Poate că avea ochii prea verzi și prea limpezi. Sau poate era vorba despre felul acela al ei de a zâmbi, de parcă s-ar fi reținut să râdă cu adevărat.

Înainte să moară tatăl lui Shay, când doamna Battrick își dăduse seama pentru prima dată că David era interesat de fată, vorbise cu John Reynolds despre asta. Zâmbind și cu o voce luminoasă, pentru că Shay nu avea decât șaptesprezece ani, iar David încă studia – așadar, nu putea fi vorba decât despre o relație adolescentină – doamna Battrick spusese:

– Shay a dumneavoastră și David al meu se întâlnesc destul de des în ultima vreme.

– Așa să fie? răspunsese John Reynolds.

– Nu prea ai cum să intervii, nu? Tinerii sunt așa de încăpățânați! Dar trebuie să recunosc că aceste ieșiri mă îngrijorează puțin, în cazul în care lucrurile ar deveni mai serioase, pentru că David n-a terminat studiile deocamdată, iar tatăl lui s-ar înfuria...

John Reynolds era un bărbat înalt și chipeș. Soția lui murise când o născuse pe Shay, iar Maud Battrick se întrebase de multe ori de ce nu se recăsătorise.

– Fiți fără grijă, îi răspunsese el. Nu e nimic serios, vă asigur.

Asta era o adevărată ușurare. Și el zâmbea.

– Bine, spusese ea. Bine, pentru că mai trebuie să treacă câțiva ani, nu-i așa, până să-și dea seama ce au de gând.

Și trecuseră câțiva ani. John Reynolds murise. Shay era acum femeie, iar David era asociat la firmă. Totuși, privind-o pe Shay cum o mângâia pe Didi, pisica siameză, Maud Battrick simți din nou acea neliniște veche, căreia tot nu reușea să-i găsească un motiv.

Când David plecase s-o conducă pe Shay acasă, Maud îl întrebase pe soțul său:

– Ce crezi despre ea?

– Despre Shay?

– Sigur. Acum s-a întors, și bănuiesc că trebuie să ne obișnuim cu gândul că, probabil, se va căsători cu David.

– De ce spui asta?

Din când în când, soțul ei o enerva atât de tare, încât îi venea să-l scuture bine, ca să se trezească.

– Pentru că el a avut întotdeauna o slăbiciune pentru ea, iar acum totul depinde numai de Shay. Douăsprezece luni s-a descurcat singură și este pregătită să se așeze la casa ei.

– La douăzeci de ani? Sigur n-are mai mult...

– Eu m-am măritat la nouăsprezece.

Bărbatul își aducea aminte, dar părea atât de demult... Se ridică încetișor, simțindu-și din plin vârsta. Spuse:

– Nu cred că Shay are de gând să se căsătorească cu David. Nu cred că vrea asta.

Își sărută soția pe obraz și plecă, încercând să se decidă dacă a reușit s-o enerveze sau s-o liniștească...

A doua zi, la micul dejun, Emma vru să afle mai multe despre cina de la familia Battrick.

– Cum te-ai înțeles cu doamna Battrick? El e mai degrabă domol,

nu-i așa, dar ea este destul de fioroasă.

În timpul ăsta, Emma îi dădea cereale lui Kate, care părea mai mult decât mulțumită când reușea să le scuipe imediat.

– Cum îți place ca soacră?

– Nu prea mult, făcu Shay. Avea ziarul de dimineață întins pe masa de la bucătărie și se încruntă puțin, uitându-se la unul dintre articole.

– Așteaptă puțin, spuse ea.

Emma se întoarse, intrigată.

– De ce?

– Ia uită-te aici! Shay puse degetul pe fotografia unei fete. Am văzut-o undeva. Sunt sigură. Dacă mi-aș putea aminti unde...

Emma veni în spatele lui Shay să citească. "Fată de judecător, dispărută. Monique Lander, sora de nouăsprezece ani a lui Max Lander, avocat al statului, și fiică a răposatului Justice Lander, a dispărut de acasă din data de 1 noiembrie. Familia credea că a plecat în vizită la niște prieteni. Când nu s-a mai întors acasă, s-a aflat că acei prieteni erau plecați în străinătate de mai mult de o lună."

– Întâi noiembrie. Emma se duse repede la calendarul care atârna pe perete. Vinerea de acum două săptămâni. Când ai venit tu.

– Asta era. Desigur! Fata din tren. Eram în același compartiment.

– Ești sigură?

Nu era o fotografie foarte bună. Fusese mărită, iar rezultatul era destul de nefericit. Una peste alta, cu cât Shay se uita la fotografie, cu atât se simțea mai sigură că era vorba despre fata care-i împrumutase revista în tren.

– Era ceva îngrijorător în legătură cu acea fată. Așa m-am gândit

și atunci.

– Ai vorbit cu ea?

– Nu. A scăpat pe jos o revistă și m-a întrebat dacă aș vrea să mă uit pe ea, atâta tot. N-avea chef să vorbească.

– Poți să-ți amintești cu ce era îmbrăcată?

Shay închise ochii, încercând să vizualizeze imaginea fetei.

– Nu pot. Am impresia că era ceva verde, cred, dar nu pot fi sigură. Nu pot spune nici măcar dacă era singură sau unde anume s-a urcat în tren, ori dacă a coborât la Wolverhampton. Aveam și eu destule pe cap, atunci. Dacă nu i-ar fi căzut revista, mă îndoiesc că mi-aș fi adus aminte de ea.

– Dar ești sigură că ea e?

– Așa cred. Se mai gândi puțin, cu ochii pe fotografia din ziar, din care îi zâmbea fata. Era aceeași. Sunt sigură, confirmă ea.

– Și acum, ce facem?

Kate începuse să bată în suportul de la scaunul pentru masă, iar Emma se întoarse la ea să-i dea să mănânce în continuare, un pic absentă.

– Să sunăm la ziar? Sau la poliție? Să-l întreb pe Bill?

– Aș putea să vorbesc cu inspectorul Palmer, sugeră Shay.

Îl știa. Fusese prieten cu tatăl său. El o să-i spună ce să facă. Locuia la zece minute de mers pe jos, vizavi de secția de poliție. Fie că era de serviciu, fie că nu, oricum ar fi dat de el.

Emma ar fi vrut s-o însoțească, dar mai avea treabă.

– Să te întorci repede, să-mi spui ce ți-a zis, o rugă ea.

Inspectorul Palmer se afla la secție. Shay încercase întâi acasă, unde dăduse peste doamna Palmer. Femeia o primi încântată,

fericită s-o vadă, și o întrebă ce s-a întâmplat. Shay îi explică pe îndelete, iar doamna Palmer o ascultă, foarte interesată.

În schimb, inspectorul o privi cu scepticism.

– Este greu să recunoști pe cineva dintr-o fotografie de ziar cum este asta, explică el. Multă lume o să spună că a văzut-o pe această domnișoară. Așa se întâmplă întotdeauna. O să fie văzută peste tot.

– Eu tot cred că am văzut-o! se încăpățână Shay.

– Și este posibil să ai dreptate, cedă el. Deocamdată, nu ni s-a cerut s-o căutăm, asta este doar o știre din presă. Dar voi lua legătura cu familia și o să le spun ce mi-ai povestit.

Asta a fost tot. Shay se întoarse acasă la Emma și mai discutară un pic despre acest subiect, cât timp dereticară prin casă. Când Bill veni la masă, îi povestiră și lui. Părea la fel de neîncrezător ca inspectorul, iar Shay nu reușea să fie foarte convingătoare, nereușind să răspundă mulțumitor la întrebări, pentru că pur și simplu nu-și mai amintea mare lucru. Doar chipul fetei. Foarte exact... dar în rest, nimic altceva, pentru că mintea ei era prea ocupată cu propria amărăciune.

Până la urmă, spuse:

– Ei, să o lăsăm baltă. Cred că am văzut-o, dar bănuiesc că e posibil să fi fost cineva care semăna foarte bine cu ea. Nu e chiar așa de ieșită din comun, nu?

După-amiază, merseră la o licitație. Cumpărară un scaun înalt, de lemn, o măsuță și un cufăr din lemn de stejar, pentru cele două camere ale lui Shay.

Camerele începuseră să arate mai bine. Mai multă lume venise să dea o mână de ajutor, inclusiv David. Pereții și tavanul erau albi, așa

că cele două camere arătau spațioase și aerate. Dușumeaua fusese recondiționată, iar Shay cumpărase deja covoare. Era și ceva mobilă nouă, din lemn vopsit alb, și un pat nou, gen divan. Restul mobilei fusese cumpărată de la magazine de vechituri și de la licitația din această după-amiază. Uitându-se împrejur, Shay era aproape sigură că va rămâne aici.

Începuse să-și caute o slujbă încă de weekendul trecut și se gândea că, de cum va avea un salariu, va insista să plătească chirie.

Când David veni spre seară, Shay era sus, vopsind scaunul stacojiu.

– Îți place? întrebă ea.

– Iese în evidență. Nu prea mă omor după roșu, dar asta este o culoare luminoasă și plăcută.

– Nu-i așa?

Se dădu înapoi să-și admire opera, iar David spuse:

– Am auzit despre fata pe care ai văzut-o în tren, sora lui Max Lander.

– O cunoști?

Asta ar fi fost o coincidență, dar el dădu din cap în semn că nu.

– Îl știu pe el, din vedere. E unul dintre tipii importanți.

Shay spuse, cu regret:

– Îmi doresc să fi încercat să vorbesc cu ea, sau măcar să fi remarcat cu ce era îmbrăcată. Sau să fi păstrat revista pe care mi-a dat-o. Ar fi avut amprentele ei pe ea, nu? Asta ar fi fost o dovadă!

– De unde era să știi că vei avea nevoie de dovezi?

– Asta așa e, fu ea de acord. De unde era să știu?

Termină scaunul, cât David meșteri ceva la o lampă de măsuță pe

care o cumpărase pentru ea. Era o atmosferă plăcută, iar Shay, mulțumită, spuse:

– Mă bucur că m-am întors.

– Și eu. Foarte mult.

Telefonul sună în holul de jos, iar pașii Emmei se auziră pe scări la etaj.

– Shay, este pentru tine!

– Cine e?

– Un bărbat.

Greg... Trebuia să fie Greg... Shay se grăbi către telefon, uitând de David.

– Alo!

Vocea ei era gâtuită, dar glasul care răspunse "Domnișoara Reynolds?" era gravă, incisivă și, mai ales, a unui necunoscut.

I se făcu aproape rău din cauza dezamăgirii, așa că trebui să se sprijine de perete. Fusese așa de sigură că era Greg, încât se simțea ca după o palmă primită peste față, care o amorțise.

– Da, spuse, în sfârșit.

– Numele meu este Lander. Înțeleg că dumneavoastră credeți că ați văzut-o pe sora mea...

– Da.

– Aș dori să ne întâlnim, continuă el grăbit. V-ar conveni mâine?

– Da.

– Dimineața? Pe la unsprezece? Am adresa dumneavoastră Edgeford, Montpelier Row, la numărul 28.

– Da, asta e, spuse ea, iar el îi mulțumi și închise.

Emma și David coborau împreună scările.

Emma spuse:

– N-a durat mult. Ce s-a întâmplat?

Shay încă ținea receptorul în mână, deși se auzea destul de tare tonul de ocupat. Se dezmetici într-un final și spuse:

– Îl cheamă Lander. Fata din tren era sora lui. Vine aici, mâine dimineață, ca să-i dau detalii. Dar ar fi putut să renunțe la această călătorie, pentru că mare lucru n-am ce să-i spun.

Dacă ar fi avut timp să-și revină, i-ar fi explicat, dar el nu-i oferise răgazul s-o facă.

Spuse:

– Parcă stabilea o întâlnire de afaceri, așa vorbea. Nu cred că-l interesează prea mult de sora lui. Mă întreb de ce se mai obosește să vină până aici.

– Și eu mă întreb, date fiind lucrurile pe care le știu despre el, adăugă David repede.

Emma se întoarse, cu ochii scânteietori.

– Ei bine, acum chiar sună interesant. Ce știi despre el? Hai să bem o cafea. Bill nu s-a întors încă. Am nevoie de cineva care să-mi țină companie.

Bill Winsor lucra mult, încercând să-și dezvolte afacerea. Era încă în atelierul din spatele micului magazin. Emma ascultase radioul, dorindu-și ca Shay și David să coboare. Acum, că erau jos, îi conduse în bucătărie.

– Spune-ne despre domnul Lander, începu ea. Este înspăimântător?

Shay zâmbi. Deja începea să recunoască, în sinea ei, că era posibil să fi fost un pic nedreaptă. Instinctiv, pornise cu o

prejudecată, pentru că la telefon nu fusese Greg. Max Lander fusese scurt și la obiect, dar asta nu însemna nimic. Unii oameni vorbesc mult, atunci când sunt îngrijorați, în timp ce alții devin monosilabici. Existau destule șanse ca un avocat pledant să nu stea la vorbă degeaba.

David spuse:

– Nu prea îl cunosc, îți dai seama.

– Oh, făcu Emma, dezamăgită. Lucrează în același domeniu ca tine, nu? Dreptul.

David zâmbi, puțin trist.

– Același domeniu, poate, dar nu la același nivel... Deși l-am văzut în acțiune. Este absolut sclipitor, dar are reputația de a fi un om destul de dificil. Este posibil să mă înșel, dar nu mi-l pot imagina făcându-și griji pentru cineva.

Shay se strâmbă.

– Pare fermecător, glumi ea.

– Da, este. Are farmec, spuse David. Doar că mi se pare că, dacă ai cădea mort la picioarele lui, ar trece peste tine fără remușcări.

– Simpatic! Emma dădu focul mai mare sub ibric. Luă trei plicuri de cafea instant pe care le vărsă în cești și turnă apă clocotită peste ele.

Subiectul Max Lender fu practic încheiat, pentru că relația pe care o avea David cu el aproape nu exista. Își puseră zahăr și lapte în cafea, stând în jurul mesei de bucătărie, în liniște. Apoi, Emma întrebă:

– Ești murdară pe mâini?

Era vorba despre vopseaua roșie. Shay își privi lung degetele.

– Scaunul este gata. Vino să-l vezi.

David rămase în bucătărie. El văzuse scaunul și, în plus, stătuse toată ziua în picioare, la tribunal.

Emma era absolut încântată.

– Nu-i așa că este minunat? Oh, Shay, totul arată foarte bine! exclamă ea. O să rămâi, nu-i așa?

– Da, dacă se poate, spuse Shay.

Emma ridică mâinile în aer, în semn de triumf.

– Ura! Știam eu că vei rămâne! Când o să vină Bill cu gazeta, o să ne uităm după slujbe. Și dacă nu găsim nimic, o să dăm sfoară-n țară și o să vină ei să te caute, ai să vezi!

Găsirea unei slujbe n-avea să fie o problemă. Shay era bine pregătită și foarte capabilă. Era fericită că luase o decizie, pentru că se simțea bine aici, printre oameni și în locuri pe care le cunoștea de-o viață. Dar când Emma se repezi către ușă, spunând "Să mergem să-l anunțăm și pe David!" Shay strigă "Nu!".

Emma se opri:

– Nu?

– Să așteptăm până când găsesc o slujbă și voi avea toate puse în ordine. Nu vreau să creadă că rămân din cauza lui. Sunt multe motive, iar David nu se află printre cele mai importante.

Emma clătină din cap, înțelegătoare.

– Nici nu mă gândeam că ar fi.

Shay nu era foarte dornică să-l cunoască pe Max Lander. David i-l descrisese ca pe un personaj antipatic, iar dacă fata din tren era sora lui, lui Shay îi părea rău pentru ea. Avusese probleme.

Soneria sună la unsprezece și cinci. Prin geamul cu vitralii de la

ușa de intrare, Shay văzu un bărbat înalt. În spatele lui, zări o a doua siluetă. Era a unei femei, trecută bine de prima tinerețe, îmbrăcată într-un costum de tweed liliachiu, purtând o pălărie de tul gri și o eșarfă gri, tot de tul.

Chipul bărbatului îi reținu privirea, iar Shay înțelese că David avea dreptate. Era un tip dur, greu de impresionat.

– Domnișoara Reynolds? întrebă el.

– Intrați, domnule Lander.

Intenționase să-l conducă în living. Nu era o cameră splendidă, dar cele mai elegante obiecte de mobilier se aflau aici. Dar tânăra se pomeni îndreptându-se, de-a lungul holului lung, spre bucătărie. Max Lander, chiar și numai stând în picioare, tăcut, pe scările de la intrarea în casă, părea atât de obișnuit cu tot ce era mai bun, încât, într-un mod de-a dreptul pervers, Shay simți că un scaun de bucătărie cu spătar înalt și tare ar fi exact ce ar merita.

– Dar vă rog să luați loc, spuse ea.

– Vă mulțumesc, replică Max Lander.

Apoi, Shay se întoarse către femeia care-l urmase, împingând ușor un scaun spre ea. Aceasta îi mulțumi și se așeză.

Shay se simți vinovată, pentru că fața îndurerată a femeii trăda nerăbdare, iar gestul ei de a-i aduce aici fusese unul destul de nepoliticos și oarecum copilăresc.

– Chiar ați văzut-o pe Monique? întrebă femeia, grăbită.

– Cred că da.

– N-o cunoșteați?

– Nu.

– Oh! exclamă bătrâna, iar nerăbdarea din ochi i se stinse.

Atunci, înseamnă că este vorba despre fotografia din ziar.

– Da, așa e.

– Nici măcar nu era o fotografie foarte bună.

Vorbea ca și cum ar fi rostit aceste cuvinte ca pentru sine. Lander interveni:

– La ce gară s-a urcat în tren?

– Nu știu.

Bărbatul avea sprâncenele negre, iar ochii îi erau adânci. Se uită fix la ea și, spre surprinderea sa, Shay simți cum obrajii încep să-i ardă.

– Dar dumneavoastră vă aflați în tren de la Londra?

– Da.

Tânăra stătea cu spatele la masă și întinse mâna spre marginea tăbliei, de care se prinse cu putere, ca și cum acest gest ar fi reușit cumva s-o facă să fie mai stăpână pe sine.

– Îmi pare rău, adăugă ea. Prima dată când am remarcat-o pe fata care cred că e sora dumneavoastră, ne aflam între Birmingham și Wolverhampton. A scăpat pe jos o revistă, iar eu am ridicat-o.

– Ați vorbit despre ceva?

– Numai câteva cuvinte. Despre nimic în mod special.

– Ce revistă era?

Ea îi răspunse cu timiditate.

– Cum era îmbrăcată? continuă Max Lander.

– Nu-mi aduc aminte. Parcă avea niște haine verzi...

Știa că vorbele ei nu erau deloc lămuritoare. Părea o tânără stupidă de la țară, care voia să-și dea importanță. Era convinsă că bărbatul credea același lucru. Se întoarse spre femeie, care clătină

din cap.

– Nu cred că era îmbrăcată în verde, Max. Nu prea poartă verde. Dumneavoastră ați coborât la Wolverhampton, domnișoară Reynolds? reluă bătrâna.

Vorbea rar, de parcă ar fi discutat cu un copil.

– Am coborât îndată ce trenul a oprit. Eram grăbită. N-am remarcat dacă avea vreun bagaj. Nici măcar n-am observat dacă s-a ridicat în picioare. Îmi pare rău. Nu prea vă sunt de ajutor.

Își cerea scuze femeii și chiar îi părea rău, pentru că observase lacrimile din ochii ei triști. Apoi, adăugă:

– Dar chiar cred că fata pe care am văzut-o era domnișoara Lander.

– Din cauza fotografiei din ziar? se miră bărbatul.

Shay se întoarse către el.

– Nu. Din cauza dumneavoastră. Mi se pare că semănați.

– Atunci, înseamnă că discuția noastră s-a încheiat... din păcate. Sora mea nu seamănă deloc cu mine.

Într-adevăr, ochii tinerei din tren erau mai mari, iar gura ar fi putut să surâdă cu ușurință. Gura lui era dură, trădând chiar puțină cruzime.

Shay reluă:

– Poate o să vi se pară o prostie, pentru că nu este vorba doar despre o singură trăsătură, dar eu totuși cred că ar fi putut fi sora dumneavoastră. Tot ce știu sigur, este că își pusese ceva în gând. Voia să fie lăsată în pace, să nu fie deranjată.

Femeia își duse o mână la frunte și suspină. Max Lander îi atinse umărul și întrebă:

– Ești bine?

– Da, sunt bine, repetă ea.

Shay întrebă:

– Pot să vă aduc ceva?

– Nu, mulțumesc.

– Ceai, poate?

– Ei...

Văzând-o ezitând, Shay se grăbi să pornească aragazul.

– Nu durează decât un minut. Haideți în cealaltă cameră... scaunele sunt mai confortabile. Nici nu știu de ce v-am invitat aici.

– Este foarte bine și aici, o liniști femeia, cu buzele fremătând de o durere reținută. Ar fi trebuit să mănânc ceva la micul dejun... dar eram atât de îngrijorată, încât n-am putut. Într-adevăr, cred că o ceașcă de ceai mi-ar face foarte bine.

– Așa e. Domnule Lander, dumneavoastră?

– Mulțumesc, nu! oftă el, așezându-se pe unul din scaunele de bucătărie. Ar fi trebuit să ne prezentăm. Aceasta este mătușa mea, doamna Kershaw.

– Am sunat la prietenii aceia, unde ar fi trebuit să stea... Suntem cu toții foarte îngrijorați, interveni bătrâna cu un aer ușor rătăcit.

Mâinile doamnei Kershaw tremurau în timp ce primi ceașca de ceai, dar brațele bărbatului, când se întinse după zahăr, erau neclintite ca o stâncă.

Femeia sorbi puțin ceai și vorbi din nou, cu ușoara bruschețe care o caracteriza:

– Știi, Max, uneori chiar mi se pare că semeni cu Monique. De altfel, e normal să semănați. Doar sunteți frate și soră.

Se agăța de un fir de speranță. Bărbatul îi făcu pe plac și răspunse:

– Poate ai dreptate...

– Așa că se poate să fi fost Monique.

– Se poate.

– Dacă măcar am ști unde ar putea fi! oftă femeia, mușcându-și destul de tare buza de jos, ca și cum și-ar fi putut pierde controlul în orice moment.

Shay căută s-o calmeze:

– Sunt sigură că veți primi vești de la ea. Totul va fi bine.

– Mulțumesc.

Doamna Kershaw făcu un efort vizibil să se adune. Mai sorbi puțin ceai și privi în jur, prin bucătărie, pentru a găsi un alt subiect de discuție. Văzu macaroanele cu brânză de pe masă și întrebă:

– Vă place să gătiți?

– Da, îmi place, răspunse Shay. Dar nu prea am timp de asta. Sunt la serviciu toată ziua.

– Cu ce vă ocupați?

Părea o actriță care joacă foarte prost. La fel și eu, se gândi Shay, încercând să întrețină o conversație forțată, până când femeia avea să-și revină un pic, să-și bea ceaiul și să se urce înapoi în mașină.

"Oh, Doamne, ce mult îmi doresc să-mi pot aduce aminte ceva, orice care să fie de ajutor, dar n-am remarcat nimic atunci. Era doar Greg, Greg, Greg..."

Continuă cu voce tare:

– Sunt secretară. Sau cel puțin o să fiu, când voi reuși să mă angajez din nou. Caut încă anunțuri în ziarul local.

Ziarul era pe masă între ele, iar doamna Kershaw se uită la el. Clipi, ca și cum ar fi vrut să-și limpezească vederea, apoi spuse:

– Ei, bine, ce întâmplare!

– Ce anume?

– Chiar caut o secretară. De ceva vreme, chiar.

Nu pe mine, se gândi Shay, eu rămân aici. Dar i se păru politicos să spună:

– Chiar așa? În ce domeniu lucrați?

– Filantropie, spuse Max Lander laconic.

Mătușa lui, însă, continuă:

– Muncă de voluntariat.

Începu să înșire proiectele pe care le inițiase sau care erau în desfășurare, unele de care Shay auzise, altele care nu-i sunau cunoscut. Se vedea că toate aceste cauze caritabile îi ocupau suficient timp doamnei Kershaw. Era plăcut să vezi o persoană care era gata să depună atâta efort pentru dragostea de aproape. Este mereu nevoie de astfel de oameni.

Doamna Kershaw tăcu o clipă, apoi reluă, gânditoare:

– Cred că ai fi o secretară foarte bună.

– Mulțumesc, dar nu caut o slujbă în altă parte. Vreau să lucrez aici.

– Da, continuă bătrâna, ca și cum n-ar fi auzit-o. Cred că ai fi foarte potrivită pentru mine.

Se uită mai îndeaproape la Shay, iar Shay își dădu seama că fusese probabil o femeie foarte frumoasă, fragilă și delicată.

– Ai fi foarte potrivită, repetă femeia. Sunt sigură. Am sentimentul că acesta este motivul pentru care am venit aici, în

dimineața aceasta. Poate nu era Monique cea pe care ai văzut-o, dar exista un motiv pentru care trebuia să venim. Domnișoară Reynolds, vreau să lucrați pentru mine.

Shay zâmbi, gata să refuze politicos, când Max Lander izbucni cu indignare:

– Pentru Dumnezeu, Melissa!

N-ar fi putut părea mai exasperat nici dacă mătușa sa i-ar fi oferit o slujbă idiotului satului.

Shay își îngustă ochii și privi spre el.

– Vă asigur, domnule Lander, că una dintre presimțirile mătușii dumneavoastră este corectă. Chiar sunt o secretară foarte bună.

– Nu mă îndoiesc de acest lucru, domnișoară Reynolds, dar nu mă bazez pe presimțiri atunci când angajez pe cineva.

Ea spuse, încet:

– Poate doriți să-mi dați un test?

– Nu, mulțumesc, zâmbi el. Și nici vreo slujbă.

Doamna Kershaw protestă:

– Max, te rog!

Bărbatul ridică din umeri.

– Ai dreptate, cedă el. Problema secretarei tale te privește doar pe tine.

– Iar eu o vreau pe domnișoara Reynolds. Era deja în picioare. Ocoli masa și luă mâinile lui Shay într-ale sale. Chiar cred în presimțiri și sunt sigură că sunteți exact ce am nevoie. Acceptați, domnișoară Reynolds? Vă rog...

Femeia era genul impulsiv, probabil ușor influențabilă și un pic naivă. Dar asta nu însemna că nepotul ei trebuia s-o trateze cu

superioritate.

Exasperată și vrând să-i dea o lecție acestui individ brutal și arogant, Shay răspunse cu fermitate:

– Mi-ar face mare plăcere să lucrez pentru dumneavoastră, doamnă Kershaw.

Se pomeni încă pironindu-l cu privirea pe Max Lander, cu o indignare atât de puternică, încât faptul că acestea erau chiar ultimele cuvinte din lume pe care dorise să le pronunțe păli într-o ceață lăptoasă.

Capitolul 3

Shay nu închise ușa după Max Lander și mătușa lui. Când ei coborâră scările și se urcară în mașină, o văzu pe Emma pe trotuarul de vizavi, stând de vorbă cu o fată care locuise într-unul din apartamentele de la parter. Emma zâmbi și-i făcu cu mâna, apoi împinse căruciorul lui Kate, plin cu zarzavaturi, peste drum.

Mașina se îndepărta în viteză. Când dispăru, Emma spuse:

– M-am gândit că n-ar fi fost politicos să dau buzna așa, când erai în discuție. Ce mașină frumoasă, nu? Știi cât costă o astfel de mașină?

– Nu, răsunse Shay nepăsătoare.

Emma continuă:

– Aproape de două ori mai mult decât mai datorăm noi pentru această casă.

Cele două fete ridicară căruciorul pe trepte.

– Cum e Max Lander? întrebă Emma.

– David l-a descris destul de bine.

– Nu ți-a plăcut de el?

Intrară în bucătărie. Shay o luă în brațe pe Kate, cât Emma mută zarzavaturile pe masă.

– Nu mi-a plăcut, fu de acord Shay.

– Ea cine era?

– Era doamna Kershaw. Mătușa lui. Ah, și am acceptat slujba de secretară pe care mi-a propus-o.

– Cum? făcu Emma uimită, aproape scăpând jos o conservă de fasole verde. Și, mai povestește-mi. Unde locuiesc?

– O să trebuiască să plec de aici.

Chipul rotunjor al Emmei se alungi.

– Vai, dar nu m-am gândit...

Se lumină apoi.

– Totuși, bănuiesc că e o slujbă foarte bună.

Puse conservele pe masă, pregătindu-se să pară foarte încântată, de dragul lui Shay.

– În ce domeniu?

– Muncă de caritate.

– Sună interesant.

– Sper că este, clătină Shay din cap, cu îndoială. Mi-a plăcut doamna Kershaw, dar e cam naivă și cam ciudată. Iar el îi vorbește numai de sus.

– Da?

– Mi-a oferit o slujbă, așa, din senin. I-am spus că momentan nu sunt angajată, iar ea a exclamat fericită că are nevoie de o secretară. Nu știu... vorbea de parcă n-ar fi fost în toate mințile.

– Și unde vei lucra? chicoti Emma.

– Se pare că cei doi locuiesc în Lower Bellum. Ai auzit de locul

ăsta?

– Nu.

– Nici eu. Oricum, acolo trebuie să merg... de mâine într-o săptămână. În Lammas Knowl, Lower Bellum.

Căutară Lower Bellum pe hartă. Părea o localitate izolată, așezată neinspirat în mijlocul unei regiuni pustii. Când Bill sosi acasă pentru prânz și-i spuseră veștile, bărbatul o avertiză cu un aer grav pe Shay:

– Sper ca vremea să fie frumoasă. La prima ninsoare, se închid toate drumurile, până primăvara.

– Da? făcu tânăra, nu foarte dezamăgită. Dar în rest, cum este zona?

– Frumoasă... ca în vederi. Peste tot, numai verdeață și căbănuțe.

Suna odihnitor. Doamna Kershaw îi oferise o cameră în vila familiei și un salariu atractiv. Totul părea tentant... în afară de posibila prezență a lui Max Lander, la cine sau în weekenduri.

Pe când spălau vasele, Emma spuse, de parcă i-ar fi ghicit gândurile:

– Cât de minunat ar fi să rămâi înzăpezită acolo... Tu și cu Max Lander.

– Max Lander are un apartament în Birmingham. Mătușa lui locuiește în Lammas Knowl.

Shay repetă numele, încetișor:

– Lammas Knowl. Mă întreb ce o însemna, dacă o însemna ceva.

Emma termină de șters vasele și răspunse, așezându-se obosită pe un scaun:

– Domnul Lander arăta foarte distins și sobru. Nu mi-ar plăcea

să fiu vinovată, dacă el ar fi procurorul.

Shay râse ironic:

– Nu prea mi-ar plăcea să fiu nevinovată, dacă el ar fi procurorul! Cred cu tărie că fata pe care am văzut-o era sora lui, dar după ce s-a uitat la mine așa cum s-a uitat și mi-a pus acele întrebări "ajutătoare" de parcă aș fi fost surdă sau proastă – nu cred că ar mai fi vreun juriu care să mă creadă nevinovată. Oricum, cu puțin noroc, nu va fi nevoie să-l văd prea des.

– Nu prea ești încântată de locul ăsta de muncă, nu-i așa? reluă Emma, compătimitoare.

Shay clătină din cap, în semn de negare.

– Sun-o și spune-i că te-ai răzgândit, continuă Emma nerăbdătoare.

– Nu, nu pot. Am acceptat deja. Nimeni nu mi-a forțat mâna. Mă rog... poate într-un mod obscur, Max Lander a fost de vină pentru acceptul meu. Dar nu-l pot acuza pe el, numai din pricină că am vrut să-i fac în ciudă. Oricum, ne-am înțeles pentru o lună de probă, așa că o să văd ce se întâmplă la fața locului. Voi începe prin a-i face ordine prin hârtii și corespondență, iar dacă nu-mi place, doamna Kershaw va avea timp să caute o altă secretară.

Emma era îmbufnată, dar resemnată. David, la rândul lui, se întristă foarte tare când află vestea. Cum Shay se implicase tot mai mult în redecorarea casei, bărbatul era convins că avea să rămână aici.

– Dar nu te hotărâseși să-ți iei o slujbă în apropiere? întrebă David, nedumerit.

– Nu definitiv. Încă mă mai gândeam.

Să admită că se hotărâse și apoi se răzgândise așa, dintr-o dată, cerea prea mult curaj.

David n-o lăsă însă în pace și-i puse tot felul de întrebări referitoare la această ofertă de serviciu. "De ce acceptase? Ce era așa minunat la slujba asta? Ce fel de muncă de caritate făcea doamna Kershaw? Ce anume trebuia să facă Shay la Lammas Knowl, unde și-a-nțărcat dracu' copiii?"

Încă mai bombănea când plecă spre casă. Shay trebui să se abțină din răsputeri pentru a nu lăsa să se vadă că era de acord cu absolut fiecare cuvințel pe care-l rostise David.

Următoarea săptămână și-o petrecu pregătindu-se de plecare. Nu voia să ia cu ea prea multe lucruri – doar costumele pentru serviciu și vreo două rochii mai elegante, pentru orice eventualitate. Restul putea să rămână într-una din camerele de la Emma, iar dacă va fi nevoie, va putea trimite după ele, sau, dacă slujba se va dovedi nepotrivită, le va găsi aici, așteptând-o.

Își luă la revedere de la toată lumea și își dădu seama că de Kate îi va fi la fel de dor ca de Emma. Promise că se va întoarce de Crăciun, de primul Crăciun al finei sale.

David urma s-o conducă cu mașina până în Lower Bellum. Era un ținut minunat, cam târziu în an pentru o plimbare de plăcere sau pentru o drumeție, dar oricum încântător. Urmând indicatoarele de pe marginea drumului, ieșind de pe șoseaua principală, ajunseră la Lower Bellum. Era, într-adevăr, ca într-o vedere, așa cum spusese Bill. Casele arătau ca și cum ar fi fost acolo de veacuri. Era și un stejar secular în mijlocul parcului, iar de una din crengile sale groase se balansa un leagăn pentru copii.

– Este frumos, spuse simplu Shay.

– Exact locul potrivit pentru un weekend de vară, confirmă David. Dar nu să stai aici prea mult.

Probabil avea dreptate, dar trebuia să stea o lună încheiată și intenționa să ofere o șansă acestei slujbe.

Lammas Knowl era cea mai mare casă din zonă. Erau două locuințe mai impunătoare, restul arătau exact ca niște căbănuțe, dintre care unele aveau storurile trase peste vitrinele de magazin de la parter. În felul ei aparte, putea fi o comunitate prosperă. Casa avea trei etaje și era așezată în mijlocul unui parc verde, presărat cu arbori, departe de șosea. David conduse pe aleea care ducea de la poarta principală până la treptele impunătoare și albe de la intrare. Shay sună și, când ușa se deschise, David se urcă grăbit în mașină și plecă.

– Intrați, domnișoară. Ați călătorit bine? o întrebă femeia care-i deschisese. Zâmbetul ei era plăcut, iar Shay îi răspunse tot cu un zâmbet:

– Foarte bine.

– Sunt doamna Fulwell, menajera. Bănuiesc că doriți să mergeți în camera dumneavoastră, să vă aranjați un pic.

– Mulțumesc.

Shay o urmă pe holul mare, bine luminat, apoi în sus pe scările largi. Treptele din stejar străluceau precum satinul, iar balustrada era sculptată cu motive viticole. La etaj, coridoarele erau înguste, iar din ele se deschideau uși fără număr. Shay spuse:

– N-o să mai reușesc să găsesc drumul înapoi.

Doamna Fulwell se întoarse și zâmbi:

– Ba da, domnișoară, o să vă obișnuiți.

Intrară într-una din camere, confortabilă și spațioasă. Pe jos era un covor gros, roșu-închis. Șemineul electric lumina liniștit încăperea.

– Este o cameră foarte frumoasă, spuse Shay.

– Da, domnișoară, o să vă simțiți foarte bine aici. Baia este la două uși mai încolo, adăugă ea, arătând spre dreapta. Iar apoi, dacă doriți să coborâți în living, sunt cu toții acolo.

Găsirea livingului ar fi o problemă, se gândi Shay. Dar... cine erau acești "cu toții"?

– Dacă îmi aranjez puțin părul, o să fie suficient, replică tânăra. Apoi, poate mă veți conduce până acolo.

– Sigur că da. O să vă despachetez lucrurile.

Nu dură mult să se pieptene. Părul mătăsos îi stătea oricum drept. Nu fu nevoie decât să dea de câteva ori cu peria prin el, în fața oglinzii de la măsuța de toaletă, cât timp doamna Fulwell îi atârnă hainele pe umerașe, în dulapul încăpător.

– Și pe cine urmează să întâlnesc jos? întrebă Shay.

– Pe doamna Kershaw.î, pe domnul Lander și domnișoara Hammond.

– Domnul Lander? Vine des pe aici?

În oglindă, văzu chipul amuzat al doamnei Fulwell.

– Ei bine, domnișoară, aceasta este casa lui.

– Oh! exclamă Shay. Își dădu seama că expresia ei trăda uimire și poate chiar mâhnire, așa că schimbă rapid vorba. Credeam că are un apartament în Birmingham.

Știa acest lucru de la doamna Kershaw. Când plecase, îi spusese

că urmează să stea în apartamentul nepotului ei în weekend și că urma să plece acasă abia luni seară. Shay presupusese că fiecare avea locuința lui, dar nu era nicio lege care să-ți interzică să deții un apartament în Birmingham și o casă în Lowe Bellum. Și se părea că Max Lander și le putea permite pe amândouă. Pe de altă parte, nu-și închipuise că avea să-l revadă atât de curând. Mai degrabă, spera să nu-l mai vadă deloc.

Își dădu rapid cu mâna prin păr. "Și acum, decise ea în gând, în ce mă privește, eficiența este cuvântul de ordine. O să-i arăt eu ce afacere bună a făcut mătușa lui!"

Max Lander nu se afla în living. Când doamna Fulwell deschise ușa, iar Shay intră, cele două femei, care stăteau în fotolii, se uitară spre ea și îi zâmbiră. Erau singure.

Doamna Kershaw sări în picioare și veni spre Shay.

– Ce minunat! Mă bucur așa de mult că te văd! vorbi femeia cu un glas entuziast. Apoi se întoarse spre cealaltă femeie. Aceasta este Shay Reynolds. Mă va ajuta să-mi pun ordine în afaceri.

– Atunci, îi urez succes domnișoarei Reynolds, glumi fata din fotoliu.

Era tânără, nu cu mult mai mare decât Shay. Avea părul blond, aproape alb, și, dacă nu cumva era o perucă foarte costisitoare, însemna că devenise aproape o vocație să și-l mențină așa. Avea o brățară de aur masiv, iar parfumul ei mirosea așa cum numai un parfum scump poate să miroasă.

– Sunt Lara Hammond, spuse ea. Suntem vecini.

Era o surpriză pentru Shay. Nimeni n-o pregătise pentru o astfel de vecină în Lower Bellum, și se părea că și ea reprezenta o oarecare

surpriză pentru domnișoara Hammond, care, dacă la început îi adresase o privire foarte calculată, acum se uita la Shay de-a dreptul uimită.

Shay se așeză, iar doamna Kershaw începu să vorbească despre vreme. Vorbea repede și precipitat. Cineva îi spusese că urmează să fie o iarnă grea. Iarna trecută nu fusese chiar așa de rea, dar în urmă cu doi ani fusese teribilă.

Vorbea de ceva vreme, când se opri brusc în mijlocul frazei, pentru a spune șoptit:

– Știi, tot n-am aflat nimic despre Monique.

Shay se așteptase la asta, într-un fel. Ziarele duseseră subiectul mai departe, iar ultima mențiune fusese vineri, într-un colț de pagină: "Nicio veste încă despre Monique Lander". Presa începuse să-și piardă interesul. Persoana dispărută nu era un copil. În fiecare an dispar nouă mii de oameni, numai în Marea Britanie. În afară de faptul că fratele ei era avocat al statului și că tatăl ei fusese judecător, Monique Lander nu prezenta interes ca știre.

– Nici măcar un telefon, spuse doamna Kershaw. Mă gândeam că o să sune. Chiar credeam că o să ne telefoneze.

Machiajul doamnei Kershaw era foarte reușit, dar tot se putea vedea că avusese parte de multe nopți nedormite în ultima vreme.

Lara Hammond se așezase pe brațul fotoliului. Spuse cu blândețe:

– Mătușă Mell, nu ești deloc cuminte. Ce-o să spună doctorul, dacă află că te tot obosești așa?

– Dar nu pot să nu-mi fac griji, protestă bătrâna.

– Nu trebuie. Monique o să sune și o să se mire că faci atâta caz

de plecarea ei.

Doamna Kershaw încercă să spună ceva, dar Lara adăugă repede:

– Mai este destul până la cină. De ce nu iei o pastilă și te duci să te întinzi un pic? Arăți obosită.

– Chiar sunt.

– Atunci, haide, o încurajă Lara. Te conduc până sus. O luă după umeri, iar doamna Kershaw se ridică încet.

Shay se uită în jur prin cameră, și observă deasupra șemineului portretul pictat al unei femei. Se ridică să-l vadă mai de aproape. Când Lara se întoarse, era încă în picioare, privindu-l.

– Este doamna Lander. Mama lui Max. Și a lui Monique, desigur.

– Locuiește și ea aici?

– A murit într-un accident de avion, împreună cu tatăl lor. În urmă cu mulți ani.

Arăta tânără și plină de viață, iar modul în care își ținea capul denota o oarecare aroganță, dar nu supărătoare.

Shay întrebă:

– Monique seamănă cu ea?

– Da, seamănă puțin.

– Atunci, înseamnă că ea era fata din tren. Sunt sigură de asta.

Era evident că Lara știa despre ce e vorba. Spuse:

– Păcat că n-ai reținut mai multe detalii.

– Așa mă gândesc și eu.

Lara suspină scurt, apoi spuse:

– N-ai ce să faci, asta e. Hai, stai jos și povestește-mi despre tine.

Se așezară amândouă. Lara își aprinse o țigară turcească. Îi oferi una și lui Shay, dar tânăra refuză.

– Trebuie să mărturisesc că se observă o îmbunătățire importantă față de celelalte, rosti Lara, suflând fumul în sus.

– Celelalte secretare?

– Mmmm. Mătușa Mell are un talent să le aleagă. Ultima de-abia dacă era în stare să-și scrie numele. Doamnișoara făcea autostopul, a luat-o cu mașina și i-a oferit un post. Și toate astea pentru că părea o fată de treabă. Fugise din Holloway, dar asta nu s-a aflat decât mai târziu. Alta era însărcinată în opt luni. A născut gemeni.

Shay zâmbi:

– Cu o casă atât de mare, nu m-aș fi gândit că niște gemeni ar fi o problemă. Ar fi putut să ocupe ultimul etaj.

Lara făcu o grimasă, ca și cum o pală de vânt rece ar fi atins-o.

– Lui Max nu i-ar fi plăcut această idee.

– Doamna Kershaw este și mătușa ta?

– Nu, toți îi spunem așa. Este un fel de mătușă universală. O să-ți dai seama de asta, când o să începi să te îngrijești de documentele ei. Are cel mai bun și mai minunat suflet din lume.

Bunătatea era importantă, dar să ai în grijă documentele celui mai bun suflet din lume poate fi dificil. Nu-i de mirare că Max Lander era exasperat când mătușa sa s-a hotărât să angajeze încă o secretară, pe baza unei presimțiri.

Shay o liniști:

– Ei bine, eu nu fug de nicăieri, nu sunt însărcinată și sunt o secretară cinstită.

– Foarte bine, chiar are nevoie de așa ceva. Să treci mâine pe la mine, să-ți arăt împrejurimile.

– Mi-ar plăcea. Unde locuiești?

– Pe Shale Hill. E doar la câteva minute depărtare de sat. Sunt niște case noi, construite în ultimii câțiva ani. Facem parte tot din sătuc, dar nu prea ne amestecăm cu sătenii. Localnicii trăiesc aici, muncesc aici, mor aici. Noi doar s-a nimerit să ne construim case aici. Tata lucrează la bursă.

– Și tu?

– Eu... sunt fiica unui agent de bursă. Am fost model o vreme, dar e nevoie de multă muncă să reușești, iar eu mă plictisisem. Oricum, e bine să mai apară fețe noi, schimbă ea subiectul. Într-un fel, suntem o comunitate în interiorul unei alte comunități. O să vin să te iau mâine-seară.

– Mulțumesc. Familia Lander locuiește aici de mai multe generații?

– Oh, nu!

Lara spusese acest "nu" ca și cum această idee ar fi îngrozit-o.

– Max a cumpărat această casă acum vreo doi ani. Se numără printre cei mai recenți locuitori.

Chiar atunci, ușa se deschise și Max Lander intră în cameră, spunând în chip de scuză:

– Îmi pare rău că a durat atât.

Lara îi zâmbi:

– Clienții sunt întotdeauna mai importanți. Toată lumea știe asta.

Tânăra nu părea deranjată. Chiar lăsa impresia că, orice ar fi făcut Max Lander, era în regulă, din punctul ei de vedere.

– Mergem? reluă ea grăbită. Oh – își aminti de Shay – o cunoști pe Shay?

– Bună seara, domnișoară Reynolds.

– Bună seara, domnule Lander.

Lara râse și spuse cu un aer calm:

– E-n regulă, Max. Mătușa Mell a tras, în sfârșit, un loz câștigător.

Bărbatul se uită spre Shay, iar ea îi susținu privirea, ridicându-și bărbia.

După câteva clipe, Max se hotărî să spună:

– Sper să vă placă aici, domnișoară Reynolds.

– Mulțumesc. Sunt convinsă că așa va fi.

– Da, ne vedem mâine, Shay, spuse Lara, luându-și poșeta așezată lângă fotoliu.

Pe drumul spre ușă, apăsă butonul soneriei pentru servitori și adăugă:

– E timpul pentru cină. Chiar dacă mătușa Mell încă se odihnește, probabil ți-e foame.

– De-abia aștept, răspunse Shay.

Îi urmări pe cei doi prin ușile deschise de la living, cum traversează holul. Max Lander îi oferi haina de blană iar ea, pentru o clipă, privi în sus spre el, cu capul dat mult pe spate, ca și cum ar fi urmărit umbrele de pe tavanul înalt. Apoi își înălță umerii sub haină, îi luă brațul și ieșiră.

Doamna Kershaw nu coborî la cină, iar Shay mâncă singură în fața șemineului, răsfoind ziarele de duminică.

Capitolul 4

Lara nu era mulțumită. Era veselă, frumoasă și îndrăgostită de Max Lander, dar nu era mulțumită, se gândi ea, în timp ce se îmbăia. Max Lander nu părea genul de bărbat care să facă fericită o femeie. Nici măcar nu s-ar obosi să încerce. Și apoi, cât Lara îl aștepta, el avea alte priorități. "Clienții sunt întotdeauna mai importanți" spusese Lara, fără să pară supărată.

Obosită și relaxată după baia fierbinte, gândurile lui Shay se întoarseră din nou la Greg. Seara era întotdeauna mai vulnerabilă. În timpul zilei, mintea îi era ocupată, se gândea la alte lucruri. Acum însă, își amintea cum era când o cuprindea în brațe, toate săruturile și promisiunile pe care și le făcuseră, iar singurătatea o împresura ca o ploaie de gheață.

O să se ducă la culcare. O să adoarmă. N-o să se mai gândească la Greg. Mâine, însemna noua sa slujbă și, cu puțin noroc, noi prieteni.

Dormi agitat. Visele nu-i dădeau pace și se trezi părându-i-se că

cineva bate la ușă, strigând "Lăsați-mă să intru!". Stând în întuneric, își dădu seama unde se află și că visase, pentru că n-avea cum să fie cineva la ușă. Dar sunetul ritmat continuă. Nu era un ciocănit. Era zgomot de pași, ușori și grăbiți.

Rămase întinsă, cu privirea pironită în tavan. Doamna Fulwell îi spusese că ultimul etaj nu era folosit. Dar cineva era acolo. Pașii nu erau suficient de grei pentru a fi ai unui bărbat, și nici menajera nu era. Era destul de improbabil să fie doamna Kershaw. Și nici Monique nu putea fi, dar acesta era gândul care nu-i dădea pace.

Lara păruse atât de convinsă că Monique era bine, iar fratele ei părea foarte puțin îngrijorat. Dar de ce s-ar ascunde în podul propriei sale case?

Shay ascultă în continuare, iar pașii se opriră. Nu se mai auzi nimic, iar Shay fu ușurată, pentru că n-ar fi avut curaj să se plimbe prin casă la ora două dimineața, deși ceva parcă o îndemna să iasă din cameră.

Adormi la loc, iar dimineața, când se trezi, se întrebă dacă nu cumva totul fusese doar un vis.

Doamna Fulwell îi spusese că micul dejun se servește la ora opt, iar la șapte și jumătate, Shay era pregătită să coboare. Era încă destul de întuneric, dar se descurcă destul de bine până ajunse la scări. Se opri la baza treptelor care urcau spre ultimul etaj. Nimeni nu-i spusese că n-are voie să urce acolo.

Deja urcase trei trepte, când auzi vocea lui Max Lander:

– Bună dimineața, domnișoară Reynolds.

Ea tresări, speriată.

– Oh, bună dimineața.

– Orice ați căuta, spuse el, nu veți găsi acolo sus.

Shay rămase nemișcată cât el urcă până la baza scărilor, apoi spuse:

– Doamna Fulwell mi-a spus că nu folosiți acest ultim etaj.

– Așa e.

– Am auzit pe cineva sus, azi-noapte. În camera de deasupra mea.

– Când?

– La ora două dimineața.

– Doamna Fulwell este o comoară, replică el, dar nu pot să mi-o imaginez umblând prin casă la ora aceea. Sunt sigur că nu era nici mătușa mea... nici eu n-am fost... iar eventualii hoți n-au ce să găsească acolo.

– Dar sora dumneavoastră? întrebă ea cu glas timid.

– Ce-i cu ea? Credeți că o ținem prizonieră?

– Sigur că nu.

– Dar ați vrea să fiți sigură? Foarte bine, să mergem să vedem.

Aprinse becurile care luminau etajul de sus și porni pe scări, înaintea ei. Ea îl urmă, conștientă că era un demers zadarnic. Sigur că nu era nimeni acolo. Probabil visase.

Etajul era asemănător nivelului de dedesubt, numai că tavanul era mai jos: același labirint de coridoare, aproape același număr de camere. Max Lander deschise ușă după ușă și, privind peste umărul lui, Shay văzu că toate camerele sunt goale. Câteva aveau niște cutii depozitate înăuntru, altele mobilă veche, dar se vedea că nu locuiește nimeni acolo. Ajunseră și la camera de deasupra celei în care stătea Shay. Era absolut goală.

Ea explică, parcă apărându-se:

– Suna ca un zgomot de pași.

– Ați locuit vreodată într-o casă așa de veche ca asta?

– Nu.

– Ferestrele scârțâie. Și ușile. Iar dușumeaua scoate și ea tot felul de zgomote.

Apăsă cu mâna pervazul unei ferestre, iar lemnul începu să scoată un sunet ca o bătaie regulată. Un vânt mai puternic ar fi putut avea același efect.

– Mă tem că veți tot auzi astfel de zgomote, domnișoară Reynolds, continuă el. Cel mai bine ar fi să vă trageți cearșaful peste cap și să vă culcați la loc.

– Data viitoare, așa am să fac.

Coborâră scările împreună, fără să mai schimbe nicio vorbă. În hol, Max Lander își scoase portofelul și-i întinse lui Shay o carte de vizită:

– Acesta este numărul meu de la birou. Aveți numărul de telefon de la apartament, nu? În caz de nevoie, mă puteți contacta.

– Credeți că va fi nevoie?

– Cine știe... Încă n-ați început să lucrați pentru mătușa mea.

Shay se întrebă dacă banii pentru acțiunile caritabile ale doamnei Kershaw erau ai ei sau ai nepotului, în timp ce Max Lander se îndepărtă, intrând într-una din camerele care dădeau în hol. Tânăra se duse îngândurată spre bucătărie.

Doamna Kershaw arăta mai bine, în această dimineață. După micul dejun, o conduse pe Shay în biroul unde avea să lucreze.

– Primesc foarte des scrisori de la tot felul de oameni, explică

doamna Kershaw, când intrară.

Descuie cu grijă unul dintre compartimentele biroului din lemn masiv și pe jos se prăvăliră o mulțime de scrisori. Arăta precum cutia poștală a unui star pop.

Shay petrecu toată dimineața punând ordine în corespondență și, până spre prânz, deja avea pus la punct un sistem de sortare. Doamna Kershaw făcea parte din peste douăzeci de comitete. La unele întâlniri mergea, la altele nu, dar toate trimiteau solicitări de plată sau alte asemenea.

Lara avusese dreptate. Într-adevăr, femeia era foarte generoasă și destul de naivă. Unele dintre aceste acțiuni caritabile erau bine intenționate și meritau fiecare bănuț care s-ar fi putut strânge. Altele miroseau de la o poștă a înșelătorie.

Shay oftă des parcurgând toate acele scrisori, risipite în jurul ei ca sute de aripi albe.

– Doamnă Kershaw? zise ea.

Doamna Kershaw stătea pe un fotoliu, citind un calendar lucios.

– Da, drăguță?

– Aveți idee cam câți bani investiți în toate astea? Pe câți oameni îi ajutați cu bani?

– Nu foarte exact. Părea că ar fi putut să menționeze suma la fix, cu o aproximație de câteva lire, dar de fapt n-avea nici cea mai vagă idee.

– Sunt foarte mulți bani, spuse Shay.

– Nu sunt chiar o femeie săracă, replică ea zâmbind.

– Sunt sigură că nu sunteți, dar poate ar fi trebuit să vă consultați cu cineva în legătură cu unele dintre aceste solicitări. Cu domnul

Max Lander, spre exemplu.

– Eh, Max n-are timp pentru micile mele hobbyuri. Banii sunt ai mei și vreau să-i ajut pe cei în nevoie. Îmi place să fac bine, dacă tot am resursele necesare.

– Foarte bine. Atunci, o să fac niște fișe, astfel încât să știți oricând cum stați cu fiecare proiect în parte. Și o să facem și o agendă de programări și întâlniri.

– Da. Doamna Kershaw zâmbi din nou, clătinând din cap. Asta este o idee excelentă. Văd deja că îmi vei fi de un real ajutor.

Până spre după-amiază, Shay termină sortarea. Erau câteva scrisori care trebuia semnate de doamna Kershaw, iar aceasta le semnă aproape fără să se uite la ele. Era foarte încântată de modul în care Shay se adaptase la starea ei de confuzie generală.

– Ești atât de deșteaptă! exclamă ea. O fată foarte deșteaptă.

Toate aceste eforturi nu necesitau însă decât o eficiență cel mult mediocră. Doamna Kershaw era ușor influențabilă, se vedea limpede. Shay o plăcea, dar era convinsă că cineva ca ea n-ar trebui să aibă pe mână un carnet de cecuri.

– O să duc scrisorile astea la poștă, dacă nu mai e nimic altceva de făcut, spuse ea.

Doamna Kershaw o aprobă cu entuziasm și-i spuse cum să ajungă mai repede. Se gândea că o plimbare în aer liber i-ar prinde bine.

La întoarcere, Shay o anunță pe doamna Kershaw că Lara urma să vină s-o ia spre seară și bătrâna se bucură că tânăra ei secretară începuse deja să-și facă prieteni.

– Sunt tineri și drăguți. Monique era fericită aici. Casa era mereu

plină de amicii ei. De ce a fugit oare, când aici avea tot ce își dorea?

– Nu știu, fu nevoită se recunoască Shay.

Doamna Kershaw oftă:

– De fiecare dată când mă întorc acasă, mă gândesc că am s-o găsesc aici, că s-a întors. Apoi zâmbi. Să vă distrați!

Shay se îmbrăcă, iar când Lara sosi, era gata și o aștepta. Noua ei prietenă îi promisese că o va duce la o petrecere. Când ajunseră la casa gazdei, înăuntru se aflau deja mai mulți tineri care ascultau jazz, așezați ba pe fotolii, ba pe scaune, chiar și pe jos. Păreau obișnuiți cu un trai bun și lipsit de griji. La intrarea celor două, își fixară cu toții privirile pe Shay, căutând defectul care, desigur, trebuia să existe. Știind povestea secretarelor de la Lammas Knowl, era de așteptat să se afle față în față cu o persoană bizară. Shay se intimidă și era gata-gata să le strige:

– Nu se vede, dar vă asigur că sunt purtătoare de ciumă bubonică.

În urma ei, Lara râse, căutând să liniștească mulțimea curioasă:

– S-a întâmplat miracolul. E om!

Shay se uită în jur. Fetele erau drăguțe în cea mai mare parte, în afară de cele care hotărâseră să fie interesante. Băieții erau de toate tipurile.

Lui Greg îi plăcea să meargă la petreceri. În cele câteva luni cât formaseră un cuplu, Shay intrase, ca acum, în nenumărate astfel de încăperi, în care nenumărate perechi de ochi o cercetaseră, așa că acest lucru încetase de mult s-o mai deranjeze.

– Bună, salută ea fără supărare.

– Bună și ție, spuse unul dintre băieți. Sunt Hal Webster, hai

să-ți prezint lumea.

Essie și Jean, Jo-Ann și Angie... Alan și Fergus, Will și Bob...

Shay zâmbea și încerca să înregistreze frânturi de informație. Jo-Ann jucase într-o reclamă tv. Țipa din toate puterile, în timp ce un val se prăvălea peste ea și cineva te îndemna să cumperi o marcă de fixativ. Essie avea un mic magazin. Jean se ocupa cu fotografia. O fată, numită Drusilla, compunea cântece. Bărbații aveau afaceri cu automobile, cu oțel sau în domeniul imobiliar. Pe majoritatea dintre ei, Shay îi suspecta că, de fapt, se ocupă de afacerea familiei. Le lipsea acea duritate pe care o regăsești în privirea celui care reușește pe cont propriu. Desigur, asta nu însemna că nu erau bine pregătiți în domeniul lor.

Toți erau foarte prietenoși. Așa cum și Lara spusese, se bucurau să cunoască persoane noi. Bărbații au invitat-o la dans, iar fetele erau curioase să afle dacă îi place noua ei viață.

– Ce părere ai despre casă? întrebă Jo-Ann.

– Nu știu încă. Cred că va mai dura ceva până mă obișnuiesc.

– Mmm-mmm, fu de acord Jo-Ann. Și cu Max te vei acomoda, probabil, ceva mai greu.

Shay nu răspunse nimic, iar Jo-Ann izbucni în râs:

– Este distrus din cauza lui Monique?

Unul dintre băieți, Fergus, care tocmai îi aducea un alt pahar de băutură lui Jo-Ann, îi răspunse:

– Ești o mică răzbunătoare, nu-i așa?

Jo-Ann zâmbi larg:

– Pariez că ar fi în stare s-o și omoare!

Se părea că toți știau despre ce e vorba. Lara era furioasă, dar

ceilalți de-abia se abțineau să nu râdă.

Shay realiză că grupul ascundea ceva în legătură cu dispariția fetei.

– Știți cumva unde este Monique? întrebă ea.

Jo-Ann ridică din umeri, iar Fergus răspunse:

– Avem unele bănuieli.

– Spuneți-mi!

Dacă ei ar fi refuzat, pretextând că nu e treaba ei, Shay era pregătită să insiste. Doamna Kershaw era treaba ei, iar sărmana bătrânică era teribil de îngrijorată.

Lara fu cea care replică, împăciuitor:

– Oricum, n-are ce să strice. Cineva tot o să-ți spună, dacă n-o s-o facem noi. Credem că a fugit cu un băiat.

– Și de ce credeți asta? persistă Shay, deși era convinsă că majoritatea fetelor care fug de acasă au probabil acest motiv.

– Din cauza a ceva ce s-a întâmplat mai de mult. Tot așa, fugise cu un tip dubios, iar Max s-a dus după ea și a adus-o acasă. Ea i-a spus atunci că data viitoare n-o să-i mai fie așa de ușor. Și, deocamdată, cam așa e.

Așadar, era chiar așa de simplă toată povestea. Jo-Ann continua să râdă, iar Lara observă cu detașare:

– O duce cineva acasă? E beată.

Dar Jo-Ann nu era. Băuse mai mult decât suficient, dar nu era beată, așa că replică, binevoitoare:

– Nu-ți face griji pentru mine, iubito, nu-ți face griji.

Shay se uită la ceas și se ridică în picioare:

– Mă tem că trebuie să plec.

Doamna Kershaw îi dăduse o cheie, dar era aproape miezul nopții, destul de târziu pentru a încerca să intri în casa cuiva. Lara se oferi s-o conducă, mai ales că toată lumea dădea semne de plecare.

Își luară la revedere. Shay fu invitată la o plimbare călare. Fergus avea grajduri, iar grupul lor se întâlnea în fiecare duminică pentru câteva ore de echitație. Sâmbătă seara, fu invitată de Drusilla să asculte câteva dintre cântecele compuse de ea. Holul se umpluse de tinerii care își trăgeau paltoanele pe ei și se împrăștiau pe la mașini, spre casele lor.

– Sunt destul de gălăgioși, nu? o întrebă Lara, după ce și ultimii invitați ieșiră. Cum ți s-au părut?

– Mi-au plăcut mult.

Fuseseră foarte prietenoși și plăcuți, cu excepția ieșirii răutăcioase a lui Jo-Ann.

Lara adăugă:

– Nu trebuie să-i dai atenție lui Jo-Ann. Are un dinte împotriva lui Max. Înainte să-l cunoască pe el, se credea irezistibilă. Ar fi fost gata să parieze bani mulți că nimeni nu-i capabil să-i reziste.

Jo-Ann ar fi putut participa cu succes la concursul Miss World. Era elegantă și părea bogată... De aceea, Shay nu înțelegea cum de își fixase atenția tocmai asupra lui Max. Orice femeie care era gata să treacă peste învelișul de gheață al acestui bărbat i se părea că nu e în toate mințile.

Ieșiră și, pe când se îndreptară spre mașină, Lara zise în șoaptă.

– Ăsta ar fi micul secret al lui Jo-Ann. Nu uită și nu iartă. Iar acum, e fericită că Monique a fugit iar de-acasă, crezând că astfel îl

enervează pe Max.

– Și tu crezi că-l enervează cu adevărat?

Deja coborâseră dealul și intrau în sat. În jur, era o liniște de mormânt.

– Cred că Monique se comportă prostește, observă Lara cu răceală.

Monique se comporta prostește. La fel ca Jo-Ann. Și totuși, fata din tren păruse, la o primă vedere, sensibilă și profund tulburată.

Capitolul 5

În noaptea aceea, Shay adormi aproape imediat. Nu visă nimic, sau nimic de care să-și amintească.

Dimineața, după micul dejun, continuă treaba începută cu o zi înainte. Doamna Kershaw nu coborâse încă, iar ea lucra la o listă cu nume și adrese care necesita mai multe verificări. Spre exemplu, Gladys – pur și simplu, Gladys – și suma de șaptezeci și trei de lire, înscrisă cu creionul alături.

Auzi telefonul și răspunse din living. Vocea lui Max Lander nu putea fi confundată. Se părea că și el o recunoscuse pe a ei, pentru că, de cum răspunsese, bărbatul începu:

– Domnișoară Reynolds, vă rog să mergeți în biroul meu și, în sertarul din stânga, sus, veți găsi o agendă cu copertă neagră. Pe prima pagină, este un număr de telefon.

– Mă duc s-o aduc îndată, se conformă ea.

Nu mai fusese niciodată în biroul lui, dar părea cea mai modernă cameră din toată casa. Scaunele erau sobre, din piele neagră, iar

biroul era de asemenea de culoare închisă. Cărțile așezate ordonat în bibliotecă păreau să cuprindă toate volumele de referință din domeniu. Un reportofon, un fișet pentru dosare, un telefon... Nu era niciun semn care să trădeze vreo aplecare pentru confort. Găsi agenda și o aduse în living. Telefonul din birou avea un alt număr și era, desigur, o linie privată pentru situațiile când Max Lander lucra aici.

Îi citi numărul, iar el îi mulțumi, adăugând:

– Totul în regulă?

– Ați deschis vreodată biroul acela mic din living? îl întrebă ea.

– Nu, replică el, ușor mirat.

– Este îndesat cu acte și, practic, fiecare hârtie reprezintă o problemă. Vreți să vă spun mai mult?

– Mulțumesc, deocamdată nu. Ne vedem mai târziu, adăugă el închizând.

Shay rămase cu receptorul în mână. Aceasta era a doua oară când Max Lander îi închidea brusc. Spusese ce avea de spus și nici nu-i trecuse prin minte că ea ar fi putut avea ceva de adăugat.

Ar putea să-l sune și să continue, ca și cum n-ar fi fost nicio întrerupere.

– Mai târziu? Când mai târziu?

Dar își refuză această plăcere, gândindu-se că și așa îi permisese s-o enerveze suficient încât să facă gesturi copilărești. Acceptarea acestei slujbe fusese unul dintre ele, și asta trebuia să-i fie învățătură de minte.

Shay se gândi să-i scrie Emmei spre seară despre cum se prezintă noua slujbă. Spre după-amiază, sună David, să afle cum se descurcă.

Ea îl avertiză că nu va putea ajunge înapoi în weekendul acela, iar bărbatul mai continuă discuția câteva minute, întrebând cum era vremea și repetând de câteva ori că îi e dor de ea. Apoi își spuseră la revedere.

Max Lander sosi seara. Shay și Lara, care fusese invitată la cină de doamna Kershaw și care nu putea rata ocazia de a fi în apropierea lui, se aflau în living. Doamna Fulwell le anunțase că masa este gata, iar Lara aplaudă acest anunț, bine dispusă. Sunase mai devreme la apartamentul lui Max și, cum nu răspunsese nimeni, se convinsese că e pe drum.

Când auzi mașina, sări din fotoliu, se grăbi către oglinda florentină din hol pentru o sumară verificare – deși arăta absolut perfect – apoi se întoarse înapoi în fotoliu și își pironi o privire avidă spre ușă, de parcă însăși Zâna cea Bună urma să apară în cameră.

Shay se simți cumva ca un intrus în timpul cinei. Masa din sufragerie era ovală, suficient de mare pentru a primi în jurul ei douăsprezece persoane așezate lejer, iar ei erau numai trei. În ce o privea pe Lara, era evident că tânăra ar fi preferat să fie numai doi. Fără să fie nepoliticoasă cu Shay, Lara își îndrepta atenția cu precădere asupra lui Max. Era totul absorbită de el. Era o fată foarte frumoasă, cu pielea absolut perfectă și cu părul de un blond-strălucitor. Un cuplu reușit, se gândi Shay, pentru că și el era destul de chipeș, în felul lui arogant. Iar ea avea farmec. El vorbea ușor și plăcut, incluzând-o și pe Shay în discuție.

Cina luă sfârșit, iar doamna Fulwell se întoarse să ducă farfuriile la bucătărie. Când Max Lander termină cafeaua, Shay îi spuse:

– Se poate să-mi acordați câteva minute?

– Desigur, răpunse el amabil. Poftiți în birou.

– Eu o să aștept în living, spuse Lara.

Shay îl urmă pe Max Lander în camera de lucru. Bărbatul se așeză pe scaunul din spatele biroului, iar Shay se simțea ca o elevă care făcuse o boacănă.

– Așadar, care să fie problema? întrebă el.

– Afacerile doamnei Kershaw sunt într-o stare deplorabilă.

– Mătușa mea nu are afaceri. E doar un hobby.

– Cred că este înșelată de oameni.

– Aș fi fost foarte surprins dacă mi-ați fi spus contrariul. Este destul de credulă.

– Da, așa e. N-a durat mult, uitându-mă prin acte, să aflu asta. Împrumută bani oricui îi cere.

– Sunt banii ei.

Voia să spună că n-avea de gând să se implice în problemele bătrânei și că nu dorea să fie deranjat cu astfel de chestiuni. Încăpățânată, Shay continuă:

– Sunt convinsă că sunt, altfel cineva ar fi oprit-o până acum. Ce se întâmplă dacă ajunge la fundul sacului?

– Nu vă faceți griji, domnișoară Reynolds, n-o s-o dea nimeni afară din casă.

Părea ușor amuzat de această perspectivă, așa că Shay răspunse cu asprime:

– Sunteți foarte generos. Dar eu cred că i-ar fi de folos puțin ajutor. Este naivă și crede în toate poveștile lacrimogene care i se spun... Dar observ că această naivitate nu se moștenește!

Acest bărbat formidabil, cu ochii lui pătrunzători și sfredelitori,

sigur n-o moștenise. Nimeni n-ar fi putut să-l păcălească. Max replică apăsat:

– Numai pe ramură feminină.

Se gândea, desigur, la Monique.

– Ați mai aflat ceva despre sora dumneavoastră? întrebă Shay, profitând de această aluzie subtilă pentru a deschide subiectul care o frământa.

– Nu.

Nu părea enervat, așa cum sperase Jo-Ann. Vocea îi era calmă. Shay întrebă deschis:

– Vreți s-o găsiți?

– Sigur că da.

– Și atunci, de ce n-ați apelat la poliție? Au mai multe resurse decât dumneavoastră, nu-i așa? De ce ați lăsat povestea din ziare să se stingă? Nu puteați să apelați la presă pentru a o ruga să se întoarcă?

Vorbea repede, ușor aplecată în față, gesticulând. Bărbatul rămăsese nemișcat, cu mâinile încă împreunate pe birou, cu manșetele albe ale cămășii zărindu-se de sub materialul închis la culoare al hainei.

– Nu cred că ar fi în interesul surorii mele ca povestea să ajungă în ziarele de scandal, ridică el tonul, mai ales dacă alegerea ei a fost ca acest comportament aberant să devină un mod de viață. Sunt convins că prietenii ei ți-au povestit despre fuga ei anterioară.

– Da, dar, oh, nu știu, mi se pare că nimeni nu face nimic, cu excepția doamnei Kershaw... iar ea nu face nimic altceva decât să se consume gratuit.

– Am angajat un detectiv particular s-o caute.

Această veste o luă puțin prin surprindere, deși n-ar fi trebuit. Max Lander avea posibilitatea de a plăti pe cineva care să desfășoare discret o anchetă. Două astfel de aventuri ale lui Monique într-un singur an reprezentau o lovitură grea și pentru reputația lui. Imaginea unui magistrat care avea o soră vagabondă putea suferi grav. Shay era convinsă că Max avea interesul de a ține acest scandal departe de numele Lander, în egală măsură din interes propriu și din grija pentru Monique.

Fără să pară impresionat de tăcerea ei prelungită, bărbatul reluă, ceva mai calm:

– Detectivul va veni aici peste câteva zile. Dacă sunteți îngrijorată, o să-i spun să vă raporteze direct dumneavoastră.

Se simțea o notă de sarcasm în aceste vorbe, dar ea alese s-o ignore.

– Mulțumesc, spuse ea. Mă bucur. Noapte bună, domnule Lander, adăugă ea, ridicându-se.

– Noapte bună.

Shay închise ușa încet în urma ei, deși și-ar fi dorit s-o trântească sau măcar s-o fi lăsat larg deschisă.

Lara stătea în fața focului, în living, sorbindu-și cafeaua.

– Max este ocupat, nu?

– Oh, bănuiesc că da, răspunse Shay, nepăsătoare.

Rămase tăcută, privind focul. Tremura. Capacitatea de a se detașa, pe care unii oameni o aveau, o neliniștea. Max Lander avea această detașare înspăimântătoare, de parcă prin vene i-ar fi curs, în loc de sânge, fulgi de gheață.

Rosti fără chef:

– Probabil va lucra toată seara pentru cine știe ce escroc nenorocit, dar nu poate să-și răpească cinci minute din timp pentru a le petrece alături de mătușa lui. Cât despre Monique, bănuiesc că nu-și aduce aminte că e dispărută decât dacă îl mai întreabă cineva, din când în când, dacă s-a întors acasă.

Lara răspunse, veselă:

– Mătușa Mell se simte bine. Max este foarte bun cu ea. Și de ce ar trebui să-și facă griji pentru Monique? Știe ea ce face.

Tânăra puse ceașca de cafea jos și se întinse, cufundându-se în fotoliu.

– E atrăgător, totuși, nu-i așa?

– Crezi?

– Absolut! întări Lara, cu o expresie visătoare pe chip. Cei mai mulți bărbați din ziua de azi sunt extrem de maleabili. Nu și Max. De asta îl admir. Cu el nu poți să joci așa cum vrei, ci așa cum îți dictează el. Este foarte puternic... de-a dreptul impresionant.

Shay continuă să privească flăcările. Nu trebuia să fii psiholog ca să-ți dai seama că Lara Hammond, cocoloșită toată viața, era fascinată de provocarea pe care o reprezenta existența unui bărbat dur și ferm în viața ei.

Shay se gândi o clipă, apoi rosti din suflet:

– Dacă vreodată am să fiu acuzată de crimă, nu mă pot gândi la nimeni altcineva mai potrivit care să mă apere.

Lara se opri brusc din chicotit, iar Shay se uită în jur, în aceeași direcție în care se îndrepta privirea Larei. În cadrul ușii se afla Max.

– Când o să vi se aducă acuzațiile, spuse el grav, o să vă fac o

reducere.

Apoi zâmbi, foarte amuzat, iar Shay îi răspunse la zâmbet. Ce altceva ar fi putut face? Și, imposibil de crezut, în acel moment Max Lander păru aproape uman.

– Cred că ar fi mai bine să mă întorc la scrisorile mătușii, spuse Shay ridicându-se.

Peste câteva zile, pe la șase și jumătate, își făcu apariția Bruce McGhie, detectivul care o căuta pe Monique. Doamnei Fulwell i se ceruse să-i pregătească o cameră, întrucât era posibil să rămână câteva zile la ei.

Doamna Kershaw îl întâlnise la angajare și nu păruse deloc impresionată de el. Într-adevăr, trecuseră trei săptămâni de căutări, timp în care nu reușise să afle mare lucru.

De aceea, bătrâna îl întâmpină cu o privire plină de reproș:

– Aveți vești pentru noi, domnule McGhie?

– Mă tem că nu prea multe.

– Dar aveți vreuna? O fată nu poate să dispară pur și simplu!

El trebui să admită, cu jumătate de gură:

– Se pare că este posibil. Domnișoara Lander a plecat cu suficienți bani la ea. Nu va avea nevoie de o slujbă, cel puțin pentru o vreme. Dacă a plecat să se întâlnească cu cineva, probabil că acel cineva o ține ascunsă.

Doamna Kershaw se plânse:

– Nici măcar n-a dat un telefon. Mă tot gândesc că poate o să sune.

Cum în ochii doamnei Kershaw se puteau vedea deja lacrimi, Shay spuse repede:

– Și cum procedați când căutați pe cineva, domnule McGhie?

Bruce McGhie avea ochii de un albastru-intens. Se întoarse spre Shay, remarcând-o pentru prima dată și părând încântat de ceea ce vede. Era gata să zâmbească, dar gravitatea situației îl determină să se abțină.

– Facem afișe cu fotografia ei, oftă detectivul. N-am avut noroc în direcția asta. Nici când am vorbit cu prietenii ei n-am aflat prea multe.

Oare prietenii ei o ajutau, se întrebă Shay, sau Monique își acoperea urmele înadins?

McGhie continuă:

– Se face un dosar. Descrierea. Detalii. Tot ce nu se poate schimba... o aluniță pe obraz, felul în care merge. În cazul ei, știm că gesticulează mult când vorbește și are obiceiul de a-și îndepărta părul de pe frunte, chiar când nu e cazul. Se merge prin autogări și prin gări. Apoi...

– Opriți-vă! interveni nervoasă doamna Kershaw, aplecându-se în față cu pumnii strânși. Încetați să mai vorbiți despre Monique ca despre o criminală.

Se întoarse spre Shay, care venise repede lângă ea.

– Urmează să ne spună că o vor căuta pe fundul râului, continuă ea. Nu-i așa? A fost și la morgă, să vadă dacă nu cumva găsește pe cineva cu aluniță pe obraz?

– Liniștiți-vă, spuse Shay, ținând-o în brațe și mângâind-o ca pe un copil.

– O să plec, spuse McGhie încet.

– Nu este nevoie, protestă abia auzit vocea doamnei Kershaw. O

să mă duc la mine în cameră. Cred că simt nevoia să mă întind puțin. Iertați-mă, domnule McGhie, sunt o femeie bătrână și sentimentală, îmi iubesc nepoata și mi-e teamă pentru ea.

Părăsi camera repede, cu Shay alături. Când ajunseră în dormitor, Shay aprinse focul și o ajută să se așeze în pat. O lăsă la televizor și coborî să-l sune pe doctor.

– Cum îi e acum? întrebă medicul.

– Pare că și-a mai revenit. Veștile despre Monique au tulburat-o.

– Întotdeauna se întâmplă așa. Încercați să nu-i dați nimic de dormit până diseară, la ora obișnuită. Dacă este cazul, dați-mi un telefon și vin acolo.

Când urcă din nou, Shay o găsi doamna Kershaw râzând veselă în fața televizorului.

– Shay, să-i spui domnului de jos că în niciun caz n-am vrut să sugerez că nu-și dă interesul.

– O să-i spun, îi răspunse fata și închise ușa în urma ei.

Bruce McGhie era așezat la masă, preocupat de un dosar pe care-l scosese din servietă.

– Domnișoara Reynolds, bănuiesc.

– Da.

– Lander mi-a spus că o să vă întâlnesc aici. Mi-a spus să vă pun la curent cu progresele pe care le-am făcut.

– Vă rog, spuse ea.

– Acestea sunt declarațiile pe care le-am cules de la prietenii domnișoarei Lander, data trecută când am venit aici. Prima oară a fugit mai mult dintr-o joacă, nu avusese nimic serios în cap, dar Lander l-a plătit pe individul cu care plecase și a adus-o înapoi acasă.

Monique le-a spus tuturor că o să fugă din nou și că lui Lander nu-i va fi la fel de ușor s-o găsească.

– Cu același bărbat?

– Cam toți cred că da.

– Păi, cine e bărbatul ăsta?

– Dobie, spuse Bruce McGhie. Așa îl cheamă. Cunoașteți vreun bărbat pe nume Dobie?

– Dobie și mai cum?

– Aici m-ați pierdut. Ăsta este singurul nume pe care l-am obținut. A fost plătit cu banii jos, nu avea cont în bancă. Și nici vreo adresă n-am aflat. Tot ce știm, este că domnișoara Lander l-a cunoscut la un concert de jazz. Și credeți-mă, domnișoară Reynolds, în ultimele câteva seri am fost în mai multe cluburi de jazz decât aș fi crezut că există. Nimeni n-a auzit de niciun Dobie.

Apoi, bărbatul continuă:

– Am înțeles că sunteți convinsă că ați văzut-o în tren, nu-i așa?

– Da.

– Încă mai credeți asta? Am urmat, desigur, și această pistă, dar n-am putu afla nimic: agenții de bilete, controlori pe tren, pasageri, nimeni nu-și aduce aminte de ea.

Shay se scuză:

– Poate aș fi remarcat mai multe detalii, dar practic și eu fugeam de ceva. Renunțasem la serviciu și tocmai încheiasem o relație. Eram ca într-o ceață. Din care n-am ieșit decât pentru câteva clipe, când această fată a scăpat o revistă la picioarele mele.

– Îmi pare rău, vorbi detectivul, referindu-se la despărțirea de Greg.

– Oh, s-a terminat acum. Am trecut peste asta.

Îi zâmbi, perfect conștientă că spusese o minciună. Încă o mai durea când se gândea la Greg... și o făcea destul de des.

În următoarele două oare, Shay parcurse împreună cu Bruce McGhie toate documentele pe care acesta le strânsese și se minună de volumul de muncă pe care el și firma lui îl depuseseră în căutarea lui Monique Lander.

– Prietenii ei par să considere că se va întoarce atunci când va avea chef, spuse Shay, iar Bruce zâmbi.

– Așa mă gândesc și eu, dar mi-ar plăcea s-o găsesc eu mai întâi. Mândrie profesională, ce să-i faci?

Vorbiră puțin și despre ei. Bărbatul era necăsătorit și se uita la Shay ca și cum n-ar fi fost implicat în nicio relație, încântat să se afle aici, cu ea. Lucrase în poliție vreme de cinci ani și renunțase în urmă cu un an și jumătate, pentru a-și deschide această agenție de detectivi particulari, împreună cu alți câțiva colegi. Aceasta nu era prima oară când colabora cu firma lui Max Lander și spera să nu fie nici ultima.

– Nu e treaba mea dacă el nu se agită foarte tare din cauza dispariției surorii lui, conchise Bruce. Domnișoara este un copil de bani gata, răsfățată, dar tot simt că mă enervez când nici măcar nu apuc să intru la el să-i spun ce progrese s-au făcut. Întotdeauna, rapoartele le predau secretarei lui.

Max Lander avea exact același efect și asupra ei, și de aceea se simți cumva apropiată de Bruce McGhie. După o vreme, încetară să mai discute despre familia Lander, descoperind că mai aveau și alte lucruri în comun. Amândurora le plăcea mâncarea indiană, iar

Bruce știa un loc de unde se putea cumpăra curry original din Madras.

– Ar fi frumos să mergem împreună acolo. Este o mâncare excelentă. N-am mai găsit nicăieri ceva atât de gustos.

– S-a făcut.

– Promiți?

– De ce nu?

Apoi, Shay își aduse aminte de doamna Kershaw. Trecuse destul de când nu mai urcase la ea să vadă ce face și se apropia cina.

– Urc să verific dacă doamna Kershaw doarme sau nu. Poți să dai drumul la televizor.

– Nu, spuse el, o să aștept să te întorci. La televizor pot să mă uit oricând. Nu se întâmplă prea des să stau la taclale cu o fată ca tine.

Shay îi răspunse cu un zâmbet și fugi pe scări spre camera doamnei Kershaw. Femeia o privi nerăbdătoare și spuse:

– Speram să urci. Hai, așază-te aici și povestește-mi ce ți-a spus. Ceva despre Monique?

– Lucrează din greu. O s-o găsească. Nici nu-mi închipuiam cât de meticuloasă poate fi o anchetă de acest gen.

– Da. Max îl plătește regește, desigur, dar sunt convinsă că și el își face treaba. Mi-aș dori doar să se grăbească. Numai de-ar suna...

Se uită la telefonul de pe noptieră și-și puse o mână pe receptor, ca și cum ar fi așteptat să sune.

– Este vina mea... spuse doamna Kershaw.

– De ce spuneți asta? se miră Shay.

– Oh, da. Data trecută a sunat. Mi-a spus unde se află, pentru că știa că îmi fac griji, iar eu i-am spus lui Max. N-am vrut, dar el și-a dat

seama imediat că sunase. S-a uitat la mine și și-a dat seama. Apoi i-am spus.

– Ce altceva ați fi putut face? încercă s-o liniștească fata.

– Asta mi-am spus și eu, dar, când Max a adus-o înapoi, ea mi-a zis că n-are să-mi mai împărtășească niciodată nimic.

Din frânturile de descrieri, Monique Lander părea la fel de egoistă ca și fratele ei.

– O să se întoarcă, spuse Shay. Toată lumea știe că se va întoarce. Și toți zic că a făcut asta numai pentru că domnul Lander a adus-o înapoi data trecută... nu trebuie să vă faceți griji.

Shay închise ușa în urma ei și coborî scările. Monique Lander era o tânără răsfățată și copilăroasă. Poate și naivă... dar lui Shay nu-i dădea pace gândul că, sub aceste aparențe, se ascundea ceva mai mult. Cineva, cândva, ar fi trebuit să-i întindă o mână de ajutor.

Bruce McGhie urma să adune noi declarații a doua zi dimineață. Până se culcară, își ținură companie unul altuia, povestind tot felul de nimicuri.

Era plăcut că McGhie era și el acolo. Toată ziua de vineri o petrecu trecând în revistă detaliile pe care le aflase la începutul anchetei, apoi vorbind cu localnicii. Seara, îi povesti lui Shay ce mai aflase. Nu prea mult.

Sâmbătă, Bruce plecă în grabă, după ce termină brusc o convorbire telefonică. Din fugă, îi dezvălui lui Shay că trebuie să afle ceva important și că o să-i povestească tot la întoarcere.

Doamna Kershaw o întrebă ce-i spusese Bruce, iar Shay fu nevoită să recunoască:

– Mai nimic... de fapt. Cred că l-au sunat de la birou și se duce

până acolo.

– Dar era vorba despre Monique?

– Așa mă gândesc. Dar nu știu nimic sigur.

– Oricum, după-amiază o să vină și Max.

Doamna Kershaw spusese asta ca și cum Bruce McGhie n-ar fi vrut să spună tot, iar venirea lui Max l-ar fi convins imediat să le ofere toate detaliile. Perspectiva bătrânei era complet eronată. Bruce ar fi fost foarte mulțumit să-i poată spune lui Max Lander tot ce se petrecuse de când începuse să ancheteze cazul. Max era cel care n-avea niciodată timp să asculte.

Oficial, sâmbetele și duminicile erau zile libere pentru Shay. Tânăra îi promisese Drusillei că o va vizita, dar până la urmă decise să se bucure de un weekend liniștit acasă. Se uită peste corespondența pentru doamna Kershaw, sosită dimineață, ieși la cumpărături, apoi se hotărî să meargă la o plimbare pe dealurile din preajmă. Merse fără țintă vreme de mai multe mile și-i plăcu nespus, cu atât mai mult cu cât nu întâlni pe nimeni. Într-un târziu, dădu peste un luminiș, în mijlocul căruia zări un inel oarecum neregulat de pietre, fiecare cam de înălțimea unui om. Puțin mai departe, în afara cercului, zări un alt grup de pietre, mai mici, în număr de trei. Le privi o vreme... erau acoperite cu mușchi și probabil la fel de bătrâne ca aceste dealuri, și se gândi că, la început, așezarea lor o fi avut vreun scop care acum se pierduse.

Cu acest gând, porni înapoi spre casă și ajunse chiar mai repede decât s-ar fi așteptat. Aici, îl găsi pe doctorul Probyn, medicul doamnei Kershaw.

– V-a plăcut plimbarea? întrebă el.

– Da, mulțumesc, aprobă Shay. Spuneți-mi, vă rog, continuă ea curioasă, ce reprezintă pietrele acelea vechi de pe deal?

– Ei bine, este o parte a istoriei noastre locale. Nu găsești prea multe locuri de acest fel în lume. Sunt, se pare, neolitice... ar putea fi mai vechi chiar decât cele de la Stonehenge. Pietrele din inel se numesc "Cei care dansează", iar cele de pe margine – le-ai remarcat? – sunt cunoscute sub numele de "Cei care șoptesc".

– Cine le-a dat numele astea?

– Nimeni nu știe. Dar așa au fost denumite dintotdeauna. Și nimeni nu știe de ce au fost amplasate acolo. Unii spun că este un loc malefic. Se zice că sărmana Alice și prietenii ei mergeau acolo.

– Sărmana Alice? repetă Shay, nedumerită.

– Alice Gifford, adăugă bărbatul, ca și cum detaliul numelui de familie ar fi putut s-o lămurească.

Privi apoi în sus, la inițialele A., D. și G. înscrise pe frontispiciul casei, alături de anul când fusese construită, 1642.

– Alice și Daniel Gifford. Nu-mi spune că nimeni nu ți-a povestit despre sărmana Alice.

– Ce să-mi povestească?

Doctorul chicoti și spuse:

– Vezi stejarul acela bătrân din față? Ei bine, într-o dimineață de aprilie, Alice a fost spânzurată acolo... acuzată că practica vrăjitoria.

Capitolul 6

– Glumiți?

– Deloc. Toate datele acestea se află în arhive.

– Și chiar era vrăjitoare?

– Așa se spune.

Shay nu putea să-și ia privirea de la stejar. Dacă era vorba despre același copac, însemna că are peste trei sute de ani.

– Ce oribil! se cutremură ea.

– Da, nu-a fost foarte plăcut pentru Alice, dar face parte din moștenirea acestui loc. Poate ar trebui să vorbești cu soția mea. Este expertă în istoria acestor locuri. Treci pe la noi cândva, să luăm împreună ceaiul. Chiar mâine, dacă poți.

– Mulțumesc, spuse ea. Mi-ar face plăcere.

Se uită din nou la inițialele gravate deasupra ușii. Alice venise aici ca mireasă, ca tânără soție, trăise în această casă cu soțul ei și cu copiii și apoi fusese osândită la o moarte cumplită. Pentru doctorul Probyn, acest fapt părea insignifiant, ba chiar amuzant, dar lui Shay

i se părea un episod nedemn din istoria satului.

O găsi pe Melissa Kershaw în living, în genunchi, lângă șemineu, răscolind bușteniii cu un vătrai. La venirea lui Shay, se întoarse către tânără și-i împărtăși grăbită:

– Chiar era ceva în legătură cu Monique. Ce bine îmi pare că te-ai întors!

– Telefonul de azi-dimineață?

Doamna Kershaw aprobă din cap:

– Da. S-a întors tânărul acela, este în birou cu Max. Nu mă lasă să intru și eu.

Shay îi luă vătraiul din mână și o ajută să se ridice.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Am vârât capul pe ușă, dar Max mi-a spus că e în regulă, să mă duc în living, că o să vină și el imediat.

– Și?

– Au trecut zece minute. Vreau să știu ce se întâmplă. Nu vrei să te duci tu și să-l întrebi pe Max? Te rog!

Să intre peste Max Lander nu era chiar cel mai indicat sau plăcut lucru, dar, gândindu-se la emoțiile pe care le avea bătrâna, Shay aprobă:

– Bine, o să mă duc să-l întreb. Dar nu promit că o să aflu ceva.

Probabil că Bruce i-ar fi spus tot, de îndată ce conversația cu Max Lander s-ar fi terminat, dar doamna Kershaw nu mai avea răbdare, așa că Shay bătu cu timiditate în ușa biroului.

– Intră! se auzi vocea sobră a lui Max Lander.

Shay pătrunse în cameră și văzu că Bruce stătea pe scaunul din fața biroului ca un copil pedepsit, așa cum stătuse și ea.

– Da? întrebă Max pe un ton nervos din pricina întreruperii.

– Doamna Kershaw este nerăbdătoare să afle dacă aveți vreo veste despre Monique, explică Shay.

– Trebuia să vină ea însăși să întrebe, se răsti Max.

– A venit. Dumneavoastră ați expediat-o.

– Și s-a gândit să-și trimită un spion, pe dumneavoastră, clătină din cap bărbatul, ca un om mare care are de-a face cu un copil încăpățânat. Pentru Dumnezeu, spuneți-i să intre, dacă asta dorește.

Melissa Kershaw o aștepta în ușa de la living. Când Shay ieși și-i zâmbi, se îndreptă veselă către ea.

– Am avut dreptate, nu? E ceva important, zise ea intrând în birou.

– Nu știm încă, replică Max. Este vorba despre o solicitare de bani în schimbul informațiilor despre Monique. Scrisoarea a sosit la mine la birou, împreună cu ziarul de dimineață.

Hârtia se afla în fața lui, pe birou, imprimată cu litere de tipar. O ridică, dar nu i-o întinse femeii. Doamna Kershaw spuse, cu o voce ascuțită:

– Bani pentru ce? întrebă bătrâna, ca și cum n-ar fi auzit explicațiile.

– Pentru a ne spune unde se află Monique.

– Vrei să spui că e de la cineva care știe unde se află?

– Așa se pare.

– Câți bani, Max? Trebuie să plătești.

– Cinci sute.

– Dă-le banii. Cine sunt?

– Nu știm. Banii trebuie lăsați într-o cabină telefonică. După

primirea lor, cel care o ține prizonieră pe Monique îi va da drumul.

Chipul doamnei Kershaw rămase împietrit:

– Să-i dea drumul? Adică cineva o ține ascunsă undeva?

– Asta ni se dă de înțeles. Dar, dacă ar fi vorba despre o răpire, suma asta nu este una realistă.

Bruce McGhie aprobă din cap.

– Nu m-am gândit la asta, făcu naiva doamna Kershaw.

– Nici acum nu trebuie să te gândești, o sfătui Max.

– Cineva ar fi putut s-o răpească, nu? protestă femeia. Nu pentru bani, Max, ci din cauza ta. Ți-ai făcut o groază de dușmani în carieră. Omul acela, care dăduse foc la acel depozit, cel pe care l-au prins la docuri... A spus că, de cum va ieși din închisoare...

– N-a ieșit încă, spuse Max Lander calm. Și nici nu va ieși în următorii trei ani.

Melissa Kershaw tremura.

– Crezi că cineva a răpit-o din răzbunare, iar noi ne-am gândit tot timpul că a fugit din nou cu băiatul acela?

Shay spuse repede:

– Bruce, crezi că scrisoarea este autentică? Tu ești detectivul. Ce crezi?

– Nu cred, răspunse bărbatul, foarte hotărât. Mereu apar vulturi de ăștia care dau târcoale. Probabil cineva s-a gândit că ar fi o metodă bună să facă niște bani. Cred că n-au nimic să ne spună.

După câteva clipe de gândire, bărbatul reluă:

– Totuși, vom face ce trebuie făcut, domnule. O să urmăm instrucțiunile, deși este păcat că nu putem să implicăm poliția în chestiunea asta.

Cum Max Lander nu părea dispus să discute acest subiect, Bruce continuă:

– O să organizăm o ambuscadă.

Shay o conduse pe doamna Kershaw înapoi în living, mai liniștită, dar încă temătoare.

– Nu m-am gândit la asta până acum, spuse bătrâna, dar Max chiar are dușmani. Trebuie să aibă, nu-i așa? Toți oamenii aceia pe care i-a trimis la închisoare, familiile lor, prietenii lor.

În ce o privea, Shay se gândi că doamna Kershaw se uita prea mult la televizor. Deși, pe de altă parte, era limpede că, pentru mulți din acei oameni, răpirea ar fi fost cea mai modestă dintre crimele înfăptuite.

Doamna Kershaw continuă:

– Uită-te și tu la mine... Până acum, m-am frământat pentru că Monique a fugit cu băiatul acela, iar acum încep să cred că mai bine ar fi făcut-o. Sunt sigură că așa e. Și la fel de sigură sunt că o să dea un telefon de Crăciun.

Pe seară, Shay ieși să se plimbe și, când se întoarse, observă că singura fereastră luminată era cea a biroului lui Max Lander. Când trecu prin dreptul ușii deschise, se întoarse din instinct și privi într-acolo. Îl văzu stând în spatele biroului uriaș, cu un morman de acte în față.

Faptul că se simți privit, îl făcu să-și ridice ochii din hârtiile importante la care lucra.

– Ați avut o seară plăcută? întrebă el.

– Foarte plăcută, mulțumesc.

– Cât timp ați fost plecată, v-a căutat cineva. Este vorba despre

un anume domn Battrick. V-a lăsat și un mesaj. Dorește să vină mâine pe aici. Domnul MacGhie este cel care a discutat cu el. Și, dacă mă întrebați pe mine, cred că domnul detectiv avea niște planuri pentru mâine după-amiază, care nu-l includeau și pe domnul Battrick.

"Iar dacă mă întrebi pe mine, ai putea să-ți vezi de treaba ta!", gândi Shay. "Mă faci să mă simt ca o prințesă victoriană, cu prea mulți pretendenți".

– În ce mă privește, am planuri care nu-i includ pe niciunul dintre ei, răspunse ea cu voce tare.

Urma să meargă la ceai la familia Probyn, după cum promisese. Max Lander tăcu. Își făcuse datoria, îi transmisese mesajul, așa că rolul lui se încheiase. Își întoarse privirea liniștit la actele de pe birou, fără să-i mai arunce măcar o privire. Lui Shay, acest comportament i se păru foarte enervant. Rămase pe loc în cadrul ușii, privindu-l. Apoi adăugă cu bruschețe:

– Credeți că acea cerere de răscumpărare este reală?

– Posibil.

Părea că nu dorește să-și ridice privirea spre ea. Continuă să citească încă câteva secunde, până termină paragraful, apoi observă indiferent:

– Data trecută a existat un fel de aranjament financiar.

– Credeți că este vorba din nou despre Dobie?

– Nu cred că a fost răpită. Din câte am văzut eu, acel bărbat de nimic – dacă Monique s-a dovedit suficient de proastă încât să fugă din nou cu el – nu s-ar împotrivi să mai facă niște bani de pe urma ei.

Poate că Monique știa acest lucru. Dacă ar fi vrut să se răzbune pe Max, ar fi putut să fie de acord cu această stratagemă de a mai scoate niște bani de la el. Dar la fel de adevărat era și faptul că Dobie putea pune la cale un astfel de plan și de unul singur.

– Îmi pare rău de ea, șopti Shay.

Max Lander păru surprins:

– Da? Credeți-mă, n-aveți de ce.

Shay era obosită și nu se simțea în stare să-i explice ce voise să spună. N-ar fi fost oricum capabil să înțeleagă.

– De ce ar trebui să vă cred pe dumneavoastră? izbucni ea. De unde știți?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, se retrase în întuneric și porni încet pe scări. El nu-i ură noapte bună. De altfel, Shay era convinsă că nici nu apucase să facă cinci pași, că el se și întorsese la actele lui.

A doua zi dimineață, Shay îl sună pe David rugându-l să nu mai vină, pentru că, din păcate, avea deja un alt program.

Când coborî în bucătărie, îl găsi pe Max echipat în costum de călărie și își aduse aminte de invitația la o plimbare călare. Totuși, când fusese invitată de prietenii lui Monique, nu se gândise că va participa și Max Lander. Plecară cu toții, Max, Lara, Shay și Bruce, spre ferma lui Fergus Marley. Acolo se aflau deja aproape toți cei pe care Shay îi cunoscuse acasă la Lara Hammond. Dintre ei, singurul care nu știa să călărească era Bruce, dar până la urmă se descurcă admirabil.

După-amiază, Shay merse la ceai la familia Probyn. Doamna Probyn era imaginea perfectă a eleganței, era inteligentă și destul de frumoasă. Pielea îi era netedă, fără riduri, iar părul îl purta lung

până-n talie. O întâmpină pe Shay cu un zâmbet atât de amabil, încât oricine, văzându-l, s-ar fi simțit ca acasă.

Doctorul Probyn fusese chemat de urgență la un bolnav, așa că Shay rămase în compania soției sale. Cât stătură de vorbă la ceai, Shay află că familia ei trăia în aceste locuri de foarte multă vreme. Soțul ei preluase cabinetul tatălui ei, după ce acesta murise. Cei doi nu aveau copii.

Hobbyul doamnei Probyn era istoria locală, deși era destul de greu să-ți închipui cum mai avea timp și pentru astfel de pasiuni. Avea niște caiete mari în care notase tot felul de legende de prin partea locului, anecdote pe care le aflase, orice i se părea interesant și avea o oarecare legătură cu Lower Bellum.

– Într-o zi, o să scriu o carte, îi spuse lui Shay, iar fata nu se îndoi că o va face.

– Aveți notat ceva despre Pietre? întrebă ea curioasă.

– "Cei care dansează" și "Cei care șoptesc"... Ei bine, acela chiar este un loc special. Au fost aduse acolo încă înainte de druizi, așa că nimeni nu știe cărui scop ar fi trebuit să servească inițial.

Avea caietele în biroul din living, aranjate ordonat într-un sertar special. Shay se gândi la doamna Kershaw și regretă în sinea ei că bătrâna nu era la fel de organizată.

Doamna Probyn se așeză, ținând sertarul pe genunchi, alese un caiet și-l puse pe masă.

– Vrăji, anunță ea veselă. Pietrele erau folosite pentru vrăji.

Shay se aplecă puțin peste masă, încercând să vadă mai bine, și zise:

– Alice Gifford...

– Da, desigur. Alice era o vrăjitoare specială.

– Din câte știu, vrăjitoarele se ardeau pe rug...

– Nu foarte des, aici la noi, spuse doamna Probyn. Aici, de obicei le spânzurau. Lower Bellum a fost norocos, n-a pierdut decât o singură femeie. Într-un alt sătuc, cam de aceleași dimensiuni, și nu la mai mult de zece mile depărtare, au fost spânzurați, într-o singură săptămână, treizeci și opt de bărbați, femei și copii. Cât a continuat vânătoarea de vrăjitoare, nimeni n-a mai fost în siguranță. Vecini care aveau ceva de împărțit între ei, copii isterici... au fost acuzate pe nedrept mii și mii de persoane. Și, odată ce intrai pe mâinile lor, nu mai era cale de scăpare. Iar dacă aveai o aluniță sau un semn din naștere pe corp, acela era pecetea diavolului, și erai pierdut. Nimic nu te mai putea salva.

– Dar pe Alice cine a denunțat-o? întrebă Shay, ea însăși surprinsă de indignarea care i se strânsese în glas. Sărmana bătrână... mai adăugă ea compătimitoare.

Doamna Probyn își ridică ochii din caiet.

– Ce te face să crezi că era bătrână?

– Nu știu. Mă gândeam că majoritatea vrăjitoarelor sunt bătrâne și urâte. În filme, așa sunt mereu.

– Oh, nu, negă doamna Probyn cu emfază. Frumusețea ieșită din comun era considerată un semn sigur că femeia în cauză este vrăjitoare. Acesta este probabil motivul pentru care Alice a fost denunțată... din cauza unui bărbat gelos sau a unei femei geloase. Avea douăzeci și doi de ani. Băiețelul ei avea un an.

Se întoarse la notițele ei și citi:

– Au venit după ea când bărbatul ei era plecat de acasă cu niște

treburi urgente. Cosea la fereastra camerei ei și i-a văzut venind. N-a făcut nicio încercare de a scăpa. Servitorii au încercat s-o apere, dar erau prea puțini. Alice Gifford a fost luată cu forța și dezbrăcată, pentru a se vedea semnul diavolului. A fost spânzurată. Soțul ei a continuat să locuiască la Lammas Knowl, și apoi fiul lor și familia lui. Ultimul descendent al neamului Gifford a murit cu puțin timp înainte ca familia Lander să cumpere casa, acum un an sau doi. Ei încă mai numesc acea încăpere "Camera lui Alice".

Shay nu știa asta. Doamna Probyn se referea probabil la localnici, nu la familia Lander.

– Despre ce cameră este vorba? întrebă ea.

– Încăperea de la etajul de sus, spre față, explică femeia. Nu fereastra din centru, cea din stânga.

Shay simți că palmele încep să-i transpire. Bănuia acest lucru, chiar dinainte să întrebe. Camera de deasupra celei în care stătea ea... acolo unde auzise zgomot de pași în prima noapte.

Dar nu-i mărturisi acest lucru doamnei Probyn, pentru că, desigur, nu erau pași, ci un zgomot de la fereastră.

Nu peste mult timp, Shay se hotărî să plece spre casă. Se întunecase deja și era destul de frig. Când ajunse în fața locuinței familiei Lander, privi în sus, spre fereastra camerei lui Alice Gifford. Lumina lunii se reflecta în geam și ai fi putut să-ți imaginezi că acolo se află o lampă aprinsă. Dar la fel se întâmpla cu toate ferestrele. Nu, nu era o cameră specială, decise ea.

Ziua de luni veni și, la fel de repede, trecu. Marți dimineață, Bruce telefonă să anunțe că banii de răscumpărare ar fi trebuit lăsați pe o alee retrasă, lângă o cabină telefonică. Se hotărâră să pună la

cale un plan. Vârâră niște hârtii false într-o geantă și așteptară să vadă ce se întâmplă. Un puști mititel veni și ridică banii, pe care-i duse unui băiat mai mare, de vreo șaisprezece ani.

Sigur că habar n-aveau despre locul unde s-ar putea afla Monique Lander. Băiatul voia să-și cumpere o mașină sport la mâna a doua, iar această metodă i se păruse o modalitate simplă de a face rost de bani.

Shay îi transmise vestea doamnei Kershaw. Femeia închise ochii, ușurată.

– Mulțumescu-ți ție, Doamne! exclamă ea.

Și Shay se simți ușurată. Ar fi preferat oricând s-o știe pe Monique cu Dobie, decât în compania cine știe cărui tâlhar.

Doamna Kershaw continuă, mai veselă:

– De Crăciun, o să vină înapoi. O să vezi. Sau o să sune să ne ureze Crăciun fericit.

– O să sune, o încurajă Shay. Apropo, cât timp credeți că aș putea avea liber de Crăciun? Am promis că voi petrece Sărbătorile cu niște prieteni.

În Ajunul Crăciunului era și ziua ei de naștere, dar evită să menționeze acest lucru.

– Înțeleg, spuse Melissa Kershaw, ezitând o clipă și bătând cu degetul în brațul fotoliului. Știi, mă gândeam... îmi vine destul de greu să-ți cer asta, dar n-ai vrea să rămâi aici de Crăciun? Ai putea să-ți iei o săptămână de concediu în ianuarie, ca să-ți vizitezi prietenii. Aici, de sărbătorile de iarnă se organizează tot felul de petreceri. O să-ți placă.

– Nu pricep, făcu Shay, încurcată. Dacă e atât de mult de lucru

în decembrie, mă pot apuca mai din timp...

Doamna Kershaw făcu un gest din mână, ca și cum ar fi alungat gândul la muncă:

– Oh, dar nu ca să lucrezi vreau să rămâi. Nu, doar că... mi-ar face plăcere să fie o fată aici, în casă. Monique se va întoarce până atunci, sunt sigură, sau va suna, dar mi-ar plăcea să fii și tu aici. Aș vrea să rămâi.

Nu prea avea logică ce spunea. Shay înțelese că doamna Kershaw se temea de faptul că Monique nu se va întoarce. În plus, devenise oarecum dependentă de Shay în aceste momente grele. Nu era un lucru tocmai bun, dar, oricum, Crăciunul avea să fie o încercare destul de grea pentru Melissa Kershaw.

– Bine, aprobă ea.

Când îi dădu vestea, Emma fu destul de dezamăgită. Totuși, se consolă cu gândul că prietena ei se va distra.

– Petrecerile ar trebui să fie super acolo, la Shale Hill. Toți oamenii aceia bogați... și tu, care vei fi invitată peste tot. În plus, o săptămână de vacanță, chiar și în ianuarie, sună destul de bine.

David însă nu fu la fel de înțelegător. Nu reuși să-l mai îmbuneze nici chiar weekendul de dinainte de ziua ei, când Shay veni totuși în vizită la Emma și organizară o mică petrecere.

Ajunul Crăciunului o găsi pe Shay la Lammas Knowl, ocupată cu pregătirile pentru a doua zi. Decorațiunile erau făcute pe comandă, așa că n-avea prea multe de făcut. Nu trebuia decât să le aranjeze prin casă și să le vâre în priză.

Max Lander nu sosise încă, iar Lara suna la fiecare cincisprezece minute în căutarea lui. Organiza o petrecere la ea acasă în acea seară

și Shay îi înțelegea nerăbdarea. Fără Max, această noapte ar fi fost aproape stricată.

De fiecare dată când suna telefonul, Melissa Kershaw pălea. Era limpede că aștepta emoționată să sune Monique. Astfel, când Lara telefonă a șaptea oară, Shay o anunță:

– O să-i spun lui Max să te sune, de cum ajunge. Doamna Kershaw tot așteaptă să sune Monique.

Max veni până la urmă și el și Shay plecară împreună la petrecere. Seara fu o adevărată reușită.

Shay se distră urmărindu-l pe Max și observă cu suprindere că bărbatul era centrul atenției. Avea mult farmec, trebuia să recunoască. Mai mult, era greu de crezut că, deși el nu se obosea să ascundă părerea sa deloc măgulitoare despre cei din jur, oamenii se simțeau atrași de el ca un magnet.

După o vreme, Shay nu-l mai luă în seamă. Se hotărâse să se distreze în această noapte, așa că acceptă binevoitoare atențiile bărbaților din jur. Cu Max nu flirtă. În ochii lui nu reușea să citească niciun mesaj încurajator. De altfel, nicio fată nu părea să-i atragă atenția. Nici măcar Lara, care stătuse tot timpul în preajma lui.

Monique nu veni în seara de Ajun și nici nu sună. Doamna Kershaw invitase niște prieteni la cină și Shay ajunse acasă tocmai când aceștia plecau.

Dimineața de Crăciun fu destul de geroasă. Bradul de Crăciun absolut magnific, așezat în sala mare din Lammas Knowl, părea mai puțin frumos decât cel pe care Emma și Bill îl împodobiseră pentru micuța Kate. Dintr-o dată, i se făcu dor de prietenii ei.

În seara de Crăciun, veniră alți prieteni la masă. Din când în

când, telefonul suna. O dată fusese Bruce, care îi ură lui Shay Crăciun fericit. Înainte să plece acasă, o invitase să petreacă Crăciunul cu familia lui, inclusiv cu sora lui mai mică.

– Dacă Jeannie ar fi dispărut, am căuta-o cu toții zi și noapte, spusese el.

Shay nu se putu abține să nu compare felul în care cei doi bărbați acționau. Max Lander nu era plecat, căutându-și sora. Scaunul ei gol nu părea să-l deranjeze. Cât despre doamna Kershaw, aceasta era probabil destul de îngrijorată, dar râdea și părea că se simte bine alături de prietenii ei.

Nu trebuia să rămân aici, se gândi Shay.

După cină, rămăsese să plece cu toții la ferma lui Fergus, unde urma să aibă loc o petrecere grandioasă. Shay preferă să nu meargă și alese să onoreze invitația doamnei Fulwell, care dădea o petrecere mai liniștită, între prieteni. Aici veniră toți angajații de la Lammas Knowl, care-i făcură și lui Shay cadouri, unul de Crăciun și altul separat, pentru ziua ei. Se simți foarte bine, într-o atmosferă care semăna cu cea din casa lui Bill și a Emmei.

Sosiră și soții Probyn și chiar atunci Shay își aminti că lăsase acasă cadoul pe care îl cumpărase pentru doamna Probyn, un set de șervete de bucătărie foarte frumos colorate. Își ceru scuze, promițând că se întoarce imediat și porni spre casa familiei Lander, care se afla la cinci minute de mers pe jos.

Când intră în casă, își dădu seama că este într-adevăr singură. Max Lander și doamna Kershaw plecaseră la petrecerea lui Fergus, iar toți servitorii erau la petrecerea doamnei Fulwell. Nu-i prea plăcea casa, așa, goală și oricum crezuse că cineva va rămâne acasă,

în caz că Monique ar fi sunat.

Urcă încetișor pe scări, spre propria cameră, când, deodată, în capătul scărilor auzi niște zgomote, ca un chițăit de șoareci. Strigă, chicotind din pricina absurdului situației:

– Crăciun fericit, Alice!

Nu mai zăbovi mult, luă din sertarul din cameră cadoul pentru doamna Probyn și ieși înapoi în hol. Porni încet spre scări, dar, dintr-un motiv necunoscut, se opri în fața camerei lui Monique. Intră, șovăind. Se întreba ce va fi făcând Monique Lander de Crăciun.

Intră în cameră și observă ușile mari ale șifonierului. Fără niciun motiv anume, Shay le deschise și începu să se uite la hainele frumos aranjate pe umerașe. Erau destul de multe, suficiente încât nimeni să nu poată spune care lipsește și ce anume luase Monique cu ea, când plecase. Într-un cuvânt, garderoba unei fete care nu vrea să treacă neobservată.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă un glas din spate.

Tresări și, întorcându-se, îl văzu pe Max Lander în ușă.

Fusese surpinsă uitându-se prin hainele lui Monique, când credea că nu este nimeni în casă... Ce părere își va face acest bărbat despre ea? Era conștientă că se făcuse roșie de rușine.

– Mă uitam doar...

– E-n regulă, domnișoară Reynolds, nu mi-am imaginat niciun moment că ați face altceva.

Părea obosit.

– Chiar vă pasă de ce s-a întâmplat cu Monique, nu? întrebă el.

– Da, răspunse ea, închizând ușile șifonierului și mai aruncând

o privire în jur.

– Așa era camera și când Monique se afla aici?

– Bănuiesc că da.

– Adică, era la fel de curat și de frumos aranjat totul... N-aveți de unde să știți, nu?

– Nu știu, fu el de acord.

Shay ținea cadoul pentru doamna Probyn în mână, așa că simți nevoia să explice:

– Am venit să iau darul pregătit pentru doamna Probyn. Îl uitasem. V-ați întors acasă crezând că va suna?

– Da, zâmbi el. Și oricum, nu prea mă omor după petreceri.

Ieșiră din camera lui Monique și porniră pe hol spre scări.

– Ați văzut-o doar pentru o clipă pe fata aceea din tren și, totuși, sunteți îngrijorată de soarta ei, vorbi din nou Max Lander. Sunteți chiar atât de bună sau vă atrage misterul?

– Nu este vorba despre asta, răspunse ea. Doar că mă simt puțin implicată.

– Cum ați putea să vă simțiți implicată?

Ajunseseră în capătul scărilor. Ea începu să coboare, cu mâna pe balustrada din stejar.

– Fata pe care am văzut-o era nefericită, reluă ea, și la fel eram și eu în ziua aceea. Acesta este motivul pentru care am observat atât de puține lucruri în legătură cu ea. M-am uitat la ea și m-am gândit că nu sunt singura care se simte nefericită... iar apoi am încercat să citesc revista aceea.

Fata se opri la baza scărilor. Pomul de Crăciun era uriaș și impunător, ajungând aproape până la etajul întâi. Continuă:

– Urma să mă întâlnesc cu prietenii mei. Sper că tot un prieten o aștepta și pe fata aceea din tren, oricine ar fi fost ea.

Se auzi țârâitul telefonului. În casa cufundată într-o liniște profundă, sunetul fu atât de pătrunzător, încât Shay, fără să vrea, îl strânse de braț pe Max Lander.

– E Monique!

– Ar putea fi oricine altcineva, spuse el.

– Răspundeți!

Își dădu seama că îl strângea de braț și-și retrase mâna. El porni spre telefon.

Shay își ținu respirația, emoționată. Bărbatul se întoarse spre ea și o anunță:

– E pentru dumneavoastră.

– Shay Reynolds la telefon, spuse ea.

Greg îi răspunse:

– La mulți ani pentru ieri. Crăciun fericit, iubito!

Capitolul 7

Max Lander intră în living și închise ușa înainte ca ea să-și recapete glasul.

– Shay? întrebă Greg îngrijorat. Mai ești acolo?

Bărbatul făcuse cu greu rost de numărul ei de telefon. Emma nu fusese foarte cooperantă atunci când aflase cu cine stă de vorbă. Îl anunțase sec că Shay nu se afla acolo și, acoperind receptorul, se sfătuise cu Bill dacă ar fi oportun să-i dea numărul de telefon de la Lammas Knowl. Bill fusese de părere că, dacă ar vrea, Shay ar putea ea însăși să-i trântească telefonul în nas.

– Da, sunt încă aici, răspunse ea, după o pauză îndelungată. Sunt doar surprinsă. Nu mă așteptam să mă suni aici.

– M-am gândit că dacă-ți dau telefon azi... începu el, cu un glas precipitat... nu mă vei trimite la plimbare... știi tu, pace pe pământ, liniște, Crăciun...

– Crăciunul este într-adevăr o sărbătoare a iertării.

– Mi-a fost dor de tine, se aventură Greg.

– Așa de repede? îl ironiză ea. Ce s-a întâmplat cu fata care te aștepta în mașină?

– Mi-a fost foarte dor de tine, repetă Greg, evitând răspunsul. Crezi că e posibil să ne întâlnim?

Shay cântări o clipă propunerea lui. Mândria era o prostie, dar el o rănise foarte tare și nu putea să-i spună da imediat.

– Trebuie să mă mai gândesc, spuse ea evaziv.

Poate că el își dădu seama că amână răspunsul numai pentru că nu vrea să pară nerăbdătoare, așa că zise împăciuitor:

– Sigur. Oricum, trebuie să ajung prin Birmingham săptămâna viitoare, cu niște treburi. Crezi că am putea să luăm masa în oraș? Asta nu te obligă la nimic...

– Bănuiesc că nu.

– Sau aș putea să ajung în sătucul ăsta al tău.

– Sătucul ăsta al meu, repetă ea iritată, nu prea ți se potrivește. O să vin eu în Birmingham. Îți voi accepta invitația. Sper să mergem la un restaurant bun, râse ea.

– Cel mai bun, aprobă Greg fericit.

Ea zâmbi:

– Vrei să mă coplești?

– Numai spune-mi ce trebuie să fac, zise el.

Aranjară un loc de întâlnire, stabiliră ora și își urară Crăciun fericit.

– Te iubesc, adăugă Greg încet. Shay, te iubesc.

Ea puse ușor receptorul în furcă, fără să răspundă. Se gândi doar la cât este de fericită și că soarta i-a oferit cel mai frumos cadou de Crăciun. Privi spre bradul împodobit cu steluțe albastre și argintii și

așteptă fremătând valul de bucurie care ar fi trebuit s-o facă să se simtă ca și cum ar fi pășit printre stele. Dar, ciudat lucru, acesta nu veni. În schimb, i se păru că întunericul se face și mai apăsător.

Intră în living și-l găsi aici pe Max Lander. Bărbatul citea. Când o auzi, așeză cartea liniștit pe masă.

– Îmi pare rău că n-a fost Monique, spuse Shay.

– Adevărat? întrebă el oarecum neîncrezător.

– Ei bine, râse tânăra, era un telefon pe care mă bucur că l-am primit. Dar, oricum, îmi doresc la fel de mult ca Monique să sune.

– Pot să vă ofer ceva de băut? întrebă el, ridicându-se.

Shay nu refuză. De altfel, avea ceva de sărbătorit. Îi mulțumi lui Max și se așeză pe un fotoliu, sorbind din coniac. Era absolut convinsă că era o marcă celebră și-i păru rău că nu avea experiența necesară ca degustător pentru a-l aprecia la adevărata valoare.

– Cum mai merg acțiunile caritabile ale mătușii mele? întrebă el.

Ea îl privi peste marginile transparente ale paharului și răspunse:

– Chiar vă interesează?

– Sincer... nu prea.

– Chiar și așa, o să vă spun, totuși.

Fata se duse până în birou și se întoarse cu un dosar în care adunase scrisorile cele mai haioase, încercările cele mai aiuristice de a stoarce bani de la doamna Kershaw. Citi câteva dintre ele, bine dispusă. Vorbea întruna, ca și cum ar fi stat de vorbă cu Emma sau cu Bruce. Poate de vină era coniacul, dar cel mai probabil era din cauza telefonului de la Greg.

– Presupun că inventați toate acestea pe măsură ce le citiți, glumi Lander. Este imposibil să existe așa ceva.

– Nu scornesc nimic. Nici nu-i nevoie, clătină din cap Shay. Știați că mătușa dumneavoastră contribuie financiar la o societate care încearcă să dovedească faptul că Pământul este plat?

– Din câte o cunosc, și ea crede același lucru. În majoritatea timpului, Melissa trăiește pe altă lume.

– Dar chiar vrea să ajute. Pe oricine. Bănuiesc că dumneavoastră vi se pare o prostie. De fapt, cred că celor mai mulți dintre oameni li s-ar părea...

Pe măsură ce vorbea, simți că începe să exagereze și se opri, pentru că nu voia să revină pe pozițiile antagonice pe care se aflaseră de la început.

– Avocații sunt o rasă foarte cinică, interveni Max. Vedem multă prostie, în fiecare zi.

Vorbea fără ranchiună, fără implicare. Shay realiză, a câta oară, că nimic nu părea să-l afecteze pe acest om la modul serios.

– Să o sunați pe secretara mea, continuă el, dacă doriți să verificăm ceva.

Shay asta își dorise de la bun început. Avea nevoie de tot ajutorul de care putea dispune. Personalul lui Max Lander ar fi putut foarte ușor să sune în orice oraș din țară, acolo unde existau contacte, pentru a verifica vreo poveste ciudată sau dubioasă.

– Mulțumesc, răspunse ea cu entuziasm, am să sun dacă va fi nevoie.

Chiar atunci, telefonul sună din nou.

– O, poate e Monique, spuse Shay.

Dar era Lara. Lander răspunse din living, iar Shay putu auzi în fundal zgomotul petrecerii. Tânăra întrebase probabil dacă a sunat

Monique, pentru că el răspunse grav, clătinând din cap:

– Nu, nu încă.

Shay putea auzi destul de limpede glasul Larei, care spunea că se îndoiește că sora lui Max va suna și-l chema înapoi la petrecere. Bărbatul refuză scurt și închise.

După ce puse receptorul în furcă, se întoarse cu pas lejer către Shay.

– Pare o petrecere și mai gălăgioasă decât cea a Larei. Dar să nu uităm că mai avem petrecerea de Anul Nou, de la familia Hobb, așa că nu putem să declarăm încă învingătorul.

Era vorba despre Drusilla... Shay spuse cu un ton grav:

– Poate chiar sub apă.

– Foarte posibil. De altfel, e singura casă din zonă care are o piscină în mijlocul sufrageriei.

Shay nu se așteptase să ajungă vreodată să glumească împreună cu Max Lander pe seama bogaților din Shale Hill. O asemenea surpriză i-ar plăcea cu siguranță Emmei... "Mi-am petrecut Crăciunul cu Dracula, îi va povesti ea. Doar noi doi, bând coniac în living, cu nimeni altcineva în toată casa. Și încep să înțeleg de ce fata din film – cea care urmează să fie transformată în vampir – nu se opune niciodată când el o sărută..."

Încercând să alunge aceste gânduri bizare, Shay întrebă:

– De ce ați cumpărat o casă atât de veche?

– Mi-a plăcut. Venisem să văd niște locuințe în Shale Hill, dar mi-a atras atenția această vilă. Era de vânzare și am preferat-o pe ea.

– Casa unei vrăjitoare, spuse ea.

– Cum?

– Alice Gifford.

– Am cumpărat-o de la executorul testamentar al lui John Gifford. Cine e Alice?

Desigur, nu auzise niciodată despre ea. Shay îi explică:

– Casa a fost construită în 1642, ale ei sunt inițialele de la intrare. Femeia a fost spânzurată, crezându-se că era vrăjitoare, de stejarul acela din față.

– Chiar? se indignă bărbatul. Dumnezeule!

– Există o cameră pe care localnicii o denumesc "Camera lui Alice". Este cea de deasupra celei în care stau eu.

Shay făcu o pauză, pentru a vedea ce efect au asupra lui aceste dezvăluiri, apoi continuă:

– Este chiar camera în care mi s-a părut că aud pași, în prima noapte când am venit aici.

– Acolo unde credeați că cineva o ține ascunsă pe Monique?

Ea zâmbi împreună cu el:

– Da, iată ce coincidență. Când mi-a spus doamna Probyn, mi s-a părut puțin ciudat.

– O casă veche, o fată dispărută, un ultim etaj la care nu locuiește nimeni... Îmi închipui că ai avut destule motive pentru a crede că locuința este vrăjită.

– Da.

– Și totuși, ai strigat "Crăciun fericit, Alice!".

O auzise, deci.

– Ei, credeam că eram singură.

– În afară de noi doi, chiar nu mai era nimeni.

– Cum puteți fi sigur de asta?

– Vreți o dovadă. Și totuși, eu sunt avocatul.

Nu vorbea serios, și nici ea. Shay se cufundă mai adânc în fotoliu, iar părul îi lucea în lumina flăcărilor din șemineu.

– Nu știu, reluă ea, e ceva ciudat cu locuința asta. Pare că ultimul etaj este locuit. Poate e doar un joc al luminii, așa cum cade în geamuri, dar câteodată, atunci când te uiți în sus, e ca și cum cineva s-ar retrage repede din fereastră, să nu fie văzut. Nu vi s-a părut niciodată asta?

El dădu din cap. Nu, așa se gândea și ea.

– Astea sunt toate dovezile pe care le am, continuă ea. Impresii... și atât.

– Să nu-i spuneți Melissei despre aceste impresii. E în stare ori să înființeze un fond de caritate Alice Gifford, ori să cheme pe cineva care să alunge spiritele din casă cu tămâie.

– Doamne, nu! spuse ea zâmbind.

Se auzi deodată soneria de la ușă. Înainte ca Shay să se poată ridica, Max Lander o opri:

– E-n regulă. Mă duc eu, zise el.

Ea rămase în fotoliu, cu privirea ațintită asupra focului, întrebându-se dacă ea însăși vorbise serios în legătură cu acele impresii despre casă.

Când Max se întoarse, cu el era și Lara. Tânăra nu se aștepta s-o vadă aici pe Shay și, când intră în living, expresia ei trădă o surpriză totală. Max n-o avertizase de prezența unei a treia persoane.

– Credeam că ești la petrecere cu localnicii, zise Lara.

– Am fost, îi răspunse Shay.

Se gândi să-i explice Larei de ce se întorsese mai devreme, dar i

se părea prea complicat să-i povestească de ce se afla încă în living, cu Max. Așa că se lăsă păgubașă.

Lara îi zâmbi radios lui Max:

– Am venit să-ți țin companie. Chiar am adus și niște șampanie.

Zâmbi către Shay, în chip de scuză:

– Nu știam că suntem mai mulți, altfel aș mai fi adus o sticlă.

Shay se ridică:

– Eu oricum voiam să plec. Noapte bună.

Îi răspunseră amândoi într-un glas, apoi Lara închise grăbită ușa în urma ei. Pe când se îndrepta către scări, Shay se întrebă dacă Lara se aruncase deja în brațele lui Max. Dacă acest bărbat o iubea, avea un fel foarte bizar de a o arăta. Sau, mai degrabă, de a o ascunde. Era întotdeauna foarte stăpân pe sentimentele lui.

Se făcuse deja prea târziu pentru a se înapoia la petrecere, așa că urcă în camera ei, propunându-și să-l viseze pe Greg. Înainte să adoarmă, voia să stea în întuneric, încercând să retrăiască toate acele amintiri pe care, în ultimele săptămâni, încercase să le uite. Dar cumva, iar și iar, gândurile ei alunecau la seara care tocmai se încheiase, și la ora absolut insignifiantă pe care o petrecuse alături de Max Lander.

Ninse toată noaptea, așa că, până dimineață, un strat alb de zăpadă acoperi casele și copacii. Coborî în bucătărie, unde doamna Fulwell pregătise deja tava cu micul dejun pentru doamna Kershaw. Shay se oferi să i-o ducă ea.

– Intră, se auzi vocea aproape stinsă a Melissei Kershaw, după ce fata bătu la ușă.

Femeia era în pat, sprijinită pe câteva perne, dar cu draperiile

încă trase. Cu gesturi și vorbe molcome, epuizate, o anunță pe Shay că nu va coborî până la prânz, fiind încă foarte obosită. Se întorsese destul de târziu, la cinci dimineața. Cât își bău sucul de portocale, Shay o întrebă dacă poate să-și ia zi liberă marți, pentru a merge până la Birmingham să se întâlnească cu Greg. Doamna Kershaw fu de acord.

– Monique n-a sunat, spuse deodată doamna Kershaw, aproape neauzit.

– Poate sună azi. Încă e Crăciunul.

Doamna Kershaw închise ochii, lăsând-se pe spate.

– Toată seara, la petrecere, mi-am spus că, atunci când mă voi întoarce, o să găsesc vești de la ea. Ba poate chiar voi afla că s-a întors. Dar nu erau decât Max și Lara.

Dacă Lara Hammond rămăsese aici până la cinci dimineața, însemna că încă nu plecase.

Shay nu se aștepta să-l găsească pe Max Lander la micul dejun, dar era acolo, și încă singur. Faptul că dormise atât de puțin nu lăsase nicio urmă vizibilă asupra lui.

– Bună dimineața, îl salută ea.

– Bună dimineața. Vreți cafea?

– Vă rog.

Îi turnă în ceașcă și o împinse încetișor către ea, peste masă. Încercând să fie amabilă, Shay zise:

– O să fac o plimbare pe dealuri. Bănuiesc că n-ați dori să veniți...

Dacă Lara mai era încă aici, putea la fel de bine să sune ca o invitație dublă. Nu că și-ar fi imaginat-o pe Lara acceptând... De aceea, fu puțin luată prin surprindere când Max Lander îi răspunse:

– Găsesc că e o idee excelentă. Voi veni cu siguranță.

Shay era mulțumită. Îi prindea bine orice fel de companie.

Porniră prin zăpada proaspăt depusă, spre dealuri.

– Ați văzut vreodată Pietrele? întrebă Shay. Sunt cam la o milă în direcția aceea, dacă mergem pe drumul principal.

Bărbatul recunoscu că nu văzuse niciodată acel loc, așa că porniră într-acolo. Aerul rece îmbujoră obrajii lui Shay, iar sub tălpi, zăpada scârțâia. Vorbea veselă, verzi și uscate, iar Lander îi punea tot felul de întrebări. Și astfel, ajunse să depene aproape toată povestea vieții sale.

Aproape toată, pentru că nu povesti despre Greg. Nici măcar despre David. Dar îi spuse despre tatăl ei, despre prieteni, despre Emma, Bill și casa lor, despre camerele pe care tocmai le decoraseră înainte să apară în viața ei Max Lander și doamna Kershaw.

– Chiar n-aveam de gând să accept această slujbă. Urma să stau cu Emma și cu Bill și să-mi găsesc ceva de lucru acolo. Eram foarte hotărâtă, până când dumneavoastră ați spus "Pentru numele lui Dumnezeu, Melissa!"

La auzul felului în care imită exasperarea din vocea lui, bărbatul râse.

– Din fericire, talentul meu de psiholog rămăsese acasă în ziua aceea, glumi Max.

Era un compliment destul de insignifiant, dar lui Shay i se păru că bărbatul intenționase să-i dea ceva mai multă importanță. În fond, nu era nimic rău în faptul că se bucura de prezența ei. Sentimentul era reciproc.

Zăpada nu era prea mare, dar acoperea pământul uniform, așa

că Shay nu-și dădu seama când păși greșit, se împiedică și căzu în zăpadă.

– Ești bine? Max Lander se așezase în genunchi lângă ea.

Nu fusese cine știe ce căzătură și era clar că mare lucru nu pățise, dar el părea îngrijorat. Shay se scutură de zăpadă:

– Sunt bine. Își mușcă buzele și pufni în râs. Credeam că am căzut în ditamai groapa. N-are nici douăzeci de centimetri.

El o ajută să se ridice, scuturându-i haina. Avea o atingere ușoară ca un fulg. Ea privi în sus spre el, și fu nevoită să recunoască – trăsăturile chipului său aveau o fascinație aparte. Era așa de frig, încât dacă s-ar fi aplecat s-o sărute, buzele lui împreunate cu ale ei, ar fi fost ca de gheață.

Nu că ar fi fost vreo șansă să se întâmple asta. Nu că ea și-ar fi dorit să se întâmple. Shay zâmbi:

– Erați îngrijorat din cauza mea, sau din cauză că ar fi urmat să mă duceți în brațe până acasă?

– Cred că m-aș fi descurcat, răspunse el. Vreți să ne întoarcem?

– Ah, nu. Aproape am ajuns. Ar fi păcat să nu vedem Pietrele.

Într-adevăr, ajunseră în scurtă vreme.

– Iată-le, spuse Shay, făcând un gest din mână.

– Interesant, spuse Max Lander, înaintând în mijlocul cercului.

– Caii nu vor să meargă pe aici. Știați?

– Nu.

– O dată, când a urcat pe aici, calul lui Essie Colton a aruncat-o din șa.

– La modul cum călărește Essie Colton, nu poți acuza calul de intenții rele.

– Aici se află "Cei care Dansează". Iar dincolo, "Cei care Șoptesc".

Vorbise ca un ghid turistic.

– Nimeni nu știe care a fost scopul lor inițial, dar doamna Probyn susține că ar fi fost locul unde se adunau vrăjitoarele de Sabat, pe vremea lui Alice Gifford.

– Văd că vă preocupă istoria acestor locuri. Știți mai multe despre ele decât mine.

Nu putea să și-l imagineze pe Max Lander preocupat de astfel de legende pitorești. Începuse să ningă din nou, iar fulgii se alergau prin aer ca niște fluturi imaculați.

Lander spuse:

– Ar trebui să ne întoarcem.

– Da, răspunse ea.

Începură să coboare. Privind în jur, Shay comentă ca pentru sine:

– Înțeleg acum de ce satul ajunge să fie izolat de restul lumii, la primele ninsori.

O luară pe scurtătură. Dar chiar și așa, când ajunseră în sat, ninsoarea deja se îndesise. Părul negru al lui Max Lander devenise cărunt din cauza zăpezii. Shay se gândi cum ar arăta bătrân. Acum avea probabil în jur de treizeci de ani, dar nu-și putea imagina că fusese vreodată lipsit de griji, nici măcar când era doar un băiețel. Ar putea deveni un bătrân dintr-aceia morocănoși, pe care nu e bine să-i deranjezi.

Când ajunse în bucătărie, Shay o găsi aici pe doamna Fulwell.

– A fost minunat pe deal, îi povesti ea încântată. Am mers până la Pietre. N-aveți nicio veste, nu-i așa?

Se referea la Monique, desigur. Doamna Fulwell îi răspunse

indiferentă:

– Domnișoara Lara a sunat după Măria Sa. I-am spus că e plecat cu tine.

Era un gest lipsit de tact, dar se părea că doamnei Fulwell îi făcuse plăcere s-o supere pe Lara.

– A închis destul de brusc, chicoti ea.

– Nu vă place Lara? întrebă Shay.

– A, ba nu, e de treabă. Sunt puțin geloasă, presupun. Întotdeauna am muncit ca să pot trăi, și nu prea văd de ce alții au un trai minunat fără să miște un deget.

– Pentru cei ca noi este întotdeauna mai dificil, râse Shay. Vreți puțin ceai?

Shay nu-l mai văzu pe Max Lander în ziua aceea. Plecase înainte de masa de prânz. Nu sosi decât mult după ce Shay se culcase, iar în ziua următoare plecă foarte devreme.

Nu se arătă nici în weekend. În schimb, duminică sosi Bruce McGhie. Sperase să fi venit vreo felicitare de Crăciun de la Monique, din care să culeagă câteva indicii, dar fu aproape la fel de dezamăgit ca și doamna Kershaw că așa ceva nu se întâmplase. Acceptă însă un ceai în compania lui Shay. N-ar fi rămas, dacă nu era ea. Muncea mult la această anchetă, fără prea mult ajutor și cu prea puțină recunoștință din partea lui Lander.

– Nu cred că lui Max Lander nu-i pasă de sora lui, îi zise Shay. Știi, a rămas acasă de Crăciun, sperând ca Monique să sune. Am vorbit mai mult cu el în ultima vreme și n-aș zice că este complet lipsit de sentimente.

– Nu? Eu aș zice că, sub exteriorul acela de piatră, bate o inimă...

tot de piatră. Nu-i de mirare că soră-sa a ales să fugă în lume. Mătușa aia nu are toți boii acasă, iar toți prietenii ei se uită la mine ca și cum mi-ar spune "Tot tu ești?", atunci când încerc să aflu ceva de la ei. Monique ar putea să zacă într-un șanț și lor nu le-ar păsa.

Shay nu-l contrazise, realizând că era supărat din cauza acestui caz.

– Încă o săptămână, atât mai aștept, continuă el. Dacă mai trece o săptămână și nu reușesc să descopăr nimic concret, renunț. Este ca și cum ai avea mâinile legate. Fără publicitate, fără nimic sigur. Dacă ar fi vrut cu adevărat s-o găsească, ar fi tras toate sforile pe care le are la dispoziție.

Ea trebui să fie de acord cu asta. Îi părea rău că Monique nu dăduse niciun telefon și-i părea rău că Bruce se săturase de toate, dar nu putea să-și arate simpatia atunci, când gândurile ei zburau toate spre Greg. Buzele i se arcuiră într-un început de zâmbet și nu dură mult până când Bruce McGhie, cu privirea sa antrenată, observă și o întrebă:

– Ce ți s-a întâmplat de la Crăciun încoace?

– Poftim? Se prefăcu ea a nu înțelege.

– Arăți ca și cum ai fi primit niște vești bune.

– Am primit un telefon de la bărbatul pe care l-am lăsat la Londra. Vine încoace.

Bruce râse.

– Exact ce-mi mai trebuia. Ziua mea este perfectă! Mă bucur pentru tine, să știi. Chiar mă bucur. Știam că o să vină după tine. Orice bărbat ar face-o, dacă i s-ar oferi o șansă.

– O să-i spun asta! glumi ea.

Veni și ziua de marți și plecă să se întâlnească cu Greg. I se părea că trenul nu se mișca suficient de repede.

Îl văzu de departe și simți cum inima îi bate mai tare, parcă vrând să-i sară din piept. Ar fi vrut să alerge spre el, să-i sară în brațe, așa cum făcuse de multe ori înainte, dar în loc de asta, se pomeni că-i zâmbește ușor și-i face cu mâna.

– Shay, iubito, spuse el, luându-i mâna într-a lui. Arăți minunat.

– Mulțumesc, și tu arăți bine, îi răspunse ea.

– Mergem?

Își puse brațul în jurul ei și porniră amândoi, zâmbindu-și unul altuia. Intrară într-un bar și comandară două whiskyuri. Ea își turnă apă minerală în pahar, iar Greg îl dădu peste cap, cerând încă unul.

– Friptura este foarte bună aici, spuse el. Comandăm?

– Da, aprobă ea.

Așteptau stingheriți să vină mâncarea. Întâlnirea nu decurgea așa cum se așteptase ea. Erau destul de reținuți, ca și cum s-ar fi evaluat unul pe celălalt înaintea unei bătălii. Lui Greg nu-i plăcea deloc să-și ceară scuze. Poate ar fi trebuit să preia ea inițiativa, să-i spună că nu era nimic, că greșeli putea face oricine. Dar n-o făcu. Rămase pe scaunul înalt de bar, jucându-se cu băutura din pahar. Apoi întrebă:

– Și cum îți mai merge?

– La muncă, bine, îi răspunse el.

– Ce mai e pe la firmă?

Primise acasă la Emma felicitări de Crăciun de la majoritatea colegilor, așa că începu să întrebe despre fiecare dintre ei. Greg o opri:

– La naiba cu toți ceilalți, ce mai faci tu?

– Destul de bine, mulțumesc.

Vocea îi era veselă și luminoasă. Nu putu și nici nu vru să și-o schimbe.

– Shay, rosti el în sfârșit, am greșit. Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama. Fata aceea nu înseamnă nimic pentru mine. Aveam impresia ciudată că am nevoie de puțin timp departe de tine. Dar imediat a început să-mi fie dor de tine.

Dacă ea ar fi rămas la Londra, oare i-ar mai fi dus dorul?

– Poate e mai bine așa, să stăm departe unul de altul, replică ea. Dacă reînnodăm relația, este posibil să te simți din nou încătușat.

– Nu râde, Shay, se supără Greg. Vorbesc foarte serios.

Ea schimbă vorba, începând să-i povestească despre noua slujbă, iar el îi descrise cum fusese în America. Deodată, lăsă furculița și cuțitul jos și spuse brusc:

– Ai cunoscut pe cineva, nu? Ai pe cineva.

Shay fu șocată de izbucnirea lui, dar realiză că era îndreptățită. Fusese atât de convinsă că vor continua relația! Până în momentul în care-l revăzuse, în mintea ei nu existase nicio umbră de îndoială. Dar, după ce se întâlniseră, își dăduse seama că nu acesta era bărbatul alături de care voia să trăiască toată viața.

– N-am spus asta, ripostă ea. Cred, pur și simplu, că ai avut dreptate. Fiecare avea nevoie de puțină singurătate. Nici eu nu vreau să mă simt legată.

Greg o privi și înțelese că nu spune aceste lucruri doar pentru a părea greu abordabilă. Fosta lui iubită credea, pentru moment, fiecare cuvânt. Așa că nu mai insistă. Vorbiră despre tot felul de

nimicuri și ajunseră la cafea fără vreo pauză neplăcută în discuție.

La ieșirea din restaurant, el spuse:

– Ce zici, vrei să mergem pe Stratford? Am putea să ne plimbăm pe lângă râu și să ne prefacem că e Tamisa...

– Îmi pare rău, spuse ea, dar am o întâlnire de afaceri în douăzeci de minute.

El se uită lung la ea.

– Cu cine, mai exact?

– Ceva în legătură cu operele de caritate ale doamnei Kershaw.

– Vorbești ca din cărți.

Ea râse, aprobând, și porni spre biroul lui Max Lander. Bărbatul o îndemnase să discute cu secretara lui dacă avea nevoie de ceva, așa că își notase pe o foaie câteva chestiuni pe care voia să le verifice. Intenționase să sune, s-o pregătească pe domnișoara Cecily Rider pentru venirea ei. Dar pentru că acum avusese nevoie de o scuză bună ca să scape de Greg, se hotărî să apară neanunțată. Părea de necrezut că dorea să facă asta, dar chiar așa simțea.

Birourile lui Lander se aflau într-o clădire ultramodernă, în centru. Greg o conduse până în hol. Ar fi vrut să o conducă și pe scări, dar ea refuză cu fermitate.

– Mulțumesc pentru prânz. La revedere, pentru moment, zise ea.

– Pentru moment, încuviință el.

Ea se întoarse și urcă repede scările, sperând că domnișoara Rider va avea timp să discute cu ea și nu va fi nevoită să se întoarcă și să-l găsească pe Greg așteptând-o.

Mai târziu, se va gândi în liniște la tot ce se întâmplase.

Deocamdată nu știa decât că, dintr-un motiv necunoscut, îi fusese absolut imposibil să facă sau să spună ceva care ar fi adus relația ei cu Greg exact în momentul în care fusese întreruptă. Venise aici convinsă că-l iubește, îl privise cu speranță și intrase în panică, fiindcă nimic nu era cum ar fi trebuit să fie.

Urca grăbită scările, fără să se uite înapoi măcar o dată.

Venirea ei fu anunțată de jos, așa că domnișoara Rider o aștepta:

– Domnul Lander mi-a spus că este posibil să veniți, zise ea.

Intrară în biroul ei. Shay văzu ușa impunătoare care dădea în altă cameră și se gândi că acolo trebuia să se afle biroul lui Max Lander. Se întrebă, în treacăt, dacă era și el acolo.

Vorbiră despre cele câteva nelămuriri pe care Shay le avea în legătură cu dosarele doamnei Kershaw și, terminând cafeaua, se ridică să plece. Totuși, vru să afle dacă putea da de Max.

– Vă mulțumesc mult pentru ajutor și pentru cafea, zise ea. Apropo, domnul Lander este aici?

– Este la tribunal, toată după-amiaza. Să-i transmit vreun mesaj?

– Nu, mulțumesc.

Greg plecase. Se uită afară de la etajul întâi. Dacă bărbatul ar fi așteptat-o, ar fi ieșit prin spate.

Se gândi cum ar fi fost mai bine să-și cheltuie timpul rămas până la următorul tren spre casă. N-avea chef să se plimbe, cu atât mai mult cu cât era și destul de frig, iar la film n-avea nicio tragere de inimă să meargă.

La tribunal i se spuse locul unde urma să pledeze Max Lander și porni într-acolo. Se așeză în public, încercând să asiste la ceea ce se întâmpla ca la o piesă de teatru. Max Lander pleda din partea

apărării, încercând să salveze un puști asupra căruia fusese găsită niște marijuana. Prietena lui depunea mărturie. Ea fusese cea care sunase la poliție. Shay se gândi că Max Lander o va desființa, încercând să-și înfățișeze clientul ca pe o victimă. Dar, din contră, Max Lander îi puse întrebările cu un ton măsurat, egal, cu o oarecare empatie. Fata, încurajată de felul în care i se adresase avocatul, începu să povestească nestingherită. Își iubea prietenul, dar sunase la poliție, panicată fiind, numai pentru că voia să-l ajute. Nu era un consumator înrăit, fusese doar o întâmplare. Judecătorii se ridicară urmând să delibereze.

Shay ieși din sală și porni spre ieșire, gândindu-se care va fi verdictul.

– Domnișoară Reynolds! se auzi ea strigată.

– Da...

– Domnul Lander mi-a spus să vă dau asta.

Îi întinse un bilet. Max Lander se oferea s-o ducă înapoi la Lammas Knowl cu mașina, dacă ar dori să-l mai aștepte până se termină deliberările.

Bărbatul explică:

– Mă numesc Bernard West, domnișoară. Sunt secretarul personal al domnului Lander. N-ar trebui să mai stea mult... adăugă el, observând ezitarea lui Shay.

De fapt, Shay nu ezita. Se întreba cum de o observase Max Lander între atâtea persoane din sală, cu atât mai mult cu cât ea îl privise tot timpul și în niciun moment el nu-și îndreptase privirea spre ea.

Bernard West continuă:

– Eu oricum merg spre birou. Dacă doriți, puteți să așteptați acolo. Dați-mi voie să vă conduc.

– Mulțumesc, spuse ea.

Nu merseră la etajul unu, la domnișoara Rider, ci urcară până la ultimul etaj, unde se aflau apartamentele lui Max Lander. Bernard West descuie unul dintre apartamente și o invită pe Shay înăuntru.

– O să trimit pe cineva să vă aducă niște ceai și ziarul de seară, spuse el.

– Nu e nevoie, răspunse Shay politicos.

– Nu-i nicio problemă, domnișoară, insistă secretarul.

Era un apartament luxos, iar mobila era dintre cele mai moderne. De sus, puteai vedea aproape tot orașul, cu fiecare străduță și fiecare clădire.

Frumos din partea lui Max Lander să se ofere s-o ducă înapoi la Lammas Knowl. Desigur, oricum mergea într-acolo, dar era un gest amabil din partea lui.

Shay realiză că ar fi fost indicat să sune acasă și s-o anunțe pe doamna Kershaw să nu mai trimită șoferul la gară. Tocmai când vru să ridice receptorul, zbârnâitul soneriei o făcu să tresară. Răspunse și auzi vocea unui bărbat:

– Cu domnul Lander, vă rog.

– Nu este aici, deocamdată.

I se păru că recunoaște vocea și întrebă:

– Bruce?

– Shay? Da, eu sunt.

– Max Lander se află la tribunal, dar e posibil să fie în drum spre birou chiar acum.

– Am sunat la birou, dar mi s-a dat legătura aici, la tine. Shay, l-am găsit pe Dobie.

– Unde? Cum? întrebă ea, precipitat.

El nu răspunse la niciuna din întrebări, dar anunță grăbit:

– Este aici, cu mine. Zice că n-a văzut-o pe Monique.

Capitolul 8

– Ești sigur?

Da, era sigur, dar toată lumea era convinsă că Monique fugise cu Dobie. Și prietenii ei, și mătușa, și Max Lander.

– Asta mi-a spus. Suntem la Lammas Knowl. Lander urmează să ajungă aici în seara asta, nu?

– Da, mă aduce și pe mine. De fapt, acum îl aștept să vină. Să merg jos, la birouri, să rog pe cineva să-l caute?

– Nu e nevoie. Spune-i lui Lander să sune aici când se întoarce.

Nu mai trecu mult și ușa apartamentului se deschise. Era Max Lander. Bărbatul nu apucă să spună nimic, pentru că Shay i-o luă înainte, grăbită:

– A sunat Bruce McGhie. L-a găsit pe Dobie, iar Dobie spune că n-a văzut-o pe Monique.

– De unde a sunat?

– De la Lammas Knowl. Se află acolo amândoi.

Lander ridică receptorul și formă numărul de acasă. Răspunse

chiar Bruce.

– Ține-l acolo până vin, spuse Lander, după ce Bruce îl puse la curent cu noutățile.

Pe drum, Shay și Max nu discutară mare lucru. Cum liniștea devenea apăsătoare, Shay se aventură să întrebe:

– Ce o să faceți în privința lui Dobie?

– Trebuie să mă gândesc. Voi vorbi cu el și îmi voi da seama dacă spune adevărul.

– Credeți că ar putea ști ceva despre Monique?

– Ar putea.

Shay întoarse privirea spre drum și reflectă:

– Dar dacă Dobie chiar nu știe unde se află...

– ...este posibil să i se fi întâmplat orice, termină el fraza în locul ei.

Avea vocea calmă. Ea îl privi cu atenție; chipul i se contura clar pe fundalul luminilor de dincolo de geam, provenind de la casele din suburbia orașului.

Ajunseră la Lammas Knowl cam la o oră și jumătate de când plecaseră din Birmingham. Mașina lui Bruce era parcată în față, iar Max opri automobilul lângă aceasta, renunțând să-l mai ducă în spate, la garaje.

Bruce McGhie îi întâmpină nerăbdător.

– E aici? întrebă Max Lander.

McGhie se uită înapoi, peste umăr, către bărbatul care aștepta. Shay îi urmă pe cei doi, fiind convinsă că dacă Max Lander ar fi dorit să nu fie prezentă, n-ar fi avut nicio problemă în a o invita să plece.

Dobie era un tip absolut obișnuit. Avea părul mai lung, dar nu

exagerat. Purta un pulover pe gât și blugi. Arăta destul de îngrijit și de prosper. Poate că, în urmă cu douăsprezece luni, fusese un vagabond și un mincinos, dar acum părea un om cu capul pe umeri. Stătea în picioare, lângă masă, așteptându-i.

Max Lander își ridică sprâncenele, în semn de mirare, dar și de apreciere.

– Bună seara, vorbi el. Trebuie să-ți spun tot Dobie?

– Nu, domnule. Acum sunt Don Benson.

– Luați loc îl îndemnă Max.

Bruce se postă în dreapta lui, iar Shay, încercând să nu încurce, se retrase lângă un perete.

– Sora mea se află la tine?

– Nu, domnule. N-am mai văzut-o de când a plecat cu dumneavoastră.

– Ți-a scris vreodată?

– Nu. Și nici nu mi-a telefonat. Nimic.

– Cu ce te ocupi acum?

– Am un mic service auto pe autostrada A40.

– Și merge bine?

– Nu pot să mă plâng.

– Înseamnă că ai investit bine banii, interveni și Bruce.

– Da. Știți, domnule Lander, zise Dobie, întorcându-și privirea din nou spre Max, n-am mai avut niciodată atâția bani ca atunci când am primit suma aceea de la dumneavoastră. Când ați plecat cu Monique, mă uitam la bani, dar nu la ei mă gândeam. Mă gândeam la dumneavoastră. M-ați făcut să mă simt ultimul om. Știam că ea o să vrea să plece. Nu puteam s-o conving să rămână. Dacă aș fi

încercat, m-ați fi călcat în picioare, și aș fi un mare mincinos dacă aș spune că țineam la ea chiar așa de mult. Acum am niște bani în bancă, am propria mea afacere. Nu sunt un om bogat, dar trăiesc mulțumitor.

Lander îi spuse încet:

– Ai făcut mai multe progrese decât mulți oameni pe care-i știu.

Benson se îndreptă pe scaun, vizibil flatat:

– E o schimbare, nu? Zâmbetul îi păli. Ar fi putut da de necazuri, să știți, reluă el referindu-se la Monique. Avea o fire de drac. Mi-ar plăcea să vă pot fi de ajutor, domnule, pe cuvânt.

– Îți mulțumesc că ai venit până aici, îi răspunse Lander.

– Aș putea întreba pe ici, pe colo. Motocicliști, șoferi pe camion... Locuiesc deasupra unei cafenele de pe autostradă. Am și o fotografie cu ea.

– Ai? se lumină Bruce la față. Este de bună calitate?

– Nu e rea.

– Ne-ar trebui și nouă o copie.

– Sigur, acceptă Dobie.

– Te conduc eu, continuă Bruce. Am nevoie de fotografie.

După plecarea celor doi, Shay urcă la doamna Kershaw să vadă cum primise veștile. Dormise, după vizita doctorului Probyn, iar acum părea încă foarte obosită.

– Mă bucur că te-ai întors, spuse Melissa Kershaw. Știi că l-au găsit pe Dobie?

– Da, l-am văzut jos.

– Monique nu e cu el.

– Nu.

Se așeză lângă ea, pe pat, și continuă:

– Dar tot e bine că l-au găsit. Până acum, toată lumea era absolut convinsă că e cu el și nu se mai obosea nimeni să cerceteze alte piste. Măcar acum vor începe s-o caute serios.

– Bănuiesc că așa e...

Shay începu să-i povestească despre cum a decurs ziua ei liberă. Îi spuse că s-a întâlnit cu un prieten vechi, de la fostul loc de muncă. Vorbea însuflețit, încercând din răsputeri să-i distragă atenția doamnei Kershaw de la gândurile care o năpădiseră. Din când în când, eforturile ei erau răsplătite cu câte un zâmbet. Obținu chiar promisiunea că va încerca să mănânce ceva.

Când intră doctorul Probyn, Melissa Kershaw își sorbea încetișor ceaiul.

– Vă simțiți mai bine? întrebă el. Mă gândeam... am vorbit și cu domnul Lander despre asta... că v-ar prinde bine o mică vacanță.

Melissa se opuse o vreme, dar într-un final acceptă să meargă la o veche prietenă, permanent rezident la unul dintre cele mai frumoase hoteluri de pe coastă, în Eastbourne. Plecarea fu hotărâtă pentru a doua zi dimineață, iar Shay se apucă deja să-i facă bagajul doamnei Kershaw.

În seara aceea urma să fie petrecerea de la familia Hobb, dar Shay nu era deloc încântată să meargă acolo. Max Lander urcase în camera mătușii și păru mulțumit când o văzu pe Shay pregătindu-i lucrurile pentru excursie.

– Riscați să mergeți la petrecerea familiei Hobbs, domnișoară Reynolds? întrebă el.

– Nu, nu cred.

– Sper că nu rămâi acasă de dragul meu, interveni doamna Kershaw.

– Nu, pe cuvânt. Pur și simplu nu prea am chef să merg.

– În cazul acesta, vă supărați dacă vă rog să mă sunați când se va întoarce McGhie? o rugă Max.

– De cum vine, o să vă anunț, promise Shay, zâmbind.

Iată, bărbatul era gata să plece de la petrecere pentru a afla ultimele noutăți de la Bruce. Dar, pe de altă parte, după cum îi mărturisise acum câteva zile, nici nu era un mare iubitor al petrecerilor...

Mai târziu, în fața focului din șemineu, cufundată în fotoliul adânc, Shay închise ochii și adormi. Se trezi după o oră sau două, la zgomotul unui motor de mașină. Se gândi că s-a întors Bruce, dar află cu surprindere că era mașina lui Max.

– Credeam că e Bruce, zise ea, ieșindu-i în întâmpinare. De ce v-ați întors?

– Nu se poate primi niciun telefon la casa Hobbs, așa că am preferat să mă întorc.

– Ce o să faceți de-acum încolo, cu Monique? întrebă tânăra.

– O să anunț că voi oferi o recompensă în schimbul oricărei informații despre ea. Cu o asemenea motivație, poate avem noroc. Apoi, vom avea și fotografia de la Dobie. Monique nu este fotogenică. Nu era nici când era mică. De-asta nici nu-i place să i se facă fotografii. Are chiar o fobie față de aparatul de fotografiat. De aceea nu avem nicio poză recentă cu ea, pe care s-o putem folosi. Dacă cea de la Dobie are o calitate rezonabilă, s-ar putea dovedi de un real ajutor.

Se apropia miezul nopții și, odată cu el, noul an. Pe ecranul televizorului, un cronometru măsura secundele rămase și, când sosi momentul, clopotele de la biserica din sat se auziră, marcând noul început.

– Un an nou, spuse Max Lander.

– Să sperăm că este unul bun, completă ea.

– Să sperăm.

Ea se apropie de fereastră, privind în depărtare.

– Nici n-am remarcat biserica din sat. Unde se află?

– La capătul satului. Este prima oară când aud clopotele.

Reflecția ei în geam era destul de neclară, dar cea a lui Max Lander, în spatele ei, se vedea atât de bine, încât i se păru că era chiar acolo, afară, în grădină. Se întoarse brusc, pentru că nu-l voia afară, în întuneric. Îl voia aici, în cameră, alături ea. Trase repede perdelele.

– Vă e frig? întrebă el.

Ea merse mai aproape de foc. Ardea încetișor, în nuanțe de roșu-aurii.

– Puțin.

– Să vă aduc ceva de băut.

– Mulțumesc.

Îi întinse un pahar de coniac, apoi se aplecă și mai puse câțiva bușteni pe foc. Lemnele începură să trosnească, iar Shay se opri din tremurat.

– Vă este mai bine acum? reluă bărbatul.

– Mai bine, da, afirmă ea punând jos paharul. Risipiți un coniac bun ca aceasta pe mine.

– Vă rog să-l beți! ordonă el, iar ea se supuse.

Clopotele încetaseră să mai bată, iar liniștea care se lăsase fu spartă de țiuitul strident al telefonului. Max Lander ridică receptorul, iar Shay îl auzi spunând:

– Așteptați puțin, vă rog. E pentru dumneavoastră.

Shay luă receptorul gândindu-se că era Greg, care voia să-i ureze toate cele bune de Anul Nou. Bărbatul o sunase și de Crăciun... iar ea nu voia să vorbească cu Greg.

Își așeză palma peste microfon și se întoarse spre Max Lander:

– Vă supărați dacă vă rog să întrebați cine este? Dacă este Greg, spuneți-i că nu sunt aici.

– Greg e o fată?

– Nu.

– Atunci, nu e Greg.

– Bună! se auzi în receptor vocea voioasă a Emmei. Am vrut să-ți spunem "La Mulți Ani", cu toții. Ești bine? Cum ai petrecut de Crăciun?

– Emma! "La Mulți Ani"... da, am avut un Crăciun minunat.

– Ai fost la petrecerile alea simandicoase?

– Mmmm. Am încercat să te sun mai devreme. Începând de mâine, am niște zile libere și voiam să vin pe la voi. Mă primiți?

– Sigur că da. Doar știi bine că abia așteptăm să te vedem. Auzi, cine este bărbatul care mi-a răspuns? Avea o voce... uh! Am simțit fiori pe șira spinării, deși mi-a zis doar două cuvinte.

Shay își ținu respirația. Max se îndepărtase suficient încât să nu audă, dar, cu vocea pe alocuri stridentă a Emmei, nu putea fi sigură.

– Era Bruce?

Shay îi povestise câte ceva despre el.

– Nu, făcu Shay evaziv.

– Atunci, cine? Ei, doar n-o fi fost chiar contele Dracula, nu?

– Păi... da.

– Ei! se miră Emma.

Pentru a o împiedica să continue, Shay interveni:

– Ne vedem mâine. Nu știu pe la ce oră, dar o să iau autobuzul de la Birmingham către Wolverhampton.

Închise înainte ca Emma să mai poată adăuga ceva. Spera ca Max Lander să nu fi auzit conversația, dar pentru orice eventualitate explică:

– Era Emma Winsor. Cred că era la o petrecere.

Îi povestise despre Emma când merseseră la Pietre, zilele trecute.

– Am crezut că era cineva de la vechiul loc de muncă, continuă ea. Bărbatul cu care m-am văzut astăzi, la Birmingham.

– Din cauza lui ați plecat din Londra?

Cu gândirea lui de avocat, nu-i fusese greu să deducă asta.

– Da, recunoscu ea. Dar n-a fost o întâlnire prea fructuoasă.

– Îmi pare rău.

– Sunteți îngrijorat din cauza lui Monique? schimbă ea subiectul.

– Foarte, răspunse, el.

– Atunci, de ce nu ați acceptat să se facă publicitate acestui caz?

– A fost o greșeală din partea mea, recunoscu Max.

– Poate nu-i chiar așa, admise și Shay. Nici Monique n-ar fi fost încântată să apară în ziare. Povestiți-mi mai multe despre ea.

– Nu v-a spus Melissa, prietenii ei?

– Mi s-a spus că avea o personalitate agreabilă. Toată lumea o

plăcea.

– Bănuiesc că da. Nu avem prea multe în comun. După moartea părinților noștri, abia dacă ne-am mai văzut. Monique a plecat la internat. Părea fericită. Avea mulți prieteni.

– Nu e și cazul dumneavoastră.

– Sunteți un copil foarte perspicace, domnișoară Reynolds.

– Nu sunt un copil, domnule Lander, protestă ea.

– Era o expresie, replică el cu un zâmbet liniștitor.

Ea îi răspunse la zâmbet, simțind cum enervarea i se risipește.

– Sunt convinsă că Monique se va întoarce, continuă Shay.

– Sper din toată inima. Dar cine știe? E specialistă în dramatism.

– O vom găsi, repetă ea.

Își mușcă buzele, pentru că de data aceasta nu vorbea cu Melissa Kershaw. Max Lander știa cum stau lucrurile în lumea reală, iar clișeele obișnuite nu-l puteau păcăli.

El nu răspunse, iar tăcerea coborî grea peste ei.

– Doriți niște cafea? spuse ea pe un ton aproape disperat.

– Da, aș vrea.

– Mă duc să fac.

Când era în bucătărie, auzi din nou o mașină apropiindu-se. De data asta era Bruce, care se întorsese cu fotografia lui Monique. Detectivul se îndreptă direct către biroul lui Max Lander și închise ușa după el. Shay nu îndrăzni să-l urmeze.

A doua zi dimineață, Shay îl găsi e Bruce în bucătărie, luând micul dejun. Bărbatul se oferi să o ducă până la Birmingham.

– Ar fi minunat, acceptă ea.

– Vacanța asta pică într-un moment cum nu se poate mai bun,

nu? o chestionă el.

– De ce? se miră tânăra.

– Păi, cu iubitul care tocmai s-a întors în viața ta...

– Nu-i chiar așa.

– Cum adică?

– Pur și simplu. Ne-am întâlnit, am vorbit și ne-am spus la revedere.

– Definitiv?

– Asta a fost.

Shay mai luă o felie de grepfrut și împături în grabă ziarul de dimineață. Bruce se ridică brusc și o sărută zgomotos. Din cauza surprizei, Shay aproape se înecă și, când bărbatul se decise în sfârșit s-o elibereze, se prăbuși înapoi pe scaun. Încercând să se calmeze, se întinse după cana de cafea și luă o înghițitură.

– Ești nebun? se burzului ea.

– Îmi pare rău, se scuză el. N-am observat că mâncai.

– Doamne, era să mor.

– Scuze. A fost doar un sărut. Mi-ai dat cea mai bună veste din ultimele luni.

Shay începu să râdă.

– Da? Anunță-mă când mai primești vreo veste bună.

El zâmbi:

– Dacă ai ști dinainte, poate te-ai feri.

– Poate. Acum că ți-ai terminat micul dejun, nu crezi că ar fi momentul să te apuci s-o cauți pe Monique Lander?

– La naiba cu Monique Lander! protestă el.

– Nu vorbi așa! replică ea cu un glas dur, de nerecunoscut.

Simți că bărbatul fu șocat de această izbucnire și încercă să-l împace.

– Îmi pare rău, zise ea.

– Știi doar că nu vorbeam serios, reluă el.

Bruce părea rănit. Nimeni nu muncise mai mult decât el la această anchetă, iar Shay era perfect conștientă de asta.

Ea se forță să zâmbească.

– Știu. Dar m-am simțit... oh... A fost ca și cum cineva m-ar fi împuns cu un fier încins.

Capitolul 9

Bruce o conduse cu mașina până acasă la Emma, dar refuză să intre. Emma îl invitase amabilă să bea o cafea, dar el se scuzase, motivând că trebuie să se întoarcă la lucru.

După plecarea sa bruscă, cele două se așezară în bucătărie, la taifas.

– Pare drăguț, comentă Emma.

– Cine, Bruce? Da, este un om bun.

– Oricum, este mai simpatic decât David. Apropo, a reușit Greg să te găsească? A sunat aici de Crăciun, să te caute.

– M-am văzut cu el ieri.

– Și...?

Shay ridică din umeri și clătină din cap.

– Totul s-a terminat? întrebă Emma. Ei, acum chiar ai de unde alege, râse ea. Ce vei face?

– Știu și eu? Voi trage la sorți, glumi ea.

Spre seară apăru David și sună și Bruce. Era foarte încântat de

modul în care se desfășura ancheta. Fotografia lui Monique urma să ajungă la presă. Întâi trebuia să fie prezentată ca o știre, iar apoi să înceapă un fel de campanie publicitară. Max avea de gând să cumpere spații în câteva ziare, în care să fie prezentată fotografia și să se anunțe recompensa de cinci sute de lire. Cât de curând, chipul lui Monique va ajunge la fel de cunoscut ca al unui fotomodel. Bruce vorbea cu entuziasm:

– Dacă nici acum nu reușim să obținem rezultate, altceva nu știu ce mai putem face.

Mâna lui Shay se crispă pe receptor.

A doua zi, apăru știrea despre Monique Lander la televizor. În următoarele zile, în toată țara se iviră afișe uriașe cu fotografia ei. Chiar și "Edgeford Herald" trimise un reporter să discute cu Shay.

Dintr-un motiv care-i scăpa, Shay începu să se gândească tot mai des la Lammas Knowl, astfel că într-o bună dimineață o anunță direct pe Emma:

– Cred că o să mă duc înapoi.

– Dar de ce? Mai ai trei sau patru zile de stat.

– Știu, și sunt conștientă că de mare ajutor n-am cum să fiu dacă mă întorc acolo, dar...

– Te-ai hotărât deja...

Într-adevăr, se hotărâse. În aceeași seară, după o călătorie obositoare cu trenul, cu autobuzul și cu taxiul, ajunse la Lammas Knowl. Era pe jumătate înghețată. David ar fi adus-o cu mașina, dacă l-ar fi rugat. Dar nu voise să apeleze la el. Acum ajunsese și asta era important.

În bucătărie, doamna Fulwell cosea. Fu surprinsă s-o vadă.

– Deja te-ai întors? N-a fost cine știe ce vacanță, o întâmpină femeia, bucuroasă s-o revadă.

Bău niște ceai și se încălzi în fața focului. Se uită prin scrisorile care sosiseră pentru doamna Kershaw. Erau toate deja deschise. Max Lander venea în fiecare seară din oraș să le verifice, în caz că ar fi conținut vești despre Monique.

– Nimic despre domnișoara Lander? întrebă Shay.

– Din câte știu eu, nu, îi răspunse doamna Fulwell.

Max Lander ajunse mai târziu, aproape de miezul nopții. Auziră mașina, apoi se auzi soneria din biroul lui de lucru. Doamna Fulwell îi pregătise o tavă cu friptură rece, murături și cafea. Shay întrebă:

– Pot s-o duc eu? Aș vrea să vorbesc ceva cu domnul Lander.

Scrisorile sosite în ziua aceea rămăseseră nedeschise, la el pe birou. Când Shay intră, îl văzu cum deschidea una câte una, le citea pe diagonală și le punea deoparte.

Shay așeză tava pe birou și rămase tăcută lângă el. Într-un final, bărbatul își ridică privirea către ea, părând surprins. Shay sperase la o primire ceva mai caldă, gândindu-se chiar că ar putea fi bucuros s-o revadă.

– Ce v-a adus înapoi așa de repede? întrebă el.

– M-am gândit că aș putea ajuta cu ceva.

– Nu era nimic atât de presant, încât să nu vă permită să mai rămâneți la prietenii dumneavoastră câteva zile. Ar fi trebuit să vă bucurați de vacanță.

– Ceva vești?

– Nimic.

Își puse o mână pe scrisorile de lângă el și continuă:

– În afara unei femei care susține că o poate găsi cu ajutorul vibrațiilor pe care le primește de la ea, nu avem nimic notabil.

– Îi veți răspunse?

– Nu mă îndoiesc că Melissa o va face când se va întoarce.

– Vă pot ajuta cu ceva? mai întrebă ea.

– Nu.

– Atunci, dacă nu vă supărați...

– Sigur. Noapte bună.

Shay ieși din cameră, închizând încet ușa. Era ocupat, desigur, iar ea nu mai avea nimic de spus. Așa că... noapte bună, domnișoară Reynolds, și nu mă mai deranja.

Se duse în bucătărie să spună noapte bună și doamnei Fulwell, apoi urcă scările spre camera ei. La ce se așteptase? La o primire călduroasă din partea lui Max Lander? Trebuia să fie realistă! Dar un zâmbet poate ar fi meritat. Se așeză în pat și adormi destul de greu, iar când o făcu, somnul îi fu agitat și neliniștit.

Când se trezi, a doua zi dimineață, Max Lander nu mai era acolo. Cântări o clipă propunerea lui de a se întoarce la Emma pentru a-și continua vacanța, dar se hotărî să rămână.

Pe la prânz, apăru Lara. Shay se duse să-i deschidă.

– Te-ai și întors? De ce? întrebă tânăra cu surprindere.

– M-am plictisit, îi răspunse Shay.

Nu era întru totul adevărat. Se întorsese pentru că așa își dorise, pentru că ceva o îndemnase să revină.

Lara porni spre living, se opri direct la bar și-și turnă un pahar mare de coniac. Întreaga ei atitudine o făcu pe Shay să se întrebe dacă era primul pe ziua de azi.

– Orice ziar deschizi, începu Lara, o găsești acolo pe Monique. La televizor, pe panourile publicitare, peste tot. Întreaga campanie costă probabil o avere. O să-i placă la nebunie toată publicitatea asta.

– Chiar așa?

– Sigur că da. E o exhibiționistă.

– Și totuși, în ultimele două luni, a reușit să stea ascunsă.

– Și uite unde-a adus-o asta. Toată țara a aflat despre ea. Ce intrare își va face la întoarcere!

– Dacă se va întoarce.

– Stai fără grijă. Sigur o să vină înapoi.

Lara termină băutura și se duse să-și mai toarne un pahar. Își aprinse o țigară și o privi pe Shay drept în ochi, întrebând-o mieros:

– Ia, spune, drăguță, de ce te-ai întors? Sper că nu din cauza lui Max.

Shay simți cum i se usucă gura. Era de parcă ar fi avut rumeguș în gât, astfel că trecu un timp înainte să poată răspunde:

– Sunt secretara doamnei Kershaw, nu a domnului Lander.

– Nici nu credeam că te-ai întors din pricina responsabilităților.

– Dar la ce anume te-ai referit?

– Nu te mai uita așa la mine, cu ochii ăia mari și întrebători. Lui Max îi pare bine că ești aici. După toate tentativele mătușii Mel de a găsi o secretară ca lumea, îi pare chiar foarte bine. Dar asta e tot.

Cine se putea gândi la mai mult? El o tratase politicos, cu oarecare prietenie, dar nu întotdeauna. Lara continuă:

– N-aș vrea să te faci de râs. Max poate fi destul de crud. Jo-Ann cu greu poate fi numită o fire sensibilă, dar încă îl urăște pentru felul

în care a tratat-o.

– Și n-ai vrea să mi se întâmple și mie același lucru...

– Exact, răspunse Lara.

– Am să fac în așa fel încât să nu se întâmple.

Lara trase din țigară. În spatele perdelei de fum, ochii i se îngustară. Se vedea limpede că nu simte niciun fel de simpatie pentru rivala ei. Era genul de tipă geloasă, care nu acceptă prezența altor femei în jurul bărbatului iubit.

– Max Lander e al meu, zise ea cu asprime. Rămâi la detectivul tău, drăguță. El e de nasul tău.

– Iar tu... începu Shay, răzgândindu-se însă.

Pentru Dumnezeu, doar nu era să se certe cu Lara! Mai ales că motivul era unul complet stupid. Tânăra din fața ei nu avea de ce să-și facă griji. Max Lander locuia sub același acoperiș cu o fată rezonabil de atrăgătoare, vorbeau unul cu altul. Nu-i displăcea complet, dar asta era tot. Dacă Lara nu putea accepta această situație, cu atât mai rău pentru ea.

– Oh, poate ar trebui să-ți ocupi timpul cu ceva, să nu mai fii atât de stresată, spuse Shay.

– Poftim? se înfurie cealaltă.

– Nimic. Acum, am treabă. Hai să vorbim despre chestii amoroase altă dată, da?

Lara dădu peste cap paharul de coniac și stinse țigara. Se uită lung la Shay, apoi zâmbi, văzându-se în oglindă. Da, se gândi Shay, tu ești mai frumoasă.

Era ridicol că Lara Hammond simțise nevoia s-o avertizeze pe Shay îl legătură cu Max. Era o prostie.

Tânăra plecă. Iată o scenă interesantă, se gândi Shay în urma ei. Suficient de trăsnită încât să te facă să râzi în hohote.

Dar Shay nu râdea. "Lasă-l pe Max Lander în pace!", o avertizase Lara. "Pentru el, ești un nimeni. Mai mult de atât n-ai să devii niciodată. Dacă îți faci speranțe, vei suferi, pentru că el e al meu!"

Dar dacă era al ei, atunci nu era nevoie s-o avertizeze pe Shay să stea deoparte. Dacă n-ar fi crezut că Shay reprezintă un pericol, nu s-ar mai fi obosit să provoace această scenă.

Lara avea dreptate într-o singură chestiune. Max era motivul pentru care se întorsese la Lammas Knowl. Din pricina lui, David i se părea plicticos. Poate tot el era pricina pentru care nu-i oferise nicio șansă lui Greg. Toate aceste date se potriveau ca într-un puzzle, iar asta o speria.

Max Lander nu se întoarse acasă în acea seară și probabil o să lipsească mai multe zile. Shay simți o dezamăgire profundă, care o făcu să-și încleștеze pumnii. Poate că Lara avusese dreptate și în privința asta. Poate că bărbatul nu dorea să aibă de-a face cu o secretară. Era mulțumit că mătușa lui o angajase, că era eficientă... dar atât!

Desigur, cu Lara se putea vedea oricând. Ea avea o mașină rapidă și tot timpul din lume. Ar putea să-l aștepte. Să stea la hotel. Sau în apartamentul lui.

Shay își mușcă buzele. Începuse să vadă în Lara o rivală. Iar împotriva cuiva care arăta ca Lara și care avea banii ei, n-avea nicio șansă.

A doua zi, Shay o ajută pe doamna Fulwell să deretice prin camerele de sus. Până în jurul prânzului, treaba era deja terminată.

Se retraseră în bucătărie, să bea un ceai. La un moment dat, se auzi soneria de la intrare, iar doamna Fulwell merse să deschidă. Peste nici două minute, se întoarse, închise ușa de la bucătărie și, sprijinindu-se de ea, spuse:

– S-a întors!

Shay o privi nedumerită:

– Adică...

– Domnișoara Monique. E cu domnul McGhie, în living. Le duc niște ceai.

Când se întoarse, îi întinse lui Shay un bilet.

– Domnul McGhie mi-a zis să-ți dau asta, spuse doamna Fulwell.

Shay citi biletul: "Fata trebuie supravegheată. Dacă îmi întorc puțin privirea, poate să dispară. Poți să vii aici, ca din întâmplare?"

– Ca din întâmplare? silabisi Shay. Cum să vin ca din întâmplare? O să creadă că am venit să mă holbez la ea.

Dar nu avea de ales. Max și doamna Kershaw se vor bucura să afle că e teafără, chiar dacă Bruce fusese nevoit s-o forțeze să se întoarcă acasă. Revederea nu va fi una fericită, asta era clar.

Shay bătu la ușă, iar Bruce îi deschise. Monique Lander stătea pe un fotoliu, în fața șemineului, cu fața întoarsă spre foc.

– Bună, spuse Bruce jovial, dar privirea pe care i-o adresă lui Shay fu mai mult decât grăitoare. Domnișoară Lander, aceasta este Shay Reynolds.

Monique Lander nu schiță niciun gest, de parcă ar fi fost surdă.

– Bună, spuse și Shay.

Păși înăuntru, simțindu-se ca un om care asistă fără să vrea la un accident de mașină groaznic. Nu voia să joace rolul pe care i-l

pregătise Bruce, așa că spuse direct:

– Domnișoară Lander, dacă ați putea rămâne măcar până când se va întoarce doamna Kershaw, ar fi minunat. Parcă e pe altă lume de când ați dispărut.

– De parcă înainte nu era la fel... răspunse Monique.

Deci, se decisese să vorbească.

– Măcar în seara asta... insistă Shay.

– Nu.

Se întoarse spre Shay și se încruntă. Era fata din tren, fără îndoială. Shay o recunoscu imediat, deși Monique încă încerca să-și amintească unde o mai văzuse.

– Din tren, explică Shay. De acolo ne știm. Am stat vizavi de tine. Mi-ai împrumutat o revistă.

Monique dădu aprobator din cap.

– Și ce cauți aici? întrebă ea, mereu încruntată.

Shay începu să-i povestească, bucuroasă că a găsit ceva de care să se agațe. Deși, când veni vorba despre Max, Monique își întoarse din nou privirile către foc.

Bruce îi făcu semn să povestească în continuare, să nu se oprească. Bărbatul se retrăsese lângă fereastră, prefăcându-se că citește ceva, dar stătea cu ochii pironiți către aleea din față. Îl așteaptă pe Max, se gândi Shay. Despre ce ar putea să vorbească? Despre ea? Flecăreala asta nu reușea să înlăture întrebările cu adevărat importante: unde ai fost și de ce ai plecat?

Dar, dacă s-ar fi apucat să-i pună întrebări, era posibil să se ridice și să plece, pur și simplu. Și nimeni n-ar fi îndrăznit s-o rețină cu forța.

Monique se uită neliniștită la ceas și întrebă, uitându-se spre Bruce:

– Cât trebuie să-l mai așteptăm?

– Este la tribunal.

– Sigur că da, râse fata fără veselie. Are și el niște priorități.

– Vine direct încoace.

– Foarte frumos din partea lui, ce să zic. Mai aștept câteva minute și apoi plec. O să-l sun mâine la birou, puteți să-i spuneți asta.

Deja se ridicase din fotoliu.

– Ai putea s-o suni pe doamna Kershaw, interveni Shay.

– De ce?

– Pentru că te iubește, izbucni ea. De când ai plecat, ia în fiecare zi pastile, ca să poată dormi. Spera să-i trimiți o felicitare de Crăciun, numai să știe că mai trăiești. Nu e foarte puternică și, în felul ăsta, puțin câte puțin, o vei omorî. Rămâi aici, s-o vezi.

– Nu pot.

– De ce?

– Oricum, ce te interesează pe tine?

– Eu sunt cea care are grijă de ea. Sunt secretara ei, dar tot eu trebuie să-i dau pastilele să poată dormi și pe umărul meu plânge când simte că nu mai rezistă.

– Eram convinsă că nu plânge pe umărul lui Max, răspunse Monique.

– Nu vorbi așa! Ai idee cam cât a investit în găsirea ta? Cred că e vorba despre mii de lire.

– Banii? Ce contează banii?

– Pentru tine, poate nu contează. N-ai fost niciodată nevoită să-i câștigi muncind. Dar crede-mă, el muncește pentru bani. De aia e mereu la tribunal. Și apoi, dacă nu i-ar fi păsat ce se întâmplă cu tine, n-ar fi investit nimic în găsirea ta.

– Să nu-mi ții lecții...

– Slavă Domnului, interveni Bruce. A venit!

Se uită la Shay, mulțumindu-i din priviri pentru că stârnise această ceartă cu Monique și reușise astfel s-o rețină. Totuși, tânăra spusese toate acele lucruri absolut spontan, crezând fiecare cuvințel pe care-l rostise.

Niciunul nu făcu nicio mișcare auzind pașii care se apropiau. Cele două fete încă se priveau una pe cealaltă, iar Bruce rămăsese la locul lui, lângă fereastră.

Max Lander intră în încăpere, iar Monique, întorcându-se spre el, îi înfruntă direct:

– Nu te-ai grăbit deloc să vii încoace.

– Am avut pană. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici, răspunse el, venind către ea.

Monique făcu un pas înapoi.

– Nu mă atinge, Max.

El rămăsese cu mâna în aer, apoi o lăsă să cadă moale pe lângă corp.

– Ești bine? întrebă bărbatul.

– Ție cum ți se pare?

– Pe unde ai fost?

Ea își întoarse privirea spre Bruce și spuse:

– O să-ți spună el. Am o casă frumoasă, cu terasă. În Preston. Am

cumpărat-o eu însămi. În ultimele șase luni, am strâns bani să o pot cumpăra. Nu foarte mulți, pentru că acolo casele sunt destul de ieftine. Și mi-am luat și o slujbă cu jumătate de normă, la un magazin.

– Ce naiba încerci să demonstrezi prin toate aceste gesturi? strigă Max.

– Nimic. Vreau să mă lași în pace.

Îl privi ca și cum ar fi fost un călău.

– Ai vrut să mă găsești doar din interes... profesional, îl acuză ea. Te simți vulnerabil din pricina surorii tale dispărute. Mai devreme sau mai târziu, amicii vreunuia dintre criminalii ăia pe care îi bagi la închisoare aveau să te sune și să te amenințe. Nu ți-ar fi plăcut să se întâmple asta.

Nu acesta era motivul pentru care Max Lander voia să-și găsească sora. Shay știa asta.

– Nu, spuse el.

– Ei bine, sunt vie, uite-mă, și nimeni nu m-a ținut prizonieră nicăieri. Așa că acum am să dispar din nou, iar tu poți să dai jos toate afișele și să-ți plătești copoii – ah, și încă cinci sute pentru clientul care m-a recunoscut.

Se uită în jur, după geantă.

Max spuse:

– Stai cu noi măcar în seara asta.

– Nu, mulțumesc.

– Până se întoarce Melissa.

– Nu începe și tu. Cred că secretara Melissei mai avea puțin și mă lega de scaun.

– Monique, spuse el, prinzând-o de mână. Îmi pare rău, nu mi-am dat seama...

– Nu, nu ți-ai dat. Ești așa de puternic, așa de inteligent și atât de sigur de tot. Lasă-mă să plec.

– Nu!

Se zbătu să scape din strânsoarea lui și-l lovi cu pumnii în piept.

– Dacă stai în seara asta, continuă Max, îți promit că mâine poți pleca. Poți să începi o nouă viață de mâine. Nu trebuie să mă mai vezi niciodată.

– Lasă-mă să plec, strigă ea. Lasă-mă!

– Ca să te duci unde?

– Oriunde, dar nu aici.

– Te duc la un hotel.

– Bine, acceptă ea.

Părea disperată să plece. Aproape fugi din cameră, iar Max o urmă. Ușa rămase larg deschisă, dar nici Shay, nici Bruce nu se putură hotărî s-o închidă. Se uitau unul la altul, îngroziți.

Puteau auzi vocea gravă a lui Max, rugând, implorând, și pe Monique răspunzând mereu "Nu... nu... nu!", ca și cum și-ar fi pus mâinile la urechi să nu-l mai poată auzi.

Apoi se auzi scârțâitul ușii de la intrare, șuieratul vântului de afară și un țipăt...

Capitolul 10

Monique zăcea la baza scărilor, cu trupul contorsionat și cu ochii închiși. Alunecase pe gheața de pe trepte. Max îngenunche lângă ea, dar, când Bruce încercă să-l ajute s-o ridice, spuse repede:

– N-o atinge. Adu-l pe doctorul Probyn.

Își scoase haina și o înveli cu blândețe.

Doctorul sosi rapid și îngenunche și el în zăpadă. Shay tremura, dar nu de frig. Își acoperi fața cu mâinile și încercă să alunge groaza care o cuprinsese.

– S-o ducem în casă, spuse doctorul Probyn.

Ambulanța sosi peste cincisprezece minute și Max împreună cu doctorul Probyn urcară în mașina salvării, alături de Monique. Erau deja plecați de câteva ore, când telefonul sună. Răspunse Bruce și discută ceva în grabă.

– Era Lander, îi explică el lui Shay. Sunt pe drum încoace. Vine și Monique.

– Înseamnă că nu e chiar așa de grav, se îmbărbătă tânăra.

– Probabil o contuzie ușoară, completă Bruce.

Când se întoarseră, Shay nu avu curaj să intre în cameră, până nu fu chemată. Doctorul Probyn îi spuse:

– Se pare că dumneavoastră trebuie să aveți grijă de toți pacienții din casa asta.

Ea zâmbi. Monique părea destul de liniștită. Dormea.

Doctorul continuă:

– Nu este foarte grav. S-a lovit la coloană. Ar fi putut fi mult mai rău.

– Dar poate să meargă?

Amintirea trupului contorsionat la baza scărilor îi reveni în minte. Aproape îi fusese teamă să pună întrebarea.

– Mâine, nu. Probabil nu va putea să meargă încă vreo lună, dar își va reveni, nu vă faceți griji. Nervii afectați se vor vindeca. N-are nevoie decât de odihnă și de liniște.

Era o veste bună. Shay se întoarse către Max și-l văzu zâmbind.

Se făcuse aproape ora unsprezece. Shay urma să vegheze bolnava în prima parte a nopții, iar apoi era rândul doamnei Fulwell, până a doua zi, când o asistentă medicală avea să se ocupe de ea.

– În noaptea asta, dacă s-ar trezi, ar trebui să aibă pe cineva lângă ea, să nu se sperie, îi spuse doctorul Probyn.

Bruce și doamna Fulwell plecară la culcare, așa că în cameră mai rămăseseră doar Shay și Max Lander, la căpătâiul lui Monique. Shay se întoarse spre el și spuse în șoaptă:

– Poate e mai bine așa. Acum, va fi nevoită să rămână aici o vreme.

– Mă întreb cum o să reacționeze când își va da seama unde se află. Un lucru e sigur, ar fi mai bine să nu fiu prin preajmă.

– Ei bine, important este că se află aici.

– Și tu. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

La ce se referea? La faptul că avea grijă de Monique? Nu-și putea da seama.

După ce bărbatul plecă, Shay rămase în fotoliu, încercând să citească ceva. Oricum n-ar fi luat-o somnul. De fiecare dată când o privea pe Monique, evenimentele din seara aceea îi năvăleau în minte. Max Lander era personajul negativ. Prin tot ce făcuse, fata încercase să scape de el. De ce oare?

Nu cred, se decise până la urmă Shay. Cum poate să-l urască atât de mult când eu, inevitabil și irevocabil, simt că mă îndrăgostesc de el?

Când Monique începu să se foiască, Shay puse jos cartea și se aplecă deasupra ei. Tânăra deschise ochii și Shay îi spuse blând:

– E în regulă. Culcă-te la loc.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Monique, cu voce stinsă.

– Ai căzut. Trebuie să te odihnești și ai să te faci bine.

– Sunt acasă. Oh, ajută-mă, sunt acasă.

– Șșșș! făcu Shay, încercând s-o liniștească.

– Nu pot să-mi mișc picioarele.

– O să poți, în curând. Nu e ceva serios.

– Nu pot să mă mișc, spuse ea, cu o panică sporită.

– Ascultă-mă, spuse Shay calm. Trebuie să te odihnești. Îți jur că o să te faci bine. E doar ceva temporar. O săptămână sau două. Dar trebuie să stai liniștită.

Monique se lăsă pe spate, moale. Închise ochii și rămase nemișcată, ca și cum ar fi fost moartă. Shay continuă:

– Crede-mă, îți spun adevărul. L-am întrebat pe doctorul Probyn când te-au adus de la spital. Căderea ți-a afectat un nerv, dar te vei vindeca repede. N-ai nevoie decât de liniște și de odihnă. Bea asta.

Shay o ajută să se ridice.

– Ce e?

– Ceva care să te ajute să dormi.

– De ce nu? acceptă Monique. Vreau ceva care să mă ajute să dorm până când am să pot merge din nou.

Înghiți băutura și continuă:

– Să nu pleci.

– Doamna Fulwell va veni peste o jumătate de oră. O să rămân lângă tine până atunci.

– Să nu-l lași pe Max să se apropie, mai spuse, și pleoapele grele i se închiseră. Shay îi luă mâna într-a ei și rămase așa până când simți cum degetele lui Monique se relaxează. Adormise.

Nu peste multă vreme, doamna Fulwell veni s-o înlocuiască. Shay ieși și observă că ușa de la living era deschisă. Max Lander era treaz și o aștepta.

– Cum se simte? întrebă el.

– S-a trezit puțin, dar a adormit la loc.

– Ești obosită?

– Nu.

– Vrei să vii să vorbim puțin? o rugă el.

Era prima oară când îi spunea "tu". Arăta foarte obosit, ca și cum orele fuseseră incredibil de lungi. Shay și-ar fi dorit să aibă

îndrăzneala să-l ia de mână, așa cum făcuse cu Monique.

– Vrei ceva de băut?

– Nu, mulțumesc.

Tăcu o clipă, apoi începu să vorbească grăbit.

– Nu prea are logică gestul ei de a fugi din nou, nu-i așa? Dacă ar fi fost îndrăgostită de Dobie, aș fi înțeles, dar nimeni nu pare să creadă că-l iubea. Ce i-ai spus, Max, întrebă ea curioasă, dar și bucuroasă că îi putea spune pe nume, când i-ai dat bani lui Dobie? De te urăște așa de mult?

– Și eu mă gândesc la asta, dar nu pot să pricep. Nu voia să rămână cu el. N-a fost surprinsă când am ajuns acolo. Știa că Melissa îmi va spune unde se află. Când am pus banii pe masă, i-am spus doar: "Haide, Dobie, altă ofertă mai bună ca asta n-ai să primești!" Iar ea era pregătiră să vină acasă. Nu știu cu ce am greșit. De ce mă urăște atât de mult, încât să i se pară viața de aici insuportabilă?

Ea îi răspunse încet:

– Poate crede că ești mai mult avocat decât fratele ei.

– Mai degrabă inuman... Bănuiesc că toată lumea are impresia asta despre mine.

– Eu nu.

El îi atinse obrazul cu degetele, blând, iar ea rămase nemișcată, simțind cum inima aproape i se oprise.

– Care este primul lucru pe care ți-l amintești din copilărie? întrebă el.

– Poftim? se miră ea.

– Cea mai veche amintire pe care o ai.

– O acadea uriașă. Am scăpat-o pe jos și s-a spart, iar tata mi-a

promis că-mi ia alta.

– Cea mai veche amintire a mea este cu mama, care se îmbrăcase pentru o petrecere. Purta ceva strălucitor. Iar tata îi spunea că, dacă pleacă, să nu se mai întoarcă. Bănuiesc că până la urmă a plecat. Întotdeauna pleca. Și întotdeauna venea înapoi acasă. Monique e tot așa, nu?

Shay aprobă din cap, fără să spună nimic.

– Era foarte frumoasă, continuă el, cu o voce care părea aproape plictisită, plată și impersonală. Când a murit, avea cam patruzeci de ani, dar părea mult mai tânără. Era foarte frumoasă și extravagantă, poate chiar mai naivă decât Melissa și probabil infidelă. Tata era mai retras, aproape ascetic. Nu aveau mai nimic în comun, dar au continuat să trăiască sub același acoperiș și să-și mănânce zilele unul altuia.

– De ce n-au divorțat?

– Nu erau de acord cu divorțul, râse el ironic.

– Monique știe lucrurile astea?

– Avea doar nouă ani când au murit. Avea o guvernantă care era foarte mândră că reușește s-o ferească de toate astea. Nu, n-a știut nimic.

– Dar tu știai...

– Știam. Și mă simțeam oribil când îi auzeam.

Acum, nu mai era un băiețel, se gândi ea, era bărbat... dar părinții săi îl transformaseră într-un adult înainte de vreme.

El continuă:

– Până la urmă, nu mă mai interesa, pentru că am încetat să mă implic, să mai sufăr. Bănuiesc că, fără să-mi dau seama, am ridicat în

jurul meu această barieră de detașare. Așa că, vezi tu, au dreptate cei care spun despre mine că nu sunt uman.

Ea spuse, cu amărăciune:

– Nu-și dădeau seama ce-ți fac?

Se referea la părinții lui. Dar toate astea se întâmplaseră cu mult timp în urmă, iar ei muriseră. Max Lander îi răspunse, parcă citindu-i gândurile:

– Oricum, a fost cu mult timp în urmă.

– Trebuie să uiți, spuse ea. Ești un om sensibil și bun. Îți pasă de Monique.

– Ar putea să fie prea târziu.

Se lăsă liniștea. Apoi, după o vreme Max Lander adăugă:

– Ești obosită. Poate vrei să mergi la culcare...

– Da, ar trebui.

Ea se ridică din fotoliu, iar bărbatul se ridică și el, întrebând:

– Este ceva între tine și McGhie? Aveți o relație?

– Te referi la Bruce? Nu, nu e nimic între noi.

– Te-am văzut într-o dimineață sărutându-l.

– Cum? Ah, își aminti ea, atunci? De fapt, el mă săruta pe mine. A fost o surpriză și, oricum, n-a însemnat nimic.

– Mă bucur să aud asta.

Dacă el ar fi făcut chiar și jumătate de pas spre ea, Shay s-ar fi aruncat în brațele lui, dar el rămase nemișcat.

– Poate ar trebui să mergi la culcare. Este destul de târziu.

– Și tu. Mâine va fi o zi lungă.

– Așa cred și eu. Vei rămâne aici, nu?

Avea nevoie de ea mai mult ca oricând, acum că mai apăruse un

bolnav care trebuia îngrijit. De altfel, toate lucrurile pe care i le împărtășise Max Lander puteau fi luate drept un avertisment. În afară de recunoștință, altceva nu trebuia să aștepte din partea lui.

Totuși, nu era așa. Shay știa că bărbatul nu mai spusese aceste lucruri nimănui.

– Am să rămân cât vei avea nevoie de mine aici, răspunse ea.

Dimineața, Shay se trezi destul de obosită. Dar, după ce se spălă pe față cu apă rece, oboseala o părăsi imediat. Se duse direct în camera unde zăcea Monique. Rămasă singură cu bolnava, Shay trase draperiile de la ferestre și privi afară, la întinderea cenușie și răcoroasă. Auzi vocea lui Max, din ușă:

– Doarme?

– Da, îi răspunse Shay.

– Ne vedem mai târziu, îi mai spuse el, înainte de a pleca.

Când Monique se trezi, Shay o întrebă:

– Cu ce a greșit Max față de tine?

Monique nu răspunse, așa că Shay continuă:

– În ce-l privește, nu știe ce vină are. Mi-a mărturisit că n-ați fost niciodată apropiați, dar asta ar putea la fel de bine să fie și vina ta, în aceeași măsură ca a lui. Imediat ce a aflat că nu ești cu Dobie, a fost la fel de îngrijorat ca mătușa ta. Și nu din cauza eventualelor șantaje. Nu se gândea deloc la el.

Spre prânz sosi și doamna Kershaw. Primise mesajul seara, la hotel, și plecase îndată. Grăbise șoferul peste întinderea înghețată și, deși ninsese serios, reușiseră să răzbată.

– Unde e Monique? îl întrebă ea pe Max, de cum intră.

El o luă blând de braț explicându-i că Monique avusese un mic

accident, nu grav, și că foarte curând se va pune pe picioare. Melissa, îngrijorată, se duse în camera bolnavei. Shay le lăsă singure pe cele două femei.

Mai târziu, ajunse și asistenta care urma să aibă grijă de Monique și, odată cu ea, veni și o altă ninsoare. În următoarele câteva zile, Lammas Knowl rămase izolat de restul lumii. Bruce McGhie plecă imediat ce începu ninsoarea, "înapoi în civilizație".

Max Lander rămase acolo și încercă să lucreze de acasă. Nu reuși s-o vadă deloc pe Monique, pentru că ea nu-i permise.

Deși Shay încercase să-l ajute, suplinind lipsa domnișoarei Rider, secretara lui personală, într-una din zile, Max fu nevoit să plece la Birmingham.

– Mă întorc diseară, zise el la plecare.

Drumurile erau destul de primejdioase încă, înzăpezite și alunecoase. Ea îi răspunse:

– Chiar crezi că este cazul să pleci? Se circulă dificil, iar pe timp de noapte o să fie și mai rău.

– O să mă întorc repede, promise el.

– Să ai grijă de tine, da?

Bărbatul se uită la ea peste birou, iar ea zâmbi, pentru că Max Lander nu era un om grijuliu.

– Voi avea, promise el. Închise servieta și dădu să plece, dar se întoarse spre ea, spunând:

– Să ai grijă de ea. Și de tine.

În sfârșit, plecă și ea rămase în loc, nemișcată. Urmări mașina lui îndepărtându-se. I se părea oarecum greșit să fie fericită, când în jur era atâta suferință, dar era. Și la fel era și Max. Era îngrijorat din

cauza lui Monique, dar, când era alături de Shay, se simțea bine, mulțumit. Parcă radia.

Când auziră râsul acela groaznic, Shay și doamna Kershaw erau în living. Cineva râdea isteric.

– Monique! sări doamna Kershaw și se grăbi spre camera bolnavei. Când intrară în încăpere, asistenta, doamna Ellis, se întoarse spre ele și spuse:

– E-n regulă, doamnelor, ne prostim și noi puțin. Domnișoară, cred că ajunge spectacolul pe care l-ați oferit.

Monique însă părea că nu aude nimic. Râdea în continuare, iar lacrimi grele îi curgeau pe obraji.

Sora Ellis o pălmui, nu foarte tare, dar cu oarecare satisfacție, iar Monique o privi surprinsă și se opri.

– Ce s-a întâmplat, soră? întrebă doamna Kershaw.

– Nimic. I-am spus doar cum mă cheamă. Înțeleg că nu e un nume tocmai la modă, dar nu e chiar așa de caraghios. Mă numesc Elvira Alice. A început să râdă și a devenit puțin isterică. O să fie bine acum. Elvira Alice nu era un nume caraghios, se gândi Shay. Chiar deloc. Doamna Kershaw și sora Ellis ieșiră din cameră și, când rămase singură cu Monique, tânăra întrebă:

– Este vorba despre numele "Alice", nu-i așa?

Monique se uită la ea cu ochii goi:

– Ce vrei să spui?

– Tu să-mi spui. Numele Alice te-a deranjat, nu? Ți-a adus aminte de Alice Gifford?

Pentru o clipă, în ochii lui Monique se întrezări teama.

– Ce știi tu despre Alice Gifford?

– Știu că a fost acuzată de vrăjitorie și a fost condamnată la moarte. Camera ei se află deasupra celei în care stau eu.

Monique își umezi puțin buzele.

– Ai... ai auzit ceva vreodată?

– Am impresia că am auzit niște pași o dată. Credeam că ești tu.

– Altceva?

– Tu ești cea care îmi poate da mai multe detalii.

– Max va crede că sunt nebună. N-are chef de scandaluri. De-aia l-a și plătit pe Dobie. Nu-i pasă de mine, nu i-a păsat niciodată de nimeni. Dacă Max ar ști, m-ar interna imediat într-un spital de nebuni. Nu m-ar crede nici într-un milion de ani.

În ochii ei nu se citea ura, ci teama. Îi era teamă de Max, cu gândirea lui rece și analitică. Dar mai era ceva. Shay spuse:

– Eu te cred. Povestește-mi mie.

– Bine. Dacă sunt nebună, înseamnă că suntem nebuni toți treisprezece. Ei n-au zis nimic, dar știu că și lor li se întâmplă tot felul de lucruri.

– Treisprezece... Un număr cu ghinion.

Monique o strânse de mână:

– Am dat o petrecere. De Sfântul Valentin, anul trecut. Și... totul a început ca o glumă. Le-am povestit prietenilor mei că am găsit într-una din camere niște hârtii, niște înscrisuri cu ritualuri vrăjitorești, care aparținuseră lui Alice Gifford. Am inventat totul. Am invitat încă doisprezece amici și am urcat la Pietre. Ne-am prefăcut că e un Sabat al vrăjitoarelor. Am dansat în jurul Pietrelor, închinându-ne la una dintre ele și cântând poeziile acelea pe care le născocisem eu. Și, deodată, umbrele pădurii au început să se miște

și ne simțeam cu toții ca și cum cineva ne-ar fi urmărit. Ne-am speriat și ne-am întors acasă. Iar aici, sus, în camera lui Alice, am văzut o lumânare aprinsă în geam.

– Poate lumina lunii vă juca feste.

– Așa ne-am gândit și noi. Când am urcat sus, nu era nicio lumânare aprinsă. Totuși, mai târziu, în acea noapte, am auzit niște pași lângă ușa camerei mele. N-am îndrăznit să ies. De atunci, simt că ceva mă urmărește. S-a întâmplat ceva atunci. Am adus ceva cu noi, de acolo, de la Pietre.

– Și de asta ai fugit?

– Nu mai e mult și e din nou Sfântul Valentin. Sunt aici din nou. Am căzut pe gheață pentru că trebuia să rămân. Iar Max va spune că sunt nebună... Pe asistentă o cheamă Alice, reluă ea, din ce în ce mai speriată. Știu că nu e Alice Gifford. Dar Alice este încă în această casă. Sau niște creaturi trimise de ea. Sau altceva.

Lui Shay i se făcu milă de ea. Pe de altă parte, era furioasă că fata lăsase astfel de prostii s-o afecteze. Toate aceste legături se formaseră în imaginația ei. Într-adevăr, casa era veche și, poate, cumva tenebroasă, dar nimeni altcineva decât Monique nu experimentase astfel de întâmplări.

– Max n-o să creadă că ești nebună. Îți promit. Iar dacă nu vrei să rămâi în casa asta, nici nu e nevoie.

– Chiar crezi? Mă ajuți?

– Sigur. Max o să înțeleagă. Ține la tine.

– Max n-a ținut la nimeni, de când se știe.

– Oh, ba da, spuse Shay cu emfază. Se gândea la părinții lor, dar Monique n-avea de unde să știe.

– Ce te face să crezi asta?

Cum Shay nu răspunse, continuă:

– Crezi că te iubește pe tine? Dacă este adevărat, ești la fel de nebună ca și mine.

Apoi se întoarse spre perete și se prefăcu adormită.

Max reveni către seară. Shay știa că avea să se bucure să-l vadă, dar nu era pregătită pentru emoția care o cuprinse când auzi mașina parcând în fața casei. Traversă peluza, îndreptându-se către automobilul oprit. Max deschidea ușile de la garaj, dar se opri brusc când o văzu pe Shay ieșind.

– Întoarce-te în casă, este foarte frig, o sfătui el.

– Nu mi-e frig, ripostă ea. Cum a fost în oraș?

– Nu s-a schimbat prea mult. Am auzit că va veni o nouă furtună de zăpadă, reluă el când ajunseră în casă.

– Știi, am ceva să-ți spun, începu Shay.

– Da? zâmbi el. Mă bucur să te revăd.

– Trebuie să-ți povestesc ceva despre Monique.

– Despre Monique? făcu el, deodată interesat.

– Da, am reușit să vorbesc cu ea astăzi. Mi-a povestit cât de tulburată a fost... Crede că este vrăjită.

– Cum? se miră bărbatul.

– Acum un an, ea și alți doisprezece prieteni au urcat la Pietre și au făcut un soi de ritual, care, crede ea, a adus la viață o forța malefică.

Max păru că vrea să râdă, așa că Shay continuă repede:

– Înțeleg, este o naivitate, dar Monique este speriată și de aceea a încercat să fugă. Voia să înceapă o nouă viață, fără prieteni, fără

bani. Nu fugea de tine, doar credea că o vei considera nebună.

– De ce ar crede așa ceva?

– Mi-a spus că ai încercat mereu să te ferești de scandal. De aceea ai luat-o de lângă Dobie, nu pentru că ți-ar fi păsat de ea. Și, dacă ți-ar fi împărtășit teama ei, ai fi închis-o rapid într-un sanatoriu.

– Și tu mă crezi capabil de așa ceva?

– Desigur că nu, zise ea cu nerăbdare. Ce facem acum, însă? Casa asta a aparținut unei vrăjitoare. Are o obsesie legată de Alice Gifford, crede că femeia s-a întors să se răzbune. Nu mai vrea să locuiască la Lammas Knowl.

– Mai întâi, trebuie s-o facem pe Monique să priceapă că n-o voi duce la sanatoriu.

– Da, te rog să-i spui asta, aprobă Shay.

Se îndreptară amândoi către dormitorului fetei. Monique se ridică încet pe perne, privindu-i curioasă.

– I-ai spus? o întrebă ea pe Shay.

– Da.

– Și?

– Trebuie să-ți spun, începu Max, luând mâinile surorii într-ale sale, că îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. N-am vrut niciodată să-ți fac vreun rău. Și nu te consider nebună.

Lacrimi amare începură să curgă pe obrajii fetei.

– Liniștește-te, o mângâie Max. Totul va fi bine. Nu voi lăsa pe nimeni să te rănească. Acum, încearcă să dormi puțin.

Shay și Max plecară, închizând ușa în urma lor.

– Și acum, ce urmează? întrebă Shay în șoaptă.

– Trebuie să mă întâlnesc și cu ceilalți prieteni ai ei, să le

demonstrez că totul nu e decât un rod al fanteziei lor tinerești.

– Știu că totul va fi bine, aprobă Shay. Tu ai puterea de a îndrepta lucrurile.

– Nu, nu, ripostă el. Tu ai această putere.

– Te iubesc, răspunse ea cu un glas răgușit de emoție. O, ce mult te iubesc!

– Și eu pe tine, draga mea.

După o clipă de tăcere, Shay zise, gânditoare:

– Știi ce cred eu? Că la originea acestor zvonuri despre vrăjitoare și blesteme malefice se află altceva...

– Ce anume?

– Nu știu, e doar așa, un sentiment... Dar cred că oamenii care locuiesc la Shale Hill s-au izolat prea mult, ignorând și disprețuind sătenii. I-au angajat, dar n-au căutat niciodată să se apropie de ei. Consideră că un cont bancar este suficient pentru a fi superior cuiva. Sătenii sunt cei care ar trebui să fie mândri de ei și de felul în care își duc zilele, demni. Familiile vechi de aici au tot dreptul să fie mânioase pe cei care își râd de ei și de tradițiile lor. Poate au simțit că cei care îi disprețuiesc merită o lecție.

– S-ar putea să ai dreptate, făcu Max. Știi, ai fi un bun avocat. Cam impulsiv, dar foarte convingător, glumi el. Putem descoperi imediat dacă scenariul tău este real. S-o chemăm pe doamna Fulwell.

Femeia apăru, cu o expresie de uimire pe chip.

– Ce este? întrebă ea nedumerită.

– Știți, doamnă Fulwell, explică Shay, că Monique, împreună cu câțiva prieteni, au făcut un soi de... incantație la Pietre, de Sfântul

Valentin. De atunci, a început să creadă că a căzut sub puterea unui blestem.

– Și așa cred și ceilalți amici ai ei, interveni Max. Am putea să ne descurcăm, dacă ar fi într-adevăr o întâmplare supranaturală, dar credem că sătenii n-au privit cu ochi buni ceea ce s-a petrecut la Pietre.

– Unii, s-ar putea, răspunse scurt femeia.

– Destul de mult încât să înceapă un joc atât de crud?

– Dacă totul a început acum douăsprezece luni, reluă doamna Fulwell, privindu-l în ochi, atunci cred că este cazul să înceteze. Vreți să luați cina acum? Supa se va răci...

Max privi în urma ei, absolut șocat.

– La naiba, strigă el, femeia asta știa totul. Ce fel de sat e ăsta? Cu ce avem de-a face aici?

– I-aș spune rezistență pasivă, râse Shay.

– Știi, poate avem într-adevăr o casă vrăjită, spuse Max, pe un ton glumeț.

– Chiar crezi asta?

– Nu, dar câteodată mă întreb de ce am cumpărat-o. Nu e genul de casă la care am visat. Și totuși, dacă n-aș fi avut-o, nu te-aș fi întâlnit pe tine...

Ne-am fi găsit unul pe altul. Cândva, undeva... gândi ea.

– Și acest lucru mă înspăimântă, continuă el. Mă înspăimântă de moarte, repetă bărbatul, apropiindu-se de ea și luând-o în brațe.

Sfârșit